

A, Này! Tôi Là Nam Thắng

Contents

A, Này! Tôi Là Nam Thắng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	84
30. Chương 30	86
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	101
36. Chương 36	104
37. Chương 37	107
38. Chương 38	110
39. Chương 39	113
40. Chương 40	116
41. Chương 41	119

42. Chương 42	121
43. Chương 43	125
44. Chương 44	128
45. Chương 45	130

A, Này! Tôi Là Nam Thắng

Giới thiệu

An Dật yêu tiền làm một nam thắng nhưng không được thắng nằm năm trà trộn bên trong đám đồng chí. Từ lúc nhìn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nay-toi-la-nam-thang>

1. Chương 1

– Tình cờ gặp gỡ trong WC

Hôm nay trời âm u, mưa phùn rả rích không ngừng.

An Dật cầm ly cà phê tựa người vào ban công ở văn phòng nhìn dòng xe qua lại như thoi đưa trên đường, vô cùng khó chịu thở dài: “Thời tiết kiểu này là thích hợp để ngủ nhất. . . .”

“Sao thế, cái mặt y như táo bón?” Hạ Vũ cùng một tổ thiết kế với hắn đi tới đây, hít vào một hơi thật sâu nói, “Cậu trang điểm mắt đen làm gì, có cần phải xinh đẹp gọi cảm vậy không?”

An Dật tức giận phản nản: “Đẹp em gái cậu, cũng không phải cậu không biết cá Pecca nhà chúng ta độc ác cỡ nào, MN, còn không phải do thức đêm để làm bản vẽ thiết kế tiêu chuẩn hóa 0,01 mm hay sao, CMN nhìn cũng chưa nhìn đã kêu tôi làm lại lần nữa!”

Hạ Vũ vỗ vỗ vai hắn, tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc: “Điểm này cá pecca cũng khá biến thái, nhưng không như thế thì giám đốc cũng sẽ không dùng gã.”

Uống một ngụm cà phê nóng, An Dật nhuần nhuần cổ họng: “Thực ra thứ tôi hận nhất là, vì sao tổ chúng ta lại không có người đẹp chứ?”

Lúc này Hạ Vũ cũng vô cùng đồng ý: “Đúng, tổ C nhiều người đẹp lắm!”

An Dật phẫn nộ ngửa mặt lên trời: “Tôi sắp chết, tôi muốn MM tới an ủi! Gần đây trứng thật sự rất đau a!”

“Cậu mau mau tìm đàn bà đi, đừng có tự tìm bất mãn.” Hạ Vũ vẻ mặt thông cảm.

An Dật này từ trước đến nay vốn rất thành thật, mặc dù lúc nói chuyện có hơi trực tiếp, nhưng con người không hề xấu xa. Bộ dạng cũng phù hợp gu thẩm mỹ bây giờ, ở trong mắt con gái tuyệt đối đạt mức đẹp trai.

Nhưng chẳng biết tại sao, duyên phận giữa hắn với phụ nữ luôn luôn xui xẻo.

Nghe đâu thời gian mà hắn qua lại với con gái chưa một lần nào vượt quá một tháng.

Công ty quảng cáo mà bọn họ làm cũng xem như nhất nhì trong cái thành phố lớn sầm uất này, bên trong không thiếu trai đẹp gái xinh.

Lúc trước An Dật bất luận thế nào cũng phải đến công ty này nộp đơn xin vào làm chính là bởi vì người đẹp ở công ty này rất nhiều, đặc biệt là ban PR, cái đó gọi là trong ba ngàn giai nhân, người đẹp kiểu nào dạng nào cũng có.

Khi đó hắn ôm tâm tình ngập tràn hy vọng về tương lai vào công ty này làm, kết quả mới phát hiện nơi ngành hắn làm chẳng có chút cơ hội nào để tiếp xúc với mấy cô bên ban PR cả.

Trừ phi lúc nghỉ trưa nếu may mắn có thể gặp được vài người.

Nhưng bi thảm hơn nữa là, người đẹp nếu như có làm trong ngành bọn họ thì cũng ít ỏi như thú quý hiếm, còn nếu không thì đều là danh hoa đã có chủ, bằng không thì chỉ toàn người coi hấn như đứa em trai nhỏ mà sai bảo.

Thật sự hại hấn muốn ngửa mặt lên trời mà hét dài: “Người đẹp độc thân! Em ở nơi nào?”

Qua thời gian nghỉ ngơi, An Dật một lần nữa quay trở lại trước máy tính của mình.

Kết quả ngồi chưa nóng ghế, phó tổ trưởng Từ Văn Quân đã cầm tới một đồng tài liệu về dự án thiết kế thả lên bàn máy tính của hấn: “An Dật, đưa dự án này tới văn phòng giám đốc thiết kế ở tầng 9 đi.”

“Hả? Máy cái này không phải đều do Tiểu Mạch đưa hay sao?” An Dật ngờ vực hỏi.

“Không có quy định nào nói chỉ mình cậu ấy mới có thể đem đi.” Từ Văn Quân có chút thiếu kiên nhẫn thúc giục: “Nhanh đi, bằng không giám đốc mắng xuống thì toàn bộ do cậu gánh.”

An Dật: “.”

Chống không lại uy quyền của phó tổ trưởng, An Dật đành phải cầm xấp văn kiện chạy việc vặt.

Xem ra Từ Văn Quân đã hoàn toàn quên kết cấu tòa cao ốc này có bao nhiêu phức tạp, lúc đầu, An Dật ước chừng phải tốn thời gian gần một tháng để tìm hiểu, mới đau khổ mò ra nơi bộ phận bọn họ làm việc ở tại tầng lầu này.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, đại thiếu An Dật hấn chưa từng đi tới cái văn phòng giám đốc vút đi kia bao giờ.

Cho nên kết quả chính là, An đại thiếu hấn lạc đường!

Tầng 9 là địa bàn của cấp trên, cho dù An Dật có thần kinh đi nữa thì cũng không dám túm một người lại đỉnh đạc hỏi: “Xin chào, anh có biết văn phòng giám đốc thiết kế ở đâu không? Tôi lạc đường.”

Nếu hấn thật sự hỏi như vậy, phỏng chừng ngày mai sẽ nổi tiếng.

An Dật không biết giả bộ biết, bắt đầu vòng tới vòng lui ở tầng 9.

Mỗi lần lạc đường ở tòa cao ốc này, An Dật đều muốn giết chết cái tên đã thiết kế nó, hấn quả thực biến thái, siêu cấp vô địch đại biến thái.

Đi một hồi lâu, cư nhiên tiêu chảy.

Phỏng chừng do hồi nãy uống cà phê. An Dật thực bất đắc dĩ nghĩ, vì thế mục tiêu tìm văn phòng giám đốc biến thành tìm WC.

Hấn giống như con ruồi không đầu đi loạn, thật vất vả mới thấy được hình vẽ ký hiệu WC.

Ngay lúc hấn đang quá mót tưởng rằng có thể giải phóng, ai ngờ trên cửa WC lại treo một tấm biển sát phong cảnh – “Đang bảo trì dọn dẹp, xin mời đến nơi khác.”

“Kháo! Bảo trì cái * em mày!” An Dật nhìn trái nhìn phải, cảm thấy xung quanh không có ai, vì thế tay chân lạnh lẽo lách vào trong WC.

Tìm một nơi gần nhất đi vào đó, An Dật bắt đầu ngồi xuống bồn cầu.

Một bên ngồi một bên trong bụng không ngừng đem mười tám đời tổ tông Từ Văn Quân ra mà ân cần hỏi thăm một lượt.

“Hấn nhất định là ghen tị mình đẹp trai hơn hấn.” An Dật cho là mình đẹp trai để tự an ủi bản thân.

Dường như ngồi gần xong, lúc hấn chuẩn bị đứng dậy, An Dật từ trước tới nay vốn cận thị nặng nhưng độ thính lại rất cao, hấn nghe tiếng mở cửa WC truyền tới, vì thế hấn trái lại quay trở về ngồi lên bồn cầu.

Thật là, không nghĩ tới cũng có người khác giống hấn nín không được chạy tới WC nha?

Hấn quyết định im lặng chờ người kia rời đi, sau đó mình cũng lặng lẽ đi ra.

Bất ngờ là người tới không phải một, mà là hai người.

Điều quan trọng là bọn họ hình như không phải đến giải quyết vì quá mót, mà như là đang âm mưu việc hệ trọng gì đó.

Hey, nơi này không phải nơi để nói chuyện phiếm nha! An Dật không khỏi trợn tròn mắt.

“Trần Trần, mấy lời cậu nói trong điện thoại là có ý gì?” Giọng nói trầm thấp của một người đàn ông vang lên trong nhà vệ sinh.

Nghe tên, tâm lý An Dật không khỏi ói mửa: “Trần Chân? Mình còn là Hoắc Nguyên Giáp đây này! Con mẹ nó WC không phải nơi nói chuyện nha, lão tử còn phải tìm người!”

Tiếp theo đó giọng một người đàn ông trầm thấp từ tính vang lên: “Chính là ý đó.”

“Cậu không hiểu lầm gì tôi đó chứ?”

“Không hiểu lầm, hai ta không hợp. Cứ vậy đi.”

Nghe đến đó, An Dật nhất thời sững sờ che miệng mình lại.

Kháo! Thì ra là đồng tính luyến ái, khó trách hai người lại thần thần bí bí trốn vào trong WC này.

Thực ra hẳn đối với đồng tính luyến ái cũng không bài xích, ở ngành quảng cáo, người như thế không phải số ít. Trong ngành bọn họ cũng có không ít người là gay.

Tỷ như bạn thân hẳn Hạ Vũ cũng là dân gay chính gốc, bởi vì hẳn đã từng trộm đem những hình ảnh vi phạm quy định của tổ cho Hạ Vũ coi, kết quả là Hạ Vũ xem xong vô cùng bình tĩnh.

Vì thế An Dật hoàn toàn tin tưởng hẳn.

Chẳng qua ngồi xổm trong WC nghe hai thằng đàn ông tranh cãi tình cảm thì là lần đầu tiên, cũng khó tránh khỏi có chút giật mình.

“Trần trần, sao cậu lại như vậy? Lúc trước không phải là cậu đồng ý để tôi theo đuổi, còn nói sẽ nghiêm túc làm quen với tôi hay sao?”

“Tôi thật sự có nói sẽ làm quen với anh, nhưng tôi cảm thấy tính cách của chúng ta không hợp. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì sớm muộn gì cũng sẽ tổn thương lẫn nhau mà thôi.”

“Trần Trần!”

“Đừng giống như đàn bà, Diệp Tử Thông.”

Nghe đến đó, lá gan An Dật sững sờ run rẩy, Diệp Tử Thông, cái tên này nghe thật là quen. Rốt cuộc là đã nghe qua ở đâu

Suy nghĩ một hồi, hẳn mới giật mình nghĩ đến lúc trước khi chào mừng nhân viên mới, Diệp Tử Thông đã từng xuất hiện, là tổng giám đốc sáng lập ra công ty quảng cáo Blue Island bọn họ.

Không nghĩ tới hẳn ngồi trong phòng vệ sinh mà lại có thể nghe thấy bí mật khủng khiếp này!

A. Khoan đã, người yêu hẳn tên Trần Trần. Trần Trần.Oa kháo! Đây không phải giám đốc thiết kế của bọn họ sao? !

An Dật bất tri bất giác tỉnh ngộ.

Sau khi biết được thân phận của bọn họ, An Dật không còn có thể bình tĩnh như vừa rồi nữa, hẳn bây giờ vô cùng thấp thỏm. Bởi vì nếu bị phát hiện trốn trong này, hẳn nhất định sẽ bị sa thải!

Nghĩ đến cảnh tượng hẳn bị sa thải, hẳn liền ngồi không yên trong WC.

Hắn trên có già (con mèo đen già) dưới có trẻ (chó Plumeria) phải chăm sóc, thức ăn mỗi ngày của mèo và chó vân vân, áp lực rất lớn!

Hắn không ngừng cầu nguyện trong lòng: hai vị đại thần mấy người nhanh nhanh nói cho xong rồi làm gì làm đi, WC thật sự không phải nơi thích hợp để nói chuyện đâu. Không có việc gì lại chạy tới WC bởi đường tình cảm, hay ăn no quá nên động kinh?

Dường như cuộc tranh cãi vất vả giữa Trần Trần và Diệp Tử Thông cuối cùng cũng kết thúc, Diệp Tử Thông bực tức bỏ đi đầu tiên, nhưng mà lại không hiểu vị Trần giám kia ở lại ngơ ngác ở trong phòng vệ sinh này làm gì.

Mau cút đi, không đái cũng không ị, đứng ở WC này thưởng thức mùi WC sao? Kháo!

An Dật ngồi trên bồn cầu, ngũ quan đẹp trai do tức giận cũng muốn xoắn xít lên, trong lòng không ngừng gào thét.

Kết quả sự việc không đi theo chiều hướng hắn mong chờ, mà là hắn nghe được tiếng bước chân Trần Trần đi về hướng hắn ở bên này.

2. Chương 2

– Giám đốc Trần

Tim An Dật nhất thời muốn nhảy lên cổ.

Không phải bị phát hiện rồi chứ? Thao, điều này quyết định hắn có bị sa thải hay không đó nha!

Bởi vì khi mới vào công ty này làm, hắn đã được các đàn anh nhắc nhở, đặc tội ai cũng được nhưng ngàn vạn lần không được phép đặc tội giám đốc thiết kế.

Lúc đó hắn không bỏ điều này ở trong lòng, ai kêu hắn với giám đốc kia là hai loại người dù có cầm tám gậy tre đánh cũng đánh không tới làm gì.

Ai mà ngờ hôm nay lại gặp nhau trong WC này!

Sớm biết có ngày hôm nay thì trước khi ra khỏi cửa hắn nhất định phải xem lịch thật kỹ, có lẽ thật sự tìm ra mấy chữ cảnh báo không nên ra khỏi nhà không chừng!

Bằng không thì dù có bị trừ lương hắn cũng muốn giả bệnh mà ở nhà, có đánh chết hắn cũng sẽ không đi làm.

Tiếng bước chân đến chỗ hắn rồi dừng lại, sau đó là giọng của Trần Trần vang lên: “Là ai ở bên trong?”

Cách một cánh cửa không quá rắn chắc, An Dật quyết định không lên tiếng.

“Rốt cuộc là ai ở bên trong? Mau ra đây!” Trần Trần có chút bực mình nói.

An Dật tiếp tục phớt lờ y, nhất định nín không lên tiếng.

Hừ hừ, anh làm gì được tôi? Có bản lĩnh thì đá cửa xông vào đi?

Nghe thấy bên trong một chút động tĩnh cũng không có, Trần Trần ngờ vực nghĩ chẳng lẽ trong đó thật sự không có ai, lẽ nào bảo vệ bất cẩn khóa trái cửa?

Ngay lúc y chuẩn bị rời đi, An Dật rất không đúng lúc thả ra một tiếng rầm.

Trần Trần: “.”

An Dật: “.”

“Rốt cuộc là ai ở bên trong?” Trần Trần nén bực mình hỏi lại lần nữa.

An Dật nhất định quyết tâm phớt lờ y, dù sao cũng sẽ bị bắt được, vì thế hắn liền chuẩn bị giấy lau PP.

Kết quả lại kinh ngạc phát hiện – em gái nó! Vậy mà không có giấy vệ sinh!!!

Trần Trần ở bên ngoài nghe được tiếng lật tới lật lui cái hộp đựng giấy vệ sinh, liền hiểu được tình huống bây giờ ở bên trong đang là gì.

Vì thế một nụ cười xấu xa hiện trên gương mặt đẹp trai đang tức giận của y.

“Có phải bên trong không có giấy vệ sinh?” Giọng nói giám đốc Trần đột nhiên thay đổi 180°, cùng giọng điệu nhả nhặn khi này tuyệt đối hoàn toàn tương phản.

“” An Dật dừng đột tác lại, không rõ y muốn nói cái gì.

“Thật ra cậu bây giờ có 2 lựa chọn.” Trần Trần chậm rãi nói, “Thứ nhất, là cậu sẽ dùng ngón tay của mình tự giải quyết, ngón trỏ với ngón giữa có thể nhanh chóng giải quyết được vấn đề trước mắt cậu.”

An Dật trợn mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết: “”

“Thứ hai, cậu có thể cầu tôi giúp cậu. Tôi từ trước đến nay thích nhất là nhiệt tình giúp đỡ người khác, đồng nghiệp có khó khăn, tôi nhất định sẽ đem hết khả năng có thể để giúp đỡ.” Trần Trần nói càng lúc càng mang theo ý cười.

“Không quan tâm!” An Dật nhất thời sơ suất buột miệng nói ra, sau đó vội vã cảnh giác bịt miệng mình lại.

Mẹ nó, thất sách rồi! Bất quá chỉ bằng ba chữ này chắc là y không đoán ra là ai đâu ha? An Dật bắt đầu an ủi bản thân.

May mắn thay, Trần Trần quả thực không nghe ra được giọng nói hẩn rớt cuộc là ai.

“Cậu đã không quan tâm sự giúp đỡ của tôi thì đành chịu.” Trần Trần thật cũng không tiếp tục ép hẩn nữa, “Tôi mặc kệ cậu ban này nghe được nhiều hay ít, tôi nghĩ chắc là cậu biết rõ kết cục nếu như cậu dám để lộ ra rồi chứ?”

A uy, đây quả nhiên đúng là uy hiếp trắng trợn ah! Trần giám của bọn họ quả nhiên bụng dạ xấu xa, là loại người cặn bã!

An Dật trong lòng yên lặng rơi lệ thành biển, Từ Văn Quân đáng chết, hẩn chính là đầu sỏ gây nên!

Xem ra khi trở về cần phải mua một con búp bê Gudu, mỗi ngày đều cầm vài châm nguyện rửa tên Từ Văn Quân kia làm việc nào cũng đổ sông đổ biển!

Trần Trần nói hết chuyện, vì vậy liền rời khỏi WC.

Y tin chỉ cần là người của Blue Island, thì đều hiểu quy tắc này là gì.

Sau khi Trần Trần rời khỏi khoảng nửa tiếng, An Dật mới chậm chậm chập chập đi ra khỏi WC.

Đương nhiên, không phải hẩn dùng ngón trỏ và ngón giữa để giải quyết, mà là hẩn hi sinh một tờ trong xấp dự án.

Chấn chỉnh hình tượng mình lại một chút, khẳng định mình không bẩn như mèo nhìn không ra thì sau đó An Dật mới tiếp tục bắt đầu hành trình tìm kiếm văn phòng Trần giám đốc.

Chỉ có điều qua hơn nửa tiếng nhưng vẫn tìm không thấy cái văn phòng chết tiệt kia, An Dật sắp lệ bôn tới nơi thì nhìn thấy một người đẹp đi qua, vì vậy cuối cùng cũng không quan tâm cô ta là quản lý cấp trên gì đó, lập tức đi qua hỏi.

Đi tới trước mặt người đẹp kia, An Dật bộc lộ kiểu cười tươi như nắng vốn là chiêu bài đã từng miều sát tiểu học muội, vô cùng lịch sự hỏi đường: “Chào cô, xin hỏi văn phòng giám đốc thiết kế nằm ở đâu?”

Cô người đẹp này dùng ánh mắt đánh giá nhìn An Dật từ đầu tới đuôi, sau đó mới kiêu ngạo mở miệng: “Cậu là nhân viên mới?”

An Dật vội vàng thuận theo lời cô ta gật gật đầu. Đến công ty này gần một năm, tuyệt đối vẫn là nhân vật mới non nớt sáng bóng long lanh nha! Mặc dù sau khi hẩn vào, công ty cũng tuyển dụng thêm một số nhân viên mới khác.

“Nếu là nhân viên mới, vậy có thể thông cảm.” Người đẹp trưng ra vẻ mặt trang nghiêm cao cao tại thượng, “Lần sau trước khi tới tìm người thì nhất định phải hỏi thăm rõ ràng vị trí cần tìm. Không phải người nào cũng có thời gian rảnh để cho cậu hỏi đường đâu, đặc biệt là người làm việc ở tầng 9, tiền lương tối thiểu một phút của bọn họ cũng là mấy vạn, cậu có thể gánh nổi chi phí tổn thất của bọn họ không?”

Đối mặt với lời giáo huấn của người đẹp này, An Dật ngoài mặt rất thành khẩn gật đầu phụ họa, mà trong lòng lại chính là vô cùng khó chịu đem cô người đẹp này “sâu sắc” ân cần thăm hỏi đến đời vượn người. (18 đời hết mức =)))

Em gái cô, một phút tối thiểu kiểm được mấy vạn? Vậy cô trái lại rất hào phóng nha, tốn hơn mấy chục vạn trên người hân. Kháo.

Nhìn An Dật thái độ coi như khiêm tốn, người đẹp cũng không tiếp tục làm khó hân: “Văn phòng giám đốc thiết kế của mấy cậu không phải ở khu D, cậu đi nhầm hướng rồi. Văn phòng của y nằm ở khu A-3.”

Có được câu trả lời mình muốn, An Dật không đợi người đẹp nói tiếp, lập tức nói nhanh: “Cám ơn đã chỉ. Tôi có việc gấp phải đi trước, lần sau rảnh rồi lại trò chuyện.”

Nói xong, lập tức bỏ đi. Ngay cả lúc xuống nhà ăn ở công ty ăn cơm tốc độ cũng chẳng nhanh như bây giờ.

Thật vất vả đi tới khu A-3, lúc nhìn tấm bảng đánh dấu mấy chữ “Giám đốc thiết kế, phòng kế hoạch”, An Dật nhất thời cảm thấy xui xẻo hôm nay cũng sắp kết thúc rồi!

Gõ gõ cửa phòng làm việc, chỉ nghe tiếng Trần Trần truyền ra ngoài: “Mời vào.”

An Dật mở cửa rồi đi vào, giả bộ ra vẻ cái gì cũng không biết, rất lịch sự nói: “Giám đốc, đây là dự án phó tổ trưởng tổ D nói tôi mang đến cho anh.”

Trần Trần nhìn cũng không nhìn hân, tiếp tục xem bản thảo trong tay, khẽ ừ: “Cậu đặt ở trên bàn bên kia đi.”

“Nga.” An Dật cầm dự án bỏ lên bàn bên cạnh, sau đó len lén ngấm vài lần vị Trần giám đốc thanh danh lan xa này.

Không thể không thừa nhận, giám đốc bọn họ là người đàn ông đẹp trai số một số hai ở công ty, năm nay mới 27 tuổi đã trở thành người có tiếng và quyền lực ở Blue Island, nghe đâu lúc trước có cơ hội tiếp tục lên chức, nhưng mà y lại nhất định làm tại vị trí giám đốc thiết kế này.

Đối với một người như vậy An Dật luôn luôn dùng thái độ ngược mắt mà nhìn.

Chung quy vẫn cảm thấy người tài năng ưu tú này cùng với hân là hai loại người hoàn toàn khác nhau, hôm nay hiếm khi ở gần như thế, làm hân cũng kích động nho nhỏ một phen.

Nhưng mà khi nghĩ tới tình cảnh trong WC. Ấn tượng tốt đẹp về vị giám đốc có tiếng lại đẹp trai này trong lòng An Dật nhất thời biến thành tro bụi.

Đây là tên ác ma khoác trên người tấm da thiên sứ!

May mắn y là một đồng chí, bằng không người đẹp trong công ty khẳng định đều bị y tàn phá hết rồi!

Theo chủ nghĩa ủng hộ người đẹp như An Dật hết sức vui mừng.

Cảm giác được ánh mắt An Dật nhìn qua, Trần Trần ngẩng đầu nhìn về phía hân, ngữ khí vẫn ôn hòa như cũ: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Lại nghe thấy giọng nói ôn hòa kia, An Dật có hơi chịu không nổi oán thầm: oa khéo, Trần giám đốc anh tuyệt đối là người hai mặt đúng không? !

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Trần giám đốc, hân ha hả cười hai tiếng rồi vội vàng lắc người đi mất.

3. Chương 3

– giả vô tội

Trở lại văn phòng ở tầng 3, An Dật bị giáo huấn một trận thảm thương.

Từ Văn Quân: “Kêu cậu đi tầng 9, chứ không phải kêu cậu đi vòng quanh thế giới! Cậu lè mề kéo giờ hơn 2 tiếng có biết không hân!”

An Dật: “Thực xin lỗi, tôi lạc đường.” Mà còn thiếu chút nữa bị kẹt luôn trong WC, bộ để ra lắm sao!

Từ Văn Quân: “Lạc đường? Cậu tới Blue Island làm lâu như vậy, vậy mà còn có thể lạc đường? ! Cái có ngu ngốc thế này mà cũng lấy ra xài? !”

An Dật: “.”

A uy, trời sinh mù đường không thể đem ra so với những người thật sự ngu dần nha!

An Dật ở trong lòng đối với Từ Văn Quân hung hăng dựng ngón giữa. Ra uy con mẹ anh, chờ An đại gia tôi một ngày nào đó lên chức, xem tôi có chinh chết anh không.

Vì thế đối mặt với lời giáo huấn của Từ Văn Quân, nào An Dật đã sớm biến thành sân khấu, đem Từ Văn Quân ra mà lăng trì hành hạ đủ loại, còn kém chưa trình diễn luôn Mãn Thanh thập đại khóc hình.

Sau khi đã nhận đủ ba nghìn hai trăm chữ răn dạy từ Từ Văn Quân, An Dật cả người uể oải lết tới chỗ mình ngồi.

Hạ Vũ ở bên cạnh dừng tay đang gõ bàn phím, sát lại đây nhỏ giọng nói với hắn: “Sao cậu đi lâu vậy mới về? Mới này tôi thấy phó tổ trưởng vừa liên tục nhìn đồng hồ vừa nghiêng răng nghiêng lợi.”

An Dật thở dài một hơi, bĩu môi: “Quên đi, không nhắc tới nữa. Hôm nay tôi đụng phải ôn thần.”

Hạ Vũ vỗ vỗ vai hắn: “Thôi, nghĩ thoáng chút đi. Cậu cứ tự an ủi bản thân là người mắng mình không phải cá Pecca là được.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Giám đốc Trần có phải rất đẹp trai không? Thực hâm mộ cậu có thể tới gần như vậy nhìn y. Y chính là mục tiêu của tôi hiện nay nha.”

An Dật liếc hắn một cái, nghĩ thầm, cậu thật là may mắn, tên kia cũng là một đồng chí: “Nhìn cậu đi, chẳng khác gì một tên mê trai, vậy lần sau cậu cứ chủ động nịnh nọt để mang dự án tới là được rồi.”

Hạ Vũ: “.”

Vất vả chịu đựng tới thời gian tan tầm, An Dật lập tức sinh khí dồi dào.

Hạ Vũ nói muốn mời hắn đi uống rượu, nhưng lại bị hắn từ chối khéo.

“Sao nào, lại có bạn?” Hạ Vũ rất tinh tường, chỉ người đẹp mới có thể khiến An Dật tinh lực dư thừa thế này.

“Ừ, là học muội năm 3 ở trường ~” An Dật ngâm nga ca từ ngắn, cả người rất hài lòng.

Ở thang máy, gặp được vài cô ban PR, tâm tình An Dật lại càng thêm hân hoan.

Chuẩn bị bước ra khỏi cửa công ty, sau lưng hắn lại truyền tới tiếng của Từ Văn Quân.

Từ Văn Quân: “An Dật cậu đợi chút!”

An Dật giả bộ không nghe thấy, bước chân càng lúc càng nhanh.

Từ Văn Quân hết cách, đành phải chạy bộ đuổi theo, chặn hắn lại.

“Cậu không nghe thấy tôi nói cậu đợi chút sao?” Từ Văn Quân đầu đổ đầy mồ hôi, nhìn bộ dáng xem ra đang rất lo lắng.

An Dật rất bình tĩnh lắc đầu: “Không nghe thấy nha, tổ phó, hết giờ làm rồi. Tôi nghĩ tôi có thể đi rồi chứ?”

Từ Văn Quân vừa nghe lập tức nắm cánh tay hắn: “Cậu đợi đã, chiều hôm nay tôi kêu cậu đem xấp dự án tới chỗ giám đốc nhưng trong đó sao lại thiếu một tờ? !”

An Dật: “.”

Từ Văn Quân: “Ban nãy lúc sắp tan tầm, giám đốc gọi điện thoại nội bộ tới đây, nói một hồi khiến tôi chẳng hiểu ra làm sao!”

An Dật cố ý biểu lộ ánh mắt ngơ ngác nhìn hần: “Tôi biết gì đâu? Tôi chỉ là đem những gì tổ phó giao cho tôi đưa nguyên xi đến chỗ giám đốc thế thôi.”

Đánh chết hần cũng không nói ra một tờ trong xấp dự án kia đã bị hần dùng như giấy vệ sinh, hơn nữa nó đã bị ném vô bồn cầu hủy thi diệt tích rồi.

Từ Văn Quân vẻ mặt không tin nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt An Dật.

May mà An Dật vốn là một tên mặt siêu dày cực kì vô liêm sỉ, bị hần nhìn chăm chăm như vậy mà trên mặt cũng không lộ ra một chút tội lỗi: “Phó tổ trưởng nếu không có chuyện gì, tôi đây đi trước. Tôi còn có việc —”

Lời còn chưa dứt, Từ Văn Quân đã ngắt lời hần: “Cái gì mà không có chuyện? ! Đây là chuyện rất quan trọng đó! Dự án này giám đốc đã đặc biệt gia hạn cho hai ngày tôi mới hoàn thành xong!”

An Dật: “Tổ phó anh bình tĩnh, đừng kích động.”

Kháo, có phóng đại như vậy không. Một hần còn đặc biệt chọn riêng một tờ mục lục không quan trọng trong đó.

“Tôi có thể không kích động được sao? ! Là chính tay tôi giao nó cho cậu, nhưng kết quả là cậu đã hại tôi!” Từ Văn Quân đã không còn bình tĩnh như lúc thường, mà bây giờ giống y như con chó điên bị chọc giận.

Đương nhiên, ai kêu hần sờ lông Trần giám đốc.

Nhớ tới giọng điệu lãnh khốc khi nãy của giám đốc Trần trong điện thoại, Từ Văn Quân nhin không được run rẩy.

Hần không ngờ thành tích cống hiến sẽ trở về con số 0, như thế thì tiền thưởng tháng này đã bay đi mất!

“Tổ phó, anh kích động như vậy cũng không giải quyết được vấn đề đâu. Tôi thật sự không biết tại sao lại như thế, có phải anh đã làm rớt trước khi giao nó cho tôi không?” An Dật nỗ lực trấn an tâm tình hần.

“Sao lại có thể! Tài liệu được kẹp chặt như thế sao lại có thể rớt! ?” Từ Văn Quân cầm tay An Dật kéo trở về, “Đi, cùng đi tới tầng 9!”

An Dật nhất định không đi, thế nhưng thân thể nhỏ nhắn không thể so với Từ Văn Quân cường tráng, vì thế chân dừng không được, bị trực tiếp kéo tới hướng thang máy.

“Tới tầng 9 làm gì? Tổ phó, tôi thật sự có việc phải đi mà, a, này!” An Dật tuyệt vọng phản đối.

“Tìm giám đốc nói rõ ràng!” Từ Văn Quân hoàn toàn không đếm xỉa tới sự phản đối của hần.

An Dật: “.”

Chẳng lẽ xui xẻo hôm nay của hần còn chưa hết sao?

Bái bai. Các MM thân yêu của tôi.

Chúa ơi, nếu con có thể tránh được một kiếp này, con sẽ đổi đạo theo Jesus!

An Dật gào thét trong lòng.

Sáng nay trước khi ra khỏi nhà đi làm, An Dật đâu có nghĩ tới ngày hôm nay mình lại đến văn phòng giám đốc hai lần để tìm chết chứ!

An Dật đứng bên cạnh Từ Văn Quân, khá bình tĩnh nhìn Từ Văn Quân đang đứng trước Trần Trần không ngừng xin lỗi.

Mặc dù bộ dạng Trần Trần không giống Từ Văn Quân miêu tả khi nãy là nổi giận đùng đùng, nhưng mà nhìn cái vẻ mặt lãnh đạm của y, An Dật cũng cảm thụ được áp lực vô cùng rõ rệt.

Sau ba ngàn hai trăm chữ Từ Văn Quân tự kiểm điểm, Trần Trần ra hiệu bảo hần im lặng, sau đó nhìn về phía An Dật: “Còn cậu? Không có lời gì muốn nói sao?”

Đối với đôi mắt sâu thâm thúy này, An Dật có hơi không dám nhìn thẳng, hần đem đường nhìn dời sang nơi khác, lằm bằm: “Không có.”

Từ Văn Quân ở bên cạnh liền nhanh chóng cúi vô dúi hần một cái, bị ăn đau nên hần nhú mày.

Sau đó tầm mắt hần vô tình đảo tới mặt Trần Trần, lúc này mới phát hiện hình như Trần Trần này giờ luôn dán mắt vô hần.

“Khụ khụ.” An Dật hơi gương gào ho khan hai tiếng, “Giám đốc, tôi thật sự không biết vì sao lại thiếu mắt một tờ. Tôi nhận từ tay tổ phó xấp dự án này thì liền cầm tới đây.”

Dù có chết cũng không thừa nhận là xong, bọn họ lại không có chứng cứ, An đại gia hần không sợ.

Trần Trần nhìn An Dật, trầm mặc hồi lâu.

Sau đó ai ngờ hần lại mở lòng từ bi bỏ qua cho hai người bọn họ: “Được rồi, dù sao trang bị thiếu kia chỉ là bản mục lục, tối nay mấy cậu trở về bổ sung cho tôi là được. Tôi muốn thấy kết quả vào sáng mai.”

Từ Văn Quân nghe xong giống như được đại xá điên cuồng gật đầu, hần thật không nghĩ tới Trần giám đốc ác danh vang xa này hôm nay lại nhân từ như thế!

Thấy An Dật vậy mà lại không có phản ứng gì, Từ Văn Quân hung ác đảo mắt trừng hần.

Nhận được ánh mắt như muốn giết người của tổ phó, An Dật không cam lòng cũng phải nói: “Cám ơn giám đốc đã thông cảm.”

Trần Trần gật đầu: “Chỉ giải quyết như vậy một lần thôi.”

Đe dọa cái mẹ nó, ai mà ngờ việc này vậy mà lại giải quyết như thế chứ!

Đường tình của hần cứ như vậy mà hi sinh hay sao! Kháo!

Trong bụng An Nhân tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

Đối mặt với văn phòng rộng rãi mệnh mông, An đại thiếu khóc không ra nước mắt, rất muốn lệ bôn.

“Tiểu Hắc, Plumeria. Hi vọng tụi mày đừng đem ra giường của tao ra mà xé, bởi vì tao thật sự không phải cố ý quên mất rằng thức ăn chó và mèo dự trữ ở nhà đã không còn”

An Dật rất muốn đập bàn phím.

Thật là một ngày cực kì xúi quẩy!

4. Chương 4

– Đi trễ

Sáng, khi chuông báo thức vang tới lần thứ 7, An Dật cuối cùng cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

Mỗi ngày đến khi đi làm, hần bao giờ cũng phải chờ cho thời gian gần trễ mới chịu dậy.

Nếu không tuyệt đối sẽ không dậy nổi.

May mà thời gian công ty quảng cáo làm việc hơi trễ một chút, bằng không An Dật từ nhỏ vốn đã như thế sẽ xác lập nên một kỷ lục đi trễ mới.

Thật không may, lần này An Dật lại nằm ở trên giường thêm vài phút, vậy nên An thiếu gia mới thực đau khổ đối mặt với tình huống có thể sẽ đi trễ. hần phát huy sức bật chạy nước rút tiềm ẩn trong cơ thể, cầm một bình sữa nhét vào trong cặp, rồi lao ra khỏi nhà trọ chạy như điên tới ga tàu điện ngầm.

Chú bảo vệ ở ga tàu điện ngầm từ lâu đã không còn xa lạ gì với An Dật, bởi vì nếu mỗi ngày bạn đi làm, đều nhìn thấy một chàng trai trẻ liều mạng chạy theo tàu điện ngầm, bạn không muốn nhớ kỹ người đó cũng khó.

“Cậu nhỏ, lại một buổi sáng tràn trề sinh lực nha! Cố lên!” Chú bảo vệ gửi cho hắn một nụ cười cổ vũ.

Nhưng mà lần này An Dật không đếm xỉa gì đến ông.

“A a a a — Tàu điện ngầm mày đợi tao một chút! Kháo!” Khó khăn lắm mới chạy đến bên cạnh tàu điện ngầm, kết quả cửa trên đó đã đóng, còn thiếu có hai bước nữa, An Dật vẫn không bắt kịp.

Nhìn đồng hồ, An Dật gấp đến độ muốn nhảy dựng lên.

Buổi sáng ở công ty quảng cáo Blue Island, thời gian mà mỗi tầng mỗi khu kiểm tra thẻ đều không giống nhau.

Tỷ như ở chỗ An Dật, nơi tầng 3, qua 9 giờ là coi như tới trễ, tiếp đó lấy mỗi một phút đi trễ sẽ khấu trừ 2 nguyên làm phương thức nghiêm phạt.

Nếu không có lý do mà đi trễ một tiếng, vậy sẽ xem như là đi trễ nghiêm trọng. Để thành tích sẽ biến thành con số 0.

Vất vả đợi đến lúc có tàu điện ngầm kế tiếp, nhưng kết quả bên trong lại có rất nhiều người.

Nếu là bình thường, thì An Dật chắc chắn sẽ không chen chúc mà đi.

Thế nhưng bây giờ khái niệm thời gian chính là tiền tài cứ không ngừng hóa lớn trong đầu hắn, vì vậy hắn liều mạng mà lách vào bên trong.

“Thật ngại, có thể nhích qua một chút để tôi đi lên không?” Đối với bà dì có thân hình khá đầy đặn đang đưa lưng về phía hắn, An Dật thân thể mảnh khảnh bị áp lực không nhỏ.

Chỉ cần bà dì này dịch người qua, An Dật chắc chắn có thể bị đè xuống dưới. Bởi vì hai chân hắn vừa vịn để ở trên cạnh cửa.

Lúc cửa sắt nơi đó đóng lại, cả người An Dật suýt chút nữa dán luôn trên cửa.

Qua hơn 10 phút chuyển động chen chúc trong đám người, cuối cùng An Dật cũng được giải thoát.

Nhưng mà mới vừa xuống khỏi tàu điện An Dật căn bản không có thời gian để mà thở, lại bắt đầu cảm cổ chạy như điên.

Lúc này hắn hoàn toàn không cố giữ hình tượng nữa, chạy ào vào cửa lớn công ty, bình thường đều đến quầy tiếp tân chào hỏi mấy MM, nhưng lúc này triệt để bỏ qua mấy thứ đó, chạy thẳng tới thang máy.

Vừa khéo, cửa thang máy chuẩn bị đóng lại.

An Dật chưa thấy người đã nghe tiếng, vội vàng kêu to: “Đợi một chút!”

May là đồng nghiệp trong thang máy nghe được tiếng hắn, vì vậy mở cửa ra.

Vọt vào trong thang máy, An Dật thở không ra hơi dùng hai tay chống đầu gối, khom lưng thở hổn hển:

“Ấn giùm lầu 3, cảm ơn.”

“Lầu 3?” Vị đồng nghiệp kia mở miệng, “Đó không phải phòng kế hoạch thiết kế sao?”

An Dật vật còn đang thở dốc: “Đúng đúng. Làm phiền anh ấn nhanh lên.”

“Cậu đi trễ.” Nghe câu đó, An Dật lúc này mới phản ứng lại, sao giọng nói này nghe quen tai vậy ta, hình như trước đó không lâu có nghe qua rồi. ?

Kết quả khi hắn ngóc đầu lên thì thấy Trần Trần đang cười sâu xa.

“Giám đốc sớm.” Không phải chứ. Sao lần nào gặp vị Trần giám đốc này hắn cũng luôn xúi quẩy như vậy nha? !

Lần trước thiếu chút nữa bị nhốt luôn trong WC, lần này là đến muộn bị trừ tiền!

An Dật cảm thấy bát tự của hắn và Trần Trần nhất định tương khắc.

Trước đây hắn chưa bao giờ gặp vị đại thần này trong thang máy nha, sao lần này lại trùng hợp ngẫu nhiên gặp nhau thế này? !

Sau này An Dật qua đắn đo suy nghĩ, rút ra kết luận, hôm đó chắc chắn Trần giám đốc đã uống lộn thuốc trước khi đến công ty.

Bởi vì thời gian lầu 9 quét thẻ là lúc 10 giờ.

So với lầu 3 trễ hơn một tiếng.

Mặc dù An Dật thường xuyên trễ giờ đến công ty, nhưng cơ bản rất ít khi đi trễ vượt quá nửa tiếng.

Vì thế tạo thành tình huống hắn từ trước tới nay không có cơ hội gặp Trần giám đốc ở thang máy.

Khoảng thời gian ngắn ngủn trong thang máy này, Trần Trần tổng cộng hỏi hắn 3 vấn đề —

“Tại sao lại đi trễ?”

“Ý thức về thời gian của cậu để ở đâu?”

“Hôm qua đã làm xong bảng mục lục chưa?”

Đối với hai vấn đề trước, An Dật còn giả ngu giả ngốc cho qua chuyện, vấn đề cuối cùng hắn có vẻ rất có tinh thần: “Làm xong rồi! Hôm qua trước khi rời khỏi công ty tôi đã đem tới văn phòng của anh rồi.”

“Văn phòng của tôi?” Trần Trần nghi hoặc, bình thường sau khi tan tầm, văn phòng của y luôn ở trong trạng thái đóng cửa.

An Dật: “Nga, ngại quá, tôi còn chưa nói hết — là đưa tới bàn thư ký trước cửa văn phòng.”

Trần Trần: “.”

Tiếp đó cửa thang máy mở ra, An Dật ngay lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng lưng An Dật, đôi mắt sâu xa của Trần Trần hiện lên một chút ánh sáng gian xảo.

Ước chừng đến muộn 27 phút, An Dật nghĩ tới việc bản thân tổn thất 54 đồng tâm tình liền buồn bực.

Nói thế nào thì cũng là tiền một ngày ăn cơm dư xài của hắn.

May mắn là, tổ trưởng Lô Du và phó tổ trưởng Từ Văn Quân của bọn hắn đã tới tầng 9 chuẩn bị họp rồi.

Bằng không tránh không khỏi bị lần lượt nghe mắng.

“Lại ngủ quên?” Hạ Vũ pha cho hắn chén trà nóng.

An Dật chạy muốn nhũn chân, cả người ngồi phịch ở trên ghế giống hệt bộ dạng chỉ còn nửa cái mạng: “Không đuổi kịp tàu điện ngầm, bằng không sẽ không đi muộn.”

Hạ Vũ bóp chân đấm lưng giúp hắn thuận khí.

Vài phút trôi qua.

“Được rồi, A Vũ. Sáng nay tôi hi sinh rất lớn nha, bị cậu sở sàng.” An Dật vẻ mặt hưởng thụ nói.

Hạ Vũ tức giận khinh thường nhìn hắn: “An Tiểu Dật, tôi đã thấy rõ con người cậu, là cái đồ đem trong ngoài bất nhất phát huy đến mức tận cùng.”

An Dật ha ha hai tiếng: “Cám ơn lời khen ~”

Hạ Vũ cũng cười ha ha hai tiếng theo hắn: “Mau mau làm Case của cậu đi, coi chừng hôm nay lại làm thêm giờ.”

An Dật: “Đừng có rửa tôi, mục tiêu hôm nay của tôi là nhất định phải tan tầm đúng giờ!”

Hạ Vũ: “. Mục tiêu thật là nhỏ bé.”

An Dật: “Tôi khinh cậu.”

Hạ Vũ: “Oa yêu, nổi điên rồi. An Tiểu Miêu tặc mao.”

An Dật: “Tặc mao em gái cậu!”

Cường Thụy người Mỹ ở bên cạnh, dùng tiếng Trung không được lưu loát nói: “Vũ, cậu cũng đừng trêu chọc Dật nữa. Tôi xem cậu ấy gần đây phạm số đào hoa, cậu nên tránh xa cậu ấy ra thì tốt hơn.”

Hạ Vũ: “.”

An Dật: “! ! !”

An Dật vừa nghe xong liền vội vàng bỏ mặc Hạ Vũ, vọt tới bên người Cường Thụy, hai mắt lóe sáng hỏi: “Mẽ Tử Cường, anh nói thật hả? An thiếu gia tôi thật sự có số đào hoa?”

“Làm ơn gọi tôi là Cường Thụy!” Cường Thụy không thể không trợn mắt, “Tin mắt nhìn người của tôi đi, cậu gần đây thật sự có số đào hoa.”

An Dật có vẻ rất hưởng thụ: “Mẽ Tử Cường, mặc dù ngày thường tôi không tin cái gọi là bói toán của anh, bất quá lần này tôi thật sự tin anh ngar!”

Cường Thụy: “.”

Hạ Vũ đứng một bên tỏ vẻ thông cảm: “Đừng chấp An Tiểu Miêu, cậu ấy vừa mở miệng gọi người thì đều tiện như vậy.”

An Dật liếc xéo Hạ Vũ: “Em gái cậu, dám nói xấu tôi trước mặt tôi!”

Hạ Vũ nhún nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến gì.

5. Chương 5

– Trúng 500 vạn?

Hôm nay tâm tình An Dật vốn buồn bực bởi đi muộn bị trừ tiền, nhưng chỉ vì kết quả xem bói của Cường Thụy mà hân đắc chí trộm vui một mình.

Đào hoa nha. Rốt cuộc đã bao lâu nó không đến thăm, hân độc thân đã gần hai năm! Gần hai năm! Đây là cái kỷ lục gì đây!

Lô Du và Từ Văn Quân mới vừa trở lại tầng 3, liền nhìn thấy An Dật đang cười đến mức vẻ mặt sung sướng.

“Gọi cậu ta tới phòng làm việc của tôi!” Lô Du vút lại một câu cho Từ Văn Quân, sau đó trở về văn phòng của mình.

Từ Văn Quân đi tới chỗ An Dật, sắc mặt không được tốt nói: “Tổ trưởng gọi cậu tới văn phòng của hân.”

An Dật nghi hoặc hỏi một câu: “Tìm tôi?”

Từ Văn Quân gật gật đầu, hoàn toàn không có khí thế: “Đúng, là tìm cậu.”

“Bị sao vậy? Tổ phó. Có phải táo bón không? Chỗ tôi có mật ong loại tốt, bảo đảm ăn một lần sẽ thấy hiệu quả! Hơn nữa không có tác dụng phụ, ăn một lần, mãi mãi không táo bón.” An Dật giả ân cần.

Từ Văn Quân rất muốn bóp chết hân: “.”

Dưới ánh mắt như muốn giết người của gã, An Dật tâm không cam tình không nguyện đến văn phòng Lô Du.

“An Dật.” Lô Du nhìn An Dật mang vẻ mặt khó chịu đi vào, cũng không để ý, “Ở đây có phần Case muốn giao cho cậu làm.”

An Dật vừa nghe xong còn tưởng mình nghe lầm: “A? Tổ trưởng anh khi nãy nói gì?”

Lô Du nhần nại nói lại lần nữa: “Có phần Case muốn giao cho cậu làm.”

An Dật trợn tròn mắt: “Tổ trưởng, làm phiền anh nói lại lần nữa có được không?”

Lô Du: “.”

An Dật ngậy ngốc cười ha ha hai tiếng: “Tổ trưởng, tự nhiên anh trọng dụng tôi, nên tôi thật sự rất khó tin.”

Lô Du nhìn hẩn: “Vì vậy cậu đừng làm tôi thất vọng, đánh mất mặt mũi tổ D. Phần Case này là giám đốc thiết kế đích thân chỉ tên cậu phải làm.”

An Dật kinh hãi: “A? ! Giám đốc thiết kế? ! Là Trần giám đốc sao? !”

Lô Du: “Ngành chúng ta còn có giám đốc thiết kế khác sao?”

An Dật: “Được rồi. Là do tôi nhiều lời.”

Lô Du có cảm giác mình nói chuyện với An Dật vô cùng tốn thời gian, vì vậy không muốn nói thêm câu nào nữa, đem một xấp văn kiện đặt trước mặt An Dật: “Nội dung tỉ mỉ đều nằm trong tập văn kiện này, hơn nữa trong cuộc họp giám đốc đã tự mình đem yêu cầu cụ thể của khách hàng gửi tới eMail cậu, nhớ kiểm tra hộp thư.”

An Dật tiếp nhận cặp văn kiện, gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Lô Du: “Thật không biết cái tên cà lơ phất phơ cậu sao lại gặp may như vậy, được giám đốc đánh giá cao. Lần này nhớ thể hiện cho tốt, tổ D này có vươn lên được hay không đều trông cậy vào cậu.”

An Dật: “Lô. Tổ trưởng! Anh cứ yên tâm giao cho tôi! Tôi sẽ cố gắng phấn đấu mang lại vinh dự cho toàn bộ tổ ta, tuyệt đối không để tổ trưởng bị bôi nhọ. Nhất định cúc cung tận tụy tới chết mới thôi!”

Lô Du: “.”

An Dật: “Còn nữa, tổ trưởng. Thật ra tôi không cà lơ phất phơ dù chỉ một chút, thật đó! Tại tính tình tôi hiền lành chất phác thôi, là hiền lành ngar!”

Lô Du chịu không nổi trợn tròn mắt, thật không hiểu cái tên tiểu lưu manh khua môi múa mép này làm cách nào mà lại có thể chui vào được công ty.

Ra khỏi văn phòng Lô Du, An Dật vẻ mặt đắc chí cười.

Không phải do vinh dự của toàn tổ, mà tiền mới là thứ chính yếu.

An Dật dường như nhìn thấy tiền giấy đang bay bay trước mặt hẩn.

Xem ra vị Trần giám đốc kia coi như không quá thối rửa, chí ít ánh mắt không tệ, biết An thiếu gia hẩn là một thiên tài ẩn trốn trong dân thường! Ha ha ha ha.

“An Dật, cậu trúng số 500 vạn hay sao mà cười quỵến rũ quá vậy.” Hạ Vũ tò mò hỏi.

“Cút, anh không mua vé số, nên không trúng đặc biệt 500 vạn!” An Dật mới vừa nói xong, lại nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Bất quá hôm nay có lẽ nên đi mua xổ số thôi, anh sống đến từng này, lần đầu tiên mới có vận may chủ động đưa tới cửa.”

“Vận cái gì may?”

“Tôi cuối cùng cũng được nhận một cái Case thuộc về mình!” An Dật đắc ý tuyên bố.

“Gì chứ? ! Thiệt hay giả? Cậu mới đến công ty làm chưa tới một năm, vậy mà lại có cái vận may cứt chó như thế? !” Hạ Vũ vô cùng kinh ngạc.

An Dật dương dương tự đắc hoan hỉ cười: “Đúng đúng! Cuối cùng tôi cũng đổi đời rồi!”

Hạ Vũ hâm mộ ghen tị oán hận: “Không ngờ cá Pecca vậy mà lại coi trọng năng lực của cậu?”

An Dật: “Chớ má, Pecca kia mắt mù sao lại có thể nhìn ra tài năng tiềm tàng bên trong tôi cơ chứ?”

Hạ Vũ: “Vậy ai là người có mắt nhìn ra được năng lực của cậu?”

An Dật: “. Là Trần giám đốc của cậu.”

Hạ Vũ: “.”

.

Mở trang chủ của công ty lên, An Dật vô cùng lưu loát đăng nhập tài khoản của mình, sau đó mở mail chuyên dụng của nội bộ công ty, bên trên đúng là có một bức thư chưa đọc.

Sau khi click mở thư, tên Trần Trần thật sự có ở trong.

“Tốc độ thật nhanh.” An Dật nhỏ giọng nói thầm.

Lúc đầu An Dật vốn mang theo thần tình đắc ý đọc thư, nhưng mà càng xem, mặt hắn càng xấu đi.

Đọc tới cuối thư, hắn lại nổi điên đứng bật dậy: “Em gái nó! Đây rõ ràng là lừa bịp anh! Kháo!”

Giọng hắn dẫn tới sự chú ý của cả văn phòng, Hạ Vũ vội vàng hướng mọi người giải thích: “Ngại quá, An Tiểu Dật chúng ta đến thời kỳ mãn kinh rồi, mong mọi người thông cảm.”

“Mãn kinh em gái cậu, cậu mới tới thời kỳ mãn kinh.” An Dật tức giận phản bác.

Hạ Vũ: “. Vậy cậu kích động cái gì.”

An Dật ngồi trở lại ghế, vẻ mặt ai oán: “Tôi đột nhiên thấy hối hận vì đã nhận cái Case này.”

Hạ Vũ nghi hoặc: “Sao chứ?”

An Dật: “Trần giám đốc của cậu kia yêu cầu. Yêu cầu tôi sau khi nhận Case này xong, thì chuyển địa điểm làm việc từ tầng 3 lên tầng 9.”

Hạ Vũ: “.”

Sau đó An Dật nhìn Hạ Vũ, Hạ Vũ nhìn An Dật.

Sau đó nữa hai người bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Này, cậu đủ chưa.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Cậu đừng có đột nhiên biến thành hoàng tử u buồn như vậy được không.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Coi chừng tôi yêu cậu bây giờ.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Tôi nói, việc đó không phải tốt lắm sao? Nhiều người chúng ta ở nơi này đều mong được đến tầng 9 làm việc đó.”

An Dật ngay lập tức nắm lấy hai vai Hạ Vũ, làm bộ rất xúc động nói: “A Vũ, tôi cảm thấy tôi cực kỳ không nở rời khỏi cậu!”

Hạ Vũ liếc mắt nhìn hắn: “Vậy cậu với tôi yêu nhau đi.”

An Dật: “. Không, tình yêu mà không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là đùa bỡn lừa gạt.”

Hạ Vũ: “Thôi đi, ngày nào mà cậu không đùa bỡn lừa gạt.”

An Dật: “.”

Thấy bộ dạng An Dật thật sự không muốn tới tầng 9, Hạ Vũ dò hỏi: “Sao thế? Cậu thật sự không muốn tới tầng 9?”

An Dật gật gật đầu.

Hạ Vũ: “Không phải cậu đã tới tầng 9 hai lần sao, thế nào? Chỗ đó khủng bố lắm à?”

An Dật: “Không phải. . . .” Không phải nơi đó khủng bố, mà là Trần giám đốc khủng bố.

Hạ Vũ: “Vậy rốt cuộc cậu để bụng chuyện gì? Đây chính là cơ hội tốt để thể hiện, không phải cậu luôn muốn tăng lương sao? Lần này làm Case tốt, cậu đòi giám đốc tăng lương cho cậu, nhất định sẽ không thành vấn đề.”

Nói đến tăng lương, An Dật dao động.

Người chết vì tiền chim chết vì ăn, An Dật chính là nhân vật tiêu biểu điển hình.

“Được rồi, vì tiền của tôi. Tôi chỉ có thể đến cậu nhờ giám đốc Trần.” An Dật vẻ mặt khổ qua.

“Ừh, vì để chúc mừng cậu nắm được phần Case đầu tiên, tối nay chúng ta đến K hát.” Hạ Vũ cười nói.

“Tôi sợ nhất là hát hò, ai nghe cũng muốn nhảy lầu.” An Dật bĩu môi, từ khi có biệt danh “Tẩu Âm Vương Tử”, sau này mỗi lần cầm microphone hẳn luôn cảm thấy nó khá nặng nề.

“Đang cần hiệu quả này, gần đây quá uể oải, cần tiếng ca của cậu kích thích năng động.”

“. . . .” An Dật muốn học máu.

6. Chương 6

– Tôi là Hoắc Nguyên Giáp

Hôm sau, An Dật mang theo vẻ mặt lưu luyến đi ba bước quay đầu một lần, như đang trình diễn một hồi kịch sinh ly tử biệt thông thường trên sân khấu.

Sau đó rời khỏi tầng 3, đến tầng 9.

Hạ Vũ nhìn chỗ ngồi trống trơn bên cạnh, cảm thán một câu: “Có cảm giác giống đàn bà ghê, ai. . . .”

Người bên cạnh ném cho hắn ánh mắt thông cảm — nhân tài mới vừa đi, tên này bắt đầu bệnh tương tư.

Cường Thụy cách An Dật một chỗ trống nói với hắn: “Chờ cậu ta làm Case xong, không phải sẽ trở lại sao?”

Hạ Vũ liếc mắt nhìn y, lắc đầu: “Anh không hiểu đâu, yêu tinh An Tiểu Dật này, chỉ cần cho cậu ta cơ hội, cậu ta nhất định sẽ trèo lên cao.”

Cường Thụy: “. . . .”

.

Hắn cảm thấy trứng mình giờ khá đau, cụ thể là khi hắn thấp thỏm không yên đứng trước mặt Trần Trần, mà Trần Trần lại có điệu bộ bình tĩnh thâm sâu nhìn chằm chằm hắn.

An Dật: “Giám đốc, việc kia. . . . Tại sao lại muốn tôi đặc biệt chuyển đến tầng 9?”

Trần Trần không nói gì, thay vào đó là tiếp tục nhìn chằm chằm hắn.

An Dật cảm thấy lúng túng, a, này, ánh mắt này khiến hắn không thể bình tĩnh nổi!

Ho khan hai tiếng, hắn lại nói tiếp: “Giám đốc?”

Lúc này Trần Trần không nhanh không chậm nói một câu: “Chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi hay không?”

An Dật nghe xong vội vàng lắc đầu: “Không có nha, dân chúng bình thường giống như tôi, quăng vào đám người sẽ tìm không ra, sao lại có thể gặp qua giám đốc.”

Trần Trần nhếch mày: “Phải không?”

An Dật nhìn hẩn gật gật đầu: “. Phải nha.”

Trần Trần: “Nga.”

Y tuyệt đối không biết mình chính là người vô tình nghe được bí mật trong WC!

An Dật không ngừng ở trong lòng động viên tinh thần.

“Bên cạnh bàn kia chính là nơi làm việc của cậu.” Trần Trần chỉ chỉ cái bàn cách chỗ y làm việc không xa, nói.

An Dật vừa nghe, cổ họng thiếu chút nữa xoắn lại: “Giám, giám đốc. Thật ra tôi rất thích cảnh vật xung quanh lầu 3, nơi đó sơn hảo thủy hảo nhân càng hảo.”

Trần Trần: “Cậu nói bấy bạ gì vậy?”

An Dật: “.”

Trần Trần: “Case lần này rất quan trọng, mặc dù tôi biết kỹ thuật của cậu tốt, nhưng không đại biểu tôi yên tâm để cậu tùy ý làm. Nên tôi sẽ đích thân giám sát.”

An Dật: “.”

Em gái anh, là theo dõi mới đúng? hửm? Chắc chắn là theo dõi!

Ngay lúc An Dật đang tiến hành đủ loại “Thâm tình” ân cần thăm hỏi Trần Trần ở trong lòng, Trần Trần lại bổ thêm một câu: “trước khi Case này làm xong, thời gian biểu đi làm của cậu sẽ đồng bộ với tôi.”

“Giám đốc, anh thật sự là một người biết quan tâm cấp dưới nha!” An Dật lập tức trở mặt, vẻ mặt cười nịnh nọt.

Bắt đầu từ 10 giờ sáng làm đến 5 giờ chiều, ai nha!

Đây chính là thời gian biểu của quản lý cao cấp, ai nha!

Thời gian làm việc hẩn mơ ước, ai nha!

Trần Trần nhìn cậu nhỏ hiềm khi có được một chút dàng hoàng, nhin không được cong khéo miệng: “Vây cậu phải biểu hiện cho tốt vào, đừng khiến tôi thất vọng.”

An Dật nhìn Trần Trần đang tươi cười, nghĩ thầm người này cười lên không ngờ lại dễ nhìn như vậy.
. A phi! Hẩn hết việc làm lại đi tán thưởng đáng cười của đàn ông làm cái rắm gì nha!

“Giám đốc, tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Nghĩ đến việc gần đây đi làm sẽ được ngủ nhiều hơn một chút, An Dật liền vui tươi hơn hử không ngừng.

An Dật đang đắm chìm trong thế giới của mình hoàn toàn không phát hiện hai mắt của Trần Trần đang lập lòe sáng như đang rình rập con mồi.

“Đúng rồi, bảng mục lục bổ sung lần trước làm rất tốt, về kiểu cách cơ bản thì đều giống với những trang khác.” Trần Trần hiềm khi khen ngợi.

An Dật tiếp tục vui tươi hơn hử gật đầu: “Ân.”

Trần Trần: “Cơ mà theo như tôi biết, kiểu cách bên trong bộ dự án kia không có nhiều người biết rõ cho lắm? Sao cậu lại biết được?”

An Dật: “! ! !” Xong rồi? !

Trần Trần: “.” Nào nào, lộ sơ hở đi.

An Dật gãi đầu, lúng túng hì hì hai tiếng, tròn mắt đảo qua đảo lại vài vòng, sau đó bắt đầu tìm có chổi bỏ: “Cái này. Lúc Jakes thiết kế nó, đúng lúc có tôi ở đó quan sát. Ha ha.”

Về mặt Trần Trần vẫn bình tĩnh như cũ: “Buổi họp lần trước sao tôi lại không thấy cậu nhỉ, cậu mới vào làm không lâu đúng không?”

An Dật gật gật đầu: “Um, tôi là nhân viên mới. Đương nhiên giám đốc sẽ không để ý đến tôi. Tôi chỉ là một mảnh mây trôi trong muôn vàn chúng sinh mà thôi.”

Trần Trần: “. Vậy tôi chính thức tự giới thiệu một chút, tôi là Trần Trần.”

An Dật tiếp tục gật gật đầu, buột miệng: “Um, còn tôi là Hoắc Nguyên Giáp.”

Trần Trần lườm hần: “Cậu nói cái gì?”

An Dật kinh hãi hoàn hồn: “A? Tôi nói cái gì? Nga nga, tôi nói tôi là An Dật.” Oa káo, nhất thời sơ suất xém tí nữa đã để lộ suy nghĩ trong lòng rồi, An Dật rất muốn đâm đầu vô đầu hủ.

“Hai ngày đầu cậu cứ thu thập tư liệu trước đi, có gì không hiểu có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào.” Trần Trần nói xong quay người về giá sách lấy tư liệu.

An Dật nhân cơ hội này giơ ngón giữa lên, miệng còn làm khẩu hình “FACK YOU”.

Hần tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nào biết mắt Trần Trần đã sớm nhìn đến nhất thanh nhị sở động tác và dáng vẻ của hắn qua cửa kính thủy tinh trên giá sách.

Khóe miệng cong lên, Trần Trần tỏ ra rất vui vẻ.

Xem ra có thú vui rồi.

Chờ Trần Trần quay lại, An Dật lập tức khôi phục dáng vẻ ngoan ngoãn vừa rồi.

Trần Trần đến bên cạnh hắn, lúc cầm văn kiện đặt vào trong tay hắn, cố ý đụng chạm lòng bàn tay An Dật.

An Dật vốn không suy nghĩ nhiều, nhưng mà khi hắn chuẩn bị mở miệng nói “Làm phiền anh” thì đúng lúc nhìn thấy Trần Trần mỉm cười.

Đó là một nụ cười rất đẹp, đây cũng không phải lần đầu tiên An Dật nhìn thấy y cười.

Nhưng hắn chung quy vẫn cảm thấy nụ cười này còn mang theo một dạng. Ân. Là cảm dỗ.

Không biết tại sao, da mặt hắn xưa nay cực kỳ dày lại có chút đỏ.

Kháo, cười giống quảng cáo kem đánh răng để làm chi, khoe răng trắng à? ! Anh cho là cười kinh tởm như vậy, tôi sẽ coi anh là người tốt sao? !

Trong lòng An Dật vẫn không nhịn nổi mà ới mửa.

Nhưng mà không ngờ tới, Trần Trần lại đột nhiên tới gần hắn, đến bên tai hắn khe khẽ nói: “An Dật, cậu đang giả bộ? Cậu tưởng là tôi không biết người trong WC là cậu sao?”

Không rảnh thời gian để bận tâm tới chuyện động tác của hai người lúc này có bao nhiêu ám muội, người bên ngoài nhìn vào tuyệt đối sẽ cho rằng cả hai đang ôm nhau.

An Dật bây giờ chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: Y rốt cuộc phát hiện bằng cách nào? Lão tử thực hiện việc hủy thi diệt tích rất lưu loát nha!

Trần Trần cười xấu xa: “Sao nào? Không dám thừa nhận?”

An Dật xưa giờ không chịu được phép khích tướng, lập tức lộ nguyên hình: “Không dám cái em gái anh!”

Sau đó nhìn mặt Trần Trần ý cười càng ngày càng nhiều, An Dật mới nhận ra mình khi nãy chẳng khác nào đã tự thừa nhận.

“Giám đốc, tôi thề tôi thật sự không biết anh đang nói cái gì.” An Dật quyết tâm tiếp tục giả ngu.

“Nga.” Trần Trần theo hấn cố ý phát ra một tiếng trả lời không rõ ràng, sau đó vươn tay đuổi về hướng cổ áo An Dật.

Ngay lúc tay y sắp chạm vào áo An Dật, An Dật lập tức nhảy lùi về sau, sững sốt kêu lên: “Anh muốn làm gì? ! Tôi không phải là đồng chí đâu!”

Trần Trần không đáp trả hấn, mà là tiếp tục đuổi tay tới phủi đi vết bụi trên áo hấn.

An Dật: “.”

Trần Trần: “Ha ha. Sao cậu lại biết tôi là đồng chí? Ở trong công ty này, người biết việc đó cũng không nhiều.”

An Dật: “.”

Trần Trần: “Còn muốn giả bộ tiếp?”

An Dật: “. Được rồi, giám đốc. Tôi sai rồi. Anh bỏ qua cho tôi đi.”

Trần Trần: “Vậy thì phải xem tâm tình của tôi.”

An Dật: “.” Cái tên ác ma này!

7. Chương 7

– Bồi Bồi

An Dật về đến nhà, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Có cảm giác mình đang bị cái tên ác ma Trần Trần kia nắm trong tay đùa bỡn.

Hôm nay sau khi hấn để lộ cái bí mật WC kia, An Dật liền đưa ra đề nghị hủy bỏ cái Case này.

Trần Trần không hề suy nghĩ đã cự tuyệt lời đề nghị của hấn.

Thái độ An Dật lúc đầu còn cứng ngạnh, kết quả với một câu của Trần Trần: “Nếu Case này làm tốt, tôi sẽ thăng chức tăng lương cho cậu.”

Cuối cùng là An Dật rất không nguyên tắc thỏa hiệp.

Với lại cái động tác mờ ám mà Trần Trần đối với hấn rốt cuộc là ý gì?

Hấn không phải đã nói là mình là thẳng nam sao?

Hay là Trần ác ma nghe không hiểu ngôn ngữ trái đất?

Cho đến khi Plumeria chạy tới bên chân hấn cọ cọ, hấn cuối cùng cũng từ oán hận đối với Trần giám đốc phục hồi tinh thần.

“Plumeria mày sao vậy?” Hấn ngồi xổm xuống ôm lấy Plumeria, “Cãi nhau với Tiểu Hắc à?”

Plumeria “Ư ử” mấy tiếng, An Dật tự hỏi tự đáp: “Thôi rồi, tao biết mày nhất định lại ăn sạch thức ăn mèo của Tiểu Hắc đúng không?”

Nếu Plumeria mà biết nói, có lẽ sẽ chửi ầm lên: “Em gái anh, tôi là chó ăn thức ăn mèo làm cái rắm gì!”

Ôm Plumeria vào phòng khách, Tiểu Hắc già đang nằm trên sofa ngủ với vẻ mặt thích ý.

Hôm nay về nhà hơi sớm, hấn trái lại không biết nên làm gì.

Nghĩ nghĩ, hấn cầm di động ấn số của bạn tốt.

“Alô? Đầu heo cậu còn sống à?” Một giọng nữ vô cùng sang sảng truyền đến.

“Đi chết đi, đừng có rửa tôi. Bà tám cô mỗi lần nói chuyện đều chẳng thể nào nói được câu tử tế.” An Dật nổi điên đáp trả một câu.

“Tám em gái cậu, gọi cho tôi làm gì? Không biết tôi bề bộn nhiều việc sao? !” Hà Bồi Bồi bắt mồm nói to.

An Dật trợn mắt, nghĩ thầm, cô nàng này bưng hăn như vậy, chắc chắn sẽ không gả chồng được: “Bạn xong rồi đi uống một ly?”

Hà Bồi Bồi lập tức đáp ứng: “Tốt, đi đâu?”

An Dật: “Chỗ cũ.”

Sau khi thu xếp cho Tiểu Hắc và Plumeria ăn bữa tối xong, An Dật thay một bộ đồ khá bình thường, ra khỏi cửa.

Đến một con hẻm nhỏ dường như cô lập với thế giới phồn hoa đô thị ở bên ngoài, An Dật vô cùng nhàn hạ thoải mái dạo qua những gian hàng nhỏ bên trong.

“A, bác gái. Nó chết rồi à? Sao không nhúc nhích!” An Dật nói với phụ nữ tuổi trung niên bán thú nuôi.

Bà cười cười, với An Dật thì đã sớm không còn xa lạ: “Không phải đâu, nó mỗi ngày đến lúc này đều sẽ lười biếng mà ngủ.”

“Ha, thật sự giống Tiểu Hắc nhà con!”

Lên đường đi dạo tiếp, bước chân hần dừng lại trước một quán ăn nhỏ.

Nhìn bảng hiệu quen thuộc, An Dật nở nụ cười rạng rỡ, sau đó đi vào.

Người phụ nữ đang ngồi bên bàn vừa thấy An Dật đến, tỏ ra rất kích động: “Tiểu Dật! Hôm nay sao cậu lại có thời gian đến đây?”

An Dật cười nói: “Rủ Hà Bồi Bồi tới đây uống rượu.”

“Ha ha, gần đây công việc bạn rộn lắm à?”

“Vẫn vậy.”

Trò chuyện không được bao lâu, một cô nàng ăn mặc rất trung tính hóa chạy ào vào trong.

“Hà Bồi Bồi, có người truy sát cô sao?” An Dật khinh bỉ nhìn cô.

Hà Bồi Bồi hốt hển thở mấy hơi, nổi cáu phản bác: “Đi đi đi, có cậu mới bị người truy sát!”

An Dật lấy tay nâng cằm, nhìn cô lắc đầu: “Chắc chắc, cô nói cô lúc nào cũng bưng hăn như vậy, vẫn chưa tìm được đối tượng chứ gì?”

Hạ Bồi Bồi trái lại khá thản nhiên: “Không phải cậu nói nếu như không ai muốn tôi, cậu sẽ lấy tôi hay sao?”

An Dật: “Tôi chưa nói câu đó bao giờ.”

Hà Bồi Bồi: “Cậu nhất định đã nói.”

An Dật: “Tôi không có.”

Hà Bồi Bồi: “Cậu có.”

An Dật: “Tôi không có.”

Hà Bồi Bồi: “. Không so đo với trẻ em P nhỏ như cậu.”

An Dật: “Cô mới là trẻ P nhỏ, cả nhà cô đều là trẻ P nhỏ!”

Cầm bia trên bàn mãnh liệt uống, Hà Bồi Bồi lúc này cuối cùng cũng thở lại bình thường: “Nói đi, An Tiểu Đệ có điều gì phiền não cứ nói hết đi? Chị đây sẽ nghe chừng.”

An Dật: “Tôi bị đồng tính luyện ái quấy rối.”

Hạ Bồi Bồi: “.”

An Dật nhìn vẻ mặt không tin của cô, lập lại lần nữa: “Thật đó.”

Vì thế Hạ Bồi Bồi bắt đầu nhìn từ đầu đến đuôi tỉ mỉ đánh giá An Dật: “Tôi thấy cậu có chỗ nào giống con gái đâu, nhìn mày rậm mắt to này đi, thấy thế nào cũng đều là nam.”

“Kháo, bổn thiếu gia vẫn luôn là nam!”

“A yêu, cậu đừng hờ một tí là tặc mao được không.”

“Tặc mao cái ông nội cô.”

Thấy An Dật dường như thật sự có hơi rối rắm, Hà Bồi Bồi không đem hấn ra trêu nữa: “Sao vậy? Quấy rồi thì quấy rồi, dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên cậu bị quấy rồi?”

“Haizz.” An Dật thở dài, “Người kia rất khó giải quyết.”

Hà Bồi Bồi: “Sao cậu lại biết?”

An Dật: “Tớ nhìn người rất là chuẩn, cái tên kia còn lợi hại hơn so với tớ.”

Hà Bồi Bồi hiểu kỳ đang trào: “Lần đầu tiên tôi thấy cậu thất bại như vậy đó?”

An Dật: “Ai bảo y là cấp trên của cấp trên của cấp trên của tớ, tớ có thể không thua y hay sao? ! Kháo, chuyện này có liên quan tới chén cơm đó!”

Hà Bồi Bồi: “Cậu bình tĩnh một chút, không có chết. Kích động cái gì.”

An Dật lập tức giả bộ đáng thương: “Nhưng mà từ nay về sau cuộc sống của tớ sẽ không dễ chịu chút nào.”

Hà Bồi Bồi: “Vậy cậu cứ đi nơi khác mà làm.”

An Dật: “Đi em gái cô! Blue Island đãi ngộ tốt như vậy, cô tưởng đầu tôi bị cửa kẹp chắc?”

Hà Bồi Bồi: “Tớ chết vẫn muốn tiền, tôi nói nha, kinh tế nhà cậu tốt như vậy, sống chết vẫn muốn tiền là sao chứ?”

An Dật: “Nè, tiền đó đâu phải của tớ.”

Hà Bồi Bồi: “.”

Uống rượu với Hà Bồi Bồi tới hơn mười giờ, An Dật sớm đã say mềm.

Sau khi hai người ra khỏi ngõ nhỏ, thì đi bộ trên lề đường ở khu phố sầm uất.

“Nè nè tôi là Hoắc Nguyên Giáp, Hoắc Nguyên Giáp đó, có hiểu hay không? !” An Dật lắc lắc lư lư đi, sau đó đứng trước mặt một cây cột đèn nói, “Trần Chân người nhìn thấy ta sao không mau mau kêu sư phụ? !”

Hà Bồi Bồi lắc đầu đến bên cạnh hấn, cậu nhỏ này lại bắt đầu điên vì rượu rồi.

Đột nhiên, An Dật quay người lại nhìn Hà Bồi Bồi một hồi lâu, sau đó ngậy ngốc cười: “Người đẹp, có thời gian đi hẹn hò không?”

Kết quả là Hà Bồi Bồi chịu không nổi đá hấn một cái: “Hẹn hò cái đầu cậu! Cậu là cái tên ngu ngốc!”

Đi đi đi, An Dật bất thành linh ngồi chồm hổm ở trên đường.

Hà Bồi Bồi tưởng hấn muốn ói, nhưng không ngờ tới thẳng nhóc này lại bắt đầu hu hu khóc lớn: “Đừng có tưởng bắt nạt được An Dật này nha, An Dật rất lợi hại!”

Hầy, lại nữa rồi.

Hà Bồi Bồi trợn mắt bất đắc dĩ, nếu như có thể, cô thật sự rất muốn giả vờ không biết hấn.

Hình tượng khỉ gì đều bị hấn phá hủy hết.

Nhưng mà thân là thanh mai trúc mã, cô chung quy không thể không để ý bỏ mặc hấn mà đi như vậy được.

Dù sao cậu ta sống một mình nhiều năm như vậy, quả thực vất vả vô cùng.

Ba mẹ ly dị khi hắn còn bé, hai người đều đã có gia đình mới của riêng mình, nên đều thờ ơ lãnh nhạt với An Dật.

Vì vậy hắn từ lúc nhỏ đã bị thương mà trở thành vật hi sinh của một cuộc hôn nhân thất bại.

Tuy ba hắn là doanh nghiệp rất có tiền, trên phương diện vật chất chưa bao giờ xử tệ với An Dật.

Nhưng Hà Bồi Bồi rất rõ ràng, từ khi An Dật vào đại học đến nay, chưa từng xài đến một đồng của ba hắn.

8. Chương 8

– Khởi đầu nho nhỏ

Hôm sau, An Dật bị Hà Bồi Bồi đập một phát tỉnh ngủ.

Hắn mở mí mắt nặng trĩu, tầm nhìn mơ mơ màng màng rơi xuống người Hà Bồi Bồi, sau đó chửi như tát nước: “Bà tám chết bầm! Mới sáng sớm phá mộng đẹp của người ta sẽ bị trời phạt đó!”

Hà Bồi Bồi nghe hắn nói liền nổi cáu véo mặt hắn: “Cậu còn mơ màng gì nữa? Quên là hôm nay phải đi làm rồi hay sao? !”

Sau khi được cô nhắc nhở, An Dật lập tức tỉnh táo.

Bây giờ hắn mới phát hiện mình không ngờ lại ở trong nhà Hà Bồi Bồi.

An Dật khó hiểu vội vàng hỏi: “Sao tớ lại ở đây?”

Hà Bồi Bồi nhìn hắn trợn mắt: “Tối hôm qua cậu say mềm như vậy, chẳng lẽ muốn một người con gái nhỏ bé mảnh mai như tôi cống cậu về?”

An Dật khinh bỉ cô: “Mấy cái từ mảnh mai yếu đuối này không cần thiết thêm vào đâu.”

Hà Bồi Bồi giương nanh múa vuốt: “Sớm biết như thế tôi đã quăng cậu ở ven đường!”

An Dật: “. Độc nhất phụ nhân tâm.”

Hà Bồi Bồi: “Xem ra cậu muốn đi trễ.”

An Dật: “! ! !”

An Dật ngay lập tức móc điện thoại từ trong túi ra, vừa thấy thời gian hiện trên đó hắn chịu không nổi kêu rên: “Kháo! Lại đi muộn!”

Nói xong, chẳng buồn sửa sang lại hình tượng, hắn bắt đầu chạy thẳng tới công ty.

May mà công ty bọn họ không có quy định nghiêm ngặt về vấn đề quần áo, bằng không An Dật mang đồ giống sinh viên này phỏng chừng sẽ bị chặn ngay ngoài cửa

Tới công ty rồi, An Dật vẫn bi thảm đi trễ.

Trần Trần thì có hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ dạng của An Dật — Rõ ràng cậu nhóc này vừa mới ngủ dậy, ngay cả mặt cũng chưa rửa đã vội chạy tới đây!

Tuy da mặt An Dật thật sự rất dày, nhưng đối mặt với ánh mắt chăm chú của Trần Trần, hắn cũng tỏ ra bắt đầu mất bình tĩnh: “. Ngại quá, kẹt xe”

Trần Trần cười cười: “Tôi thấy cậu ngủ quên mới đúng?”

An Dật nghĩ nếu đã bị nhìn thấu cả rồi, vậy thì cũng không cần cố kỵ gì nữa: “Tối qua uống hơi nhiều.”

Trần Trần trái lại có hơi kinh ngạc nhú nhú mày: “Cậu biết uống rượu?”

An Dật gật đầu: “Uh, uống được một chút.”

Trần Trần cười càng lúc càng lớn: “Tốt, lần sau đi xã giao cậu đi theo giúp tôi. Tử lượng Tiểu Lâm quá tệ, làm tôi cảm thấy rất phiền phức.”

An Dật: “.”

Trần Trần: “. Sẽ trả tiền làm thêm giờ cho cậu.”

An Dật: “Được, tôi đi.”

Trần Trần: “.”

A, hừ, Trần giám đốc này thật sự là một người biết lợi dụng người khác! — An Dật nghĩ.

An đồng nghiệp này thật đúng là một gia hỏa tham tiền — Trần Trần nghĩ.

An Dật làm xong một cái format thiết kế, sau đó đưa cho Trần Trần xem.

Trần Trần nhìn chưa tới năm giây đã đưa trở lại cho An Dật: “Làm lại lần nữa.”

An Dật vừa nghe xong nhất thời bùng nổ: “Cái gì? !”

Trần Trần vẫn tứ bình bát ổn như cũ nói: “Làm lại lần nữa.”

An Dật: “Làm cái em gái anh, anh nhìn cũng chẳng nhìn đã kêu tôi làm lại, anh chỉnh tôi?”

Trần Trần ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt An Dật: “Chỉnh cái em gái cậu, nếu tôi thật sự muốn chỉnh cậu, thì cậu tuyệt đối không có khả năng hoàn toàn hảo hảo đứng ở đây đâu.”

Không nghĩ tới tên Trần giám đốc này vậy mà cũng sẽ nổi điên chửi bậy, An Dật nhất thời không phản ứng kịp: “Ah? Vậy tại sao phải làm lại?”

Trần Trần hiếm khi nhẫn nại giải thích cho hắn: “Tư liệu của khách tôi đưa cho cậu cậu không thấy đúng không? Format thiết kế này của cậu thật sự rất được, nhưng mà toàn bộ mấy cái này không phải thứ mà khách hàng họ muốn.”

An Dật bị nói trúng sự thật nhất thời yên lặng.

“Hiểu chưa?” Trần Trần nhìn hắn.

“.” An Dật tâm không cam tình không nguyện gật đầu.

“Vậy cậu lại gần đây một chút.” Trần Trần hướng về hắn ngoắc ngoắc tay.

“Để làm gì?” An Dật một bên hỏi một bên ngoan ngoãn đi sang.

Sau đó Trần Trần lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên môi An Dật một cái.

Sau của sau đó An Dật thạch hóa.

Trần Trần đánh lén thành công tiếp tục cười đến mức khiếm nhã: “Mùi vị cũng được.”

An Dật qua một lúc lâu mới hoàn hồn, hắn bụm môi mình lại, sau đó kinh ngạc tới mức phát âm không rõ: “Anh anh anh. Anh hôn tôi!”

Trần Trần gật gật đầu: “Ừh.”

An Dật giận dữ: “Tại sao lại hôn tôi? !”

Trần Trần: “Đây là hình phạt dành cho tội không nghe lời.”

An Dật bị thái độ bình tĩnh kia của y kích thích tới nơi, ngay lập tức vỗ mạnh lên bàn: “Kháo! Anh con mẹ nó có ý gì đây? ! Lão tử không phải đã nói là thẳng nam hay sao? !”

“Không có ai quy định thẳng nam không thể làm cơ.” Trần Trần trả lời rất trôi chảy.

An Dật: “Anh dê tiện!”

Trần Trần: “Quá khen.”

An Dật: “.Giám đốc, tôi đột nhiên cảm thấy da mặt của anh thật ra so với tôi còn dày hơn rất nhiều.”

Trần Trần: “Hóa ra đã bị cậu phát hiện.”

An Dật rất muốn đập y: “.”

Trở lại chỗ ngồi của mình, An Dật thóa mạ Trần Trần ở trong lòng không ít.

Trần Trần nhìn bóng lưng cậu giống như đùa đám, cảm thấy đùa rất vui: “Được rồi, đừng cho là tôi không biết cậu đang mắng chửi tôi. Mau làm cho nhanh bản thiết kế đi, bằng không tôi sẽ áp cậu thật đấy.”

An Dật lập tức quay đầu lại nhìn y dựng ngón giữa: “Áp cái em gái anh”!

Trần Trần cũng không để ý thái độ của hắn, chỉ là hời hợt cười cười: “Tốt nhất lúc cậu bị áp cũng phải có cái loại khí thế này.”

An Dật: “Oa khaó! Cái này có được xem là quấy rối *** không hả!”

Ai mà ngờ Trần Trần lại thật sự thừa nhận: “Đúng, tôi chính là đang quấy rối *** đó. Vì vậy cậu mau mau nhanh chóng khuất phục tôi đi?”

An Dật: “Khaó!” Không nghĩ tới hắn xưa giờ luôn đùa bốn người khác mà bây giờ lại bị cấp trên của cấp trên của cấp trên đùa bốn ngược lại mình, làm sao mà chịu cho thấu!

Thấy An Dật phản ứng tặc mao, Trần Trần không kềm nổi lộ ra nụ cười vui vẻ: “Cậu sao lại đáng yêu như thế?”

“Đáng yêu cái ông nội anh!” An Dật ghét nhất là bị người khác nói hắn đáng yêu.

“Cậu nha, tưởng chỉ có mình cậu dám mở miệng chửi tặc?” Trần Trần tiếp tục chòng ghẹo hắn, “Ở trước mặt cậu, tôi cũng chẳng có gì hay để giữ lại hình tượng đâu.”

“Tôi khinh anh!” An Dật mạnh mẽ đáp trả.

“Khinh bỉ của cậu không đủ phân lượng.” Trần Trần lấy tay nâng cằm, buồn cười đánh giá nửa bên mặt An Dật.

An Dật tiếp tục dán mắt vào màn hình, nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã sớm sôi sục băng địa liệt —

Oa khaó, tại sao mới chỉ qua có một ngày! Mẹ nó mới có một ngày! Nghiêm túc mà nói hai mươi bốn tiếng cũng còn chưa có tới!

Tại sao hai người bọn họ ở chung lại phát sinh biến hóa như thế? !

“Nè, không ngờ cái đầu ồ gà này của cậu nhìn cũng hợp đó chứ.” Trần Trần tiếp tục nhìn hắn nói.

Được y nhắc nhở, An Dật bây giờ mới nhớ tới mình vừa tỉnh ngủ đã từ nhà trọ của Hà Bồi Bồi chạy thẳng tới công ty. Ngay cả tóc cũng chưa kịp chải.

Ngay lập tức, mặt hắn vì quần bách mà biến đỏ.

Mẹ nó hình tượng của hắn cứ như vậy mà bị hủy rồi!

“An Dật.” Trần Trần đột nhiên mở miệng gọi hắn, giọng nói ôn hòa giống như mọi khi, “Có hứng thú làm quen với tôi không?”

“Không có hứng thú!” An Dật không suy nghĩ lập tức từ chối, “Còn nữa, tôi là thẳng nam!”

Trong mắt Trần Trần vẫn chứa ý cười như cũ: “Tôi không ngại cậu là thẳng nam.”

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng tôi ngại!”

Trần Trần: “Vậy thật là đáng tiếc.”

An Dật: “Không đáng tiếc chút nào!”

Bị tôi nhìn trúng thì đừng có mong mà chạy thoát.

Nhìn phản ứng của An Dật, Trần giám đốc ở trong lòng tự tin nói.

9. Chương 9

– Không phải tiếp viên

Năm giờ chiều nay, An Dật rất đúng giờ tan tầm.

Hắn không đi thẳng ra khỏi công ty, mà mở cửa đi xuống lầu ba.

Hạ Vũ vừa nhìn thấy liền chạy tới ôm chặt lấy An Dật giống như anh em đã thất lạc nhiều năm: “An Tiểu Miêu nhà ta cuối cùng cũng nhớ đường về thăm nhà nha! Thiệt là mừng, không uống công nuôi nấng ~”

An Dật nổi điên chặn lời hắn: “Này, ôm chặt quá rồi đó.”

Hạ Vũ: “Tôi ăn chút đậu hủ, cậu có mất mát gì đâu!”

An Dật: “.”

Lúc này Cường Thụy ở bên cạnh mới lại gần góp vui: “Dật, hôm nay có gặp chuyện gì đặc biệt không?”

An Dật nhìn y: “Sao chứ?”

Cường Thụy: “Bởi vì dựa vào kết quả quẻ bói của tôi, số đào hoa của cậu đã tới, hôm nay chắc đã gặp rồi đó.”

Nói tới việc này An Dật lại phát cáu, đừng có nhắc tới số đào hoa gì đó! Hắn hôm nay rất đau khổ vì bị đồng tính hôn! Hơn nữa lại còn là lãnh đạo cấp trên của mình!

An Dật: “Mẽ Tử Cường, tôi bây giờ đã thật sự tin rồi, cái mà anh gọi là số đào hoa thật ra chính là số xui xẻo mới đúng.”

Cường Thụy: “.”

Tiếp đó An Dật kéo Hạ Vũ ra ban công, vẻ mặt đau khổ bức bách nói: “A Vũ, tôi hình như bị người theo đuổi.”

Hạ Vũ nghi hoặc nhìn hắn: “Đối với cậu nó không phải tin tức vô cùng tốt hay sao? Xem ra Cường Thụy bói không được chính xác cho lắm! Nếu như bình thường thì cậu lúc này chắc rất nóng lòng muốn đốt pháo ăn mừng mới đúng nha.”

“Ăn mừng em gái cậu, người theo đuổi tôi là đàn ông.” An Dật tiếp tục trưng ra vẻ mặt đau khổ bức bách.

“.” Hạ Vũ nhìn kỹ hắn, sau đó tỏ vẻ thông cảm sâu sắc, “Bằng không cậu cứ chấp nhận anh ta đi. Nếu như cậu không thích người kia, tôi thật ra cũng không để bụng ủy khuất bản thân.” (*mửa* Kiệt của em bên kia kìa =))

An Dật: “Cơ con khi, muốn làm cơ thì tìm người khác!”

Hạ Vũ: “Tôi muốn làm cậu ~”

An Dật: “Muốn làm em gái cậu!”

“Đúng rồi, Trần giám đốc đối với cậu thế nào?” Hạ Vũ đột nhiên nhớ tới vấn đề này nên hỏi.

An Dật trợn mắt, nói nhỏ một câu: “Cũng được.” Chung quy không thể nói với hắn cái tên đàn ông mà mình nhắc tới chính là Trần Trần.

“Đây là lần đầu tiên Trần giám đốc cho người khác dời chỗ đến văn phòng của y làm việc đó, cậu nên cư xử cho tốt đi.” Hạ Vũ đến công ty này làm trước An Dật hai năm, tất nhiên đối với một số chuyện cũng khá hiểu rõ.

Cư xử tốt con ch* m cậu! An Dật nổi điên mắng trong lòng, nhưng ở ngoài mặt vẫn cười giống lưu manh: “Đi tới đâu lẫn lộn tới đó vẫn là phong cách của tôi, cậu còn sợ tôi làm không được?”

Hạ Vũ lườm hần: “Tôi chỉ sợ cậu chưa kịp ăn người ta, thì đã bị người ta ăn mất rồi.”

An Dật: “Nói gì đó? !”

Hạ Vũ: “Lực cạnh tranh ở Blue Island rất mạnh, đặc biệt là tầng 9. Trong đó đều là loại ăn thịt người không nhả xương, cậu tốt nhất nên cẩn thận. Đừng lúc nào cũng cầu thả.”

An Dật: “Tôi thật sự cảm thấy cậu ngày càng giống một cụ già.”

Hạ Vũ: “Đi đi đi, tôi đang lo lắng cho cậu!”

An Dật: “Ây du ~ A Vũ cậu nếu như là nữ, tôi chắc chắn sẽ lấy cậu.”

Hạ Vũ: “Cho dù tôi không phải nữ, tôi cũng không ngại giả cho cậu.”

An Dật: “.”

Lúc hai người còn đang ở sân thượng trao đổi tình cảm, tiếng chuông di động của An Dật đột ngột vang lên.

Thấy dây số lạ, An Dật hơi nghi hoặc bấm tiếp: “Alô? Ai vậy?”

“Là tôi.” Giọng nói nhã nhặn lười nhác truyền tới.

“Ngại quá, anh gọi nhầm số!” An Dật lập tức bóp mũi nói một câu, sau đó cấp tốc dừng cuộc gọi.

Sau đó qua vài giây, dây số vừa nãy lại gọi tới nữa.

An Dật vốn dĩ muốn giả lơ, thế nhưng tiếng chuông di động cứ hát bài “Hồ lô hóa” thật sự khiến tỷ lệ quay đầu lại vô cùng cao, thế là hần buộc lòng phải tiếp máy.

Không đợi hần mở miệng, đối phương ngay lập tức kêu tên hần trước tiên: “An Dật, đừng giả bộ.”

An Dật lẩm bẩm một tiếng: “Chào giám đốc, có việc gì sao?”

“Đến bãi đậu xe của công ty ngay bây giờ.” Trần Trần nói.

“Tôi về đến nhà rồi.” An Dật ngang nhiên nói dối.

“Tiểu Phiến Tử, đùa à, tôi thấy cậu đứng ở ban công lầu 3 rồi.” Trần Trần ha ha cười thành tiếng.

“Bây giờ là thời gian tan tầm.” Nếu nói dối đã bị lộ, thì An Dật cũng không giả bộ nữa.

“Chút nữa tăng ca, cậu có tới hay không?” Trần Trần không nhẹ không nặng nói một câu.

“.” An Dật do dự một hồi vẫn không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của tiền tài, “Được rồi.”

Sau khi An Dật cúp điện thoại thì thấy Hạ Vũ đang nhìn hần với vẻ mặt đồng tình: “Haizz, Trần giám đốc quả nhiên không phải là người dễ đối phó. Y gọi cho cậu chắc muốn cậu ở lại tăng ca chứ gì?”

An Dật gạt đầu áp ứng: “Coi là vậy đi.”

Hạ Vũ: “Vậy cậu đi nhanh nhanh đi, đừng để y bắt thóp.”

An Dật một bên gạt đầu với Hạ Vũ, một bên ở trong lòng lệ bôn — Mẹ nó thóp đã bị tên ma đầu kia bắt từ lâu rồi!

Chậm chậm chạp chạp đi tới bãi đậu xe ở tầng ngầm, liền nhận ra chiếc xe thể thao của Trần Trần.

An Dật đương nhiên biết rõ, bởi vì hần đã từng thềm muốn chiếc xe này lâu rồi.

Trần Trần thấy hần tới đây, hoàn toàn không che dấu ý cười trên mặt: “Lần này coi như cậu nghe lời.”

An Dật bĩu môi, không nói lại.

“Giám đốc, anh muốn tôi tăng ca làm gì?” An Dật rất có lòng phòng bị đối với y.

Trần Trần mở cửa xe, ý bảo hần đi lên: “Đi theo tôi đến một nơi.”

An Dật vừa nghe vội vàng tuyên bố: “Thiếu gia tôi mặc dù rất yêu tiền, nhưng mà tôi sống rất có nguyên tắc!”

Trần Trần buồn cười nhìn hắn: “Nguyên cái gì tắc?”

An Dật ngẩng đầu ưỡn ngực trả lời: “Chính là không uống rượu cùng, không nói chuyện cùng, không ngủ cùng!”

Trần Trần nghe xong không nhin nổi phì một tiếng bật cười.

An Dật nhìn hắn: “Anh cười cái gì?”

Trần Trần: “Không có gì, tôi biết cậu không phải tiếp viên. Cậu không cần giống con gà đông lạnh nhắc nhở tôi.”

An Dật: “. Tiếp em gái anh!”

Trần Trần phớt lờ, rồi kéo hắn lên xe, sau đó khóa cửa xe lại.

Không đợi An Dật chống cự, Trần Trần đã đè hắn lên trên cánh cửa, cúi đầu, giọng nói trầm thấp: “Cậu gọi lên ham muốn chinh phục của tôi.”

An Dật lưng dựa vào cửa xe, trợn mắt nhìn Trần Trần, sau đó bắt đầu chống cự giãy dụa: “Chinh phục ông nội anh, lão tử không muốn làm cơ!”

Trần Trần mỉm cười, nụ cười kia tràn đầy suy nghĩ: “Tưởng tôi không dám cưỡng cậu hay sao?”

“Nếu anh dám, tôi sẽ giết anh!” Trong mắt An Dật bắt đầu có chút hoảng sợ.

E là dọa sợ sẽ hết vui.

Trần Trần nghĩ như vậy đồng thời cũng buông An Dật ra, lập tức khôi phục lại khuôn mặt bình thường khi nhìn An Dật: “Theo tôi đi uống rượu.”

An Dật vẫn còn chưa hoàn hồn lại từ sợ hãi vừa rồi, một hồi lâu sau hắn tỉnh lại mới phát hiện Trần Trần đã bắt đầu khởi động xe, chuẩn bị đi.

“Tôi không theo anh đi uống rượu đâu!” An Dật lòng còn sợ hãi nhìn Trần Trần, a a kêu gào.

“Tặng cho cậu gấp đôi tiền lương.” Trần Trần có cả đồng biện pháp khiến hắn thỏa hiệp.

“Giám đốc, anh việc riêng lấy tiền công.” An Dật liếc mắt lườm y.

“Cậu quản được sao?” Trần Trần hỏi hợt hợt lại.

“.” Trong lòng An Dật cực kỳ phẫn nộ. Người này tuyệt đối chính là tên đàn ông thối nát nhất hắn từng biết!

10. Chương 10

– Lưu manh? Cả hai người đều là lưu manh!

Trần Trần lái xe chở An Dật đến một quán bar cao cấp.

Vì trời vẫn còn sớm, nên quán bar còn chưa chính thức mở cửa, nhưng mà đối với việc Trần Trần tới chơi, người bên trong dường như đã sớm quen thuộc nên không trách.

Suất ca đang đứng ở quầy bar lau chùi ly rượu nhìn Trần Trần mở miệng nói: “A Trần hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đến đây?”

Trần Trần đi đến bên quầy bar rồi ngồi xuống: “Mang người mới đến đây làm quen.”

Được y nhắc nhở, suất ca kia mới phát hiện An Dật trẻ tuổi đứng phía sau Trần Trần. Sau đó mỉm cười lên tiếng chào hỏi: “À há ~ ! Cậu là người yêu mới của A Trần?”

An Dật lập tức lắc lắc đầu như cái trống bỏi: “Không phải.”

“Ha ha, thì ra A Trần cậu còn chưa thu phục được?” Suất ca nhếch nhếch mày trêu ghẹo nói.

“Đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” Về mặt Trần Trần lúc nói câu đó rất tự tin.

“Tôi nói tôi là thẳng nam.” An Dật trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

“Oa kha, A Trần cậu tìm được bảo bối.” Suất ca còn giả vờ lộ vẻ ngạc nhiên.

“Thôi đi, cậu đã sớm tìm thấy bảo bối của mình rồi, đừng ở đây trêu chọc người của tôi.” Trần Trần rất bình tĩnh nói, “Tôi không ngờ cậu lại nhảm chán tới mức mua luôn cả cái quán bar này.”

Suất ca cười cười: “Dù sao anh em chúng ta đều thích tụ họp ở quán bar này, vậy cứ dứt khoát mua luôn cả quán luôn cho rồi.”

Trần Trần giả vờ than thở: “Nhưng tiền này không được.”

“Ngưng, nhà thiết kế cao cấp cậu một phút kiếm trên dưới hơn mười vạn mới là người không nên keo kiệt.” Suất ca lấy ra hai ly rượu, rót đầy rồi đặt trước mặt Trần Trần và An Dật, “Ném thử đi, vị rất được.”

“Sao lại không thấy bảo bối nhà cậu?” Trần Trần nhìn thoáng qua xung quanh.

Suất ca đưa ngón tay chỉ chỉ lên lầu trên: “Ở trên đó chơi game online.”

“Cậu thật sự yêu cậu ta?” Trần Trần nhú mày, “Năm ngoái tôi từ Pháp trở về, nghe nói cậu chạy tới Mỹ làm giấy phép, cái tin này cho tới giờ vẫn khiến tôi kinh ngạc vô cùng.”

“Kinh ngạc em gái cậu.” Suất ca tức giận nói.

“Ai kêu tôi biết cậu là một tên thiếu gia luôn đi khắp nơi vui chơi làm gì.”

“Hừ, đó là chuyện của mấy trăm năm trước.”

Xem ra suất ca kia có giao tình rất tốt với Trần giám đốc.

Từ khi gặp mặt Trần giám đốc tới nay, An Dật chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt y thả lỏng như vậy bao giờ.

An Dật có chút lạc lõng cầm ly rượu đến nơi khác, uống một ngụm rượu m suất ca kia pha, không ngờ nó thật sự rất ngon.

“Rượu này rất ngon nha!” An Dật khen ngợi tự đáy lòng.

Suất ca được khen lập tức cười rất tự hào: “Đó là do tôi chăm chỉ học nghề mới làm được.”

“Anh dạy tôi đi?” Mắt An Dật phát sáng giống y như tên trộm.

“Phải thu phí nha ~” Suất ca cố ý đùa hấn.

“Thu phí em gái cậu, cậu còn thiếu cái con ch* m tiền gì nữa?” Trần Trần khinh bỉ nhìn suất ca kia.

Suất ca cũng không quan tâm y nói gì, tiếp tục cười đến mức chói lóa với An Dật: “Không thu phí cũng được, đến quán của tôi làm bartender đi, tôi nhất định sẽ dạy cho cậu.”

Không đợi An Dật lên tiếng, Trần Trần lại mở miệng: “Cậu ta là nhà thiết kế của công ty chúng tôi.”

Suất ca nhú mày: “Vậy thật là tiếc nha ~”

An Dật hì hì cười hai tiếng.

“Nhưng mà,” suất ca nhìn chăm chăm vào An Dật rồi mở miệng: “Chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu hay không? Tôi lúc nào cũng thấy cậu nhìn rất quen mắt.”

An Dật giật mình: “Tôi cũng thấy anh quen quen!”

Trần Trần ngồi một bên không nói thành lời: “.”

“Cậu tên gì?” Suất ca hỏi hấn.

“Vậy anh tên gì?” An Dật hỏi ngược lại gã.

Suất ca trả lời khá dứt khoát: “Lý Thiếu Phong.”

An Dật tiếp lời đáp: “Tôi là An Dật.”

Tiếp theo hai người trăm miệng một lời nói.

“Oa kháo, con trai Lý Kiến Phi!”

“FML, con trai An Hành Diễn!”

Sau đó cả hai cùng nhau đưa mắt tập trung lên trên người Trần Trăn, lại trăm miệng một lời.

“A Trăn, cậu nha, vậy mà lại quen biết con trai An Hành Diễn!”

“Giám đốc, thật không ngờ anh con mẹ nó vậy mà lại là bạn tốt với con trai Lý Kiến Phi!”

Một cái nhìn lạnh tanh của Trần Trăn trong nháy mắt miểu sát hai vị nhân huynh này: “Mấy người bình tĩnh lại một chút cho tôi.”

Thấy bọn họ không còn kích động nữa, Trần Trăn tiếp tục nói: “Nếu tôi đoán không lầm, An Hành Diễn và Lý Kiến Phi là đối thủ cạnh tranh.”

An Dật: “.”

Lý Thiếu Phong: “.”

Trần Trăn nhìn hai người bọn họ, tiếp tục chậm rãi nói: “Thế nào, hai người mấy cậu có thâm cừu đại hận gì sao?”

Lý Thiếu Phong nhú mày, cười cười. Không nói tiếng nào.

Sau đó chỉ có An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi với gã có thù bất cộng đái thiên!”

“Cái gì cừu?” Trần Trăn hỏi hần.

“.” An Dật không tiện nói ra.

Tiếp theo đó Lý Thiếu Phong cố ý làm bộ lơ đãng nói: “Không có gì, chỉ là lúc cậu ta vẫn còn là học đệ của tôi, tôi đã từng tuột quần cậu ấy trước mặt rất nhiều bạn học.”

Trần Trăn: “.”

An Dật không giữ nổi bình tĩnh: “A a a a! Lý Thiếu Phong! Tôi muốn giết anh! ! !”

Chỉ thấy Lý Thiếu Phong rất bình tĩnh tiếp tục khiêu khích hần: “Ây du, cậu nhớ kỹ việc đó làm gì? Toàn là chuyện hồi còn đi nhà trẻ.”

Trần Trăn vừa nghe, rất không nể mặt An Dật cười to một trận.

Nhìn Trần Trăn và Lý Thiếu Phong cùng nhau cười trên nỗi đau của người khác, An Dật nổi điên ước gì có thể quăng cả hai ra ngoài trái đất, khỏi phải phiền lòng!

“Tôi nói An Dật cậu bày đặt không làm đại thiếu gia, đi làm viên chức nhỏ bé đó làm gì?” Lý Thiếu Phong hỏi hần.

“Ai cần anh lo!” An Dật vẻ mặt không được tốt.

“Tôi hiểu mà.” Lý Thiếu Phong tỏ vẻ đồng tình.

“Anh hiểu cái P!” An Dật tiếp tục giương nanh múa vuốt.

Lý Thiếu Phong không đếm xỉa tới thái độ của hần, xoay người qua nói với Trần Trăn: “A Trăn, cậu mau mau thu phục lưu manh con này đi. Đỡ phải gây họa cho loài người.”

Trần Trăn gật gật đầu: “Còn cần cậu nhắc?”

An Dật nhìn hai người bọn họ, không thèm giữ hình tượng oa oa kêu gào: “Kháo, mấy người mới chính là lưu manh!”

Bất ngờ là hai vị đại thần kia căn bản không hề đem hấn bỏ vào mắt, mà là thẳng thắn đánh giá An Dật.

Lý Thiếu Phong: “So với vị ở nhà tôi còn tạc mao hơn nhiều.”

Trần Trần: “Như vậy mới có cảm giác tự hào khi chinh phục.”

Lý Thiếu Phong: “Tôi nhớ rất rõ là cậu thích thử thách khó.”

Trần Trần: “Như vậy mới có ý nghĩa.”

Lý Thiếu Phong: “Không ngờ ở nước Pháp nhiều năm như thế, cậu vẫn không thay đổi cái loại ham mê rác rưởi này.”

Trần Trần: “Cậu có ý kiến?”

Lý Thiếu Phong: “Tôi không có ý kiến.”

“Tôi có ý kiến!” An Dật bị triệt để coi thường nổi điên muốn học máu, “A, này, mấy người đừng có xem như tôi không tồn tại!”

Không ngờ tới, hai vị đại thần vẫn làm lơ hấn như trước.

Lý Thiếu Phong: “Nhớ mang về nhà chải lông cho tốt, loại hay tạc mao thế này rất dễ dỗi.”

Trần Trần: “Còn cần cậu dạy tôi?”

Lý Thiếu Phong: “Đây là lời khuyên của người từng trải truyền cho cậu.”

Trần Trần: “Không phải cậu chỉ lớn hơn tôi ba ngày tuổi hay sao, giả bộ người lớn làm gì?”

Lý Thiếu Phong: “Giả em gái cậu.”

Trần Trần: “Anh đó, đừng có tưởng tôi không có em gái nên có thể tùy tiện xỉ vả.”

An Dật ở một bên nhìn hai vị đại thần đang so tài ba hoa, đột nhiên kinh giác nhận ra mình dường như không về nhà bao giờ.

11. Chương 11

– An gia

Sáng, An Dật bị tiếng chuông báo thức do mình cài đặt làm giật mình tỉnh giấc.

Hắn nấn ná trên giường một chút mới chịu ngồi dậy, sau đó phần lưng bắt chợt nhói đau.

“Kháo, lưng mình!” Trong lúc đang đau đốn nhãn mặt, hắn mới nhớ tới hôm nay là cuối tuần.

Một giây sau đó, hắn lại quay về giường lần nữa, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Bất luận là chuyện gì cũng không quan trọng bằng giấc ngủ của hắn!

Ngủ hồi lâu, di động của hắn bắt đầu hát vang ca khúc “Hồ lô hóa” kinh điển.

Mơ màng cầm lấy điện thoại để ở tủ đầu giường, hắn ngay cả mắt cũng chưa mở đã ấn phím nghe: “Alô?”

Giọng điệu mệt mỏi của hắn kia không hề nghi ngờ chính là biểu hiện của việc còn chưa tỉnh ngủ, vì vậy đối phương tỏ ra khá câu nệ: “Tiểu Dật. Còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Nghe xưng hô như thế, An Dật ngay lập tức tỉnh táo.

“Chính Dương, sao anh lại gọi cho em?” Lưu Chính Dương là trợ lý bên cạnh An Hành Diễn – ba cậu.

“BOSS nói tôi nhắc cậu, đừng quên tiệc gia đình.”

“An Dật không suy nghĩ từ chối ngay lập tức: “Em không đi, ông ta còn coi em là người của An gia hay sao?”

Lưu Chính Dương vội vàng nói đỡ giúp ông chủ nhà mình: “Tiểu Dật cậu đừng như thế, BOSS vẫn rất yêu thương cậu mà. Ông ấy luôn lo lắng cậu ở bên ngoài chịu khổ, lúc nào cũng gửi tiền vào tài khoản của cậu.”

“Tôi không cần.” An Dật khinh thường nói, “Đừng tưởng chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết.”

“Nhưng ông An rất nhớ tới cậu, tối nay cậu về đi.”

“” Nhắc tới ông nội mình, An Dật liền mềm lòng.

Người mà hắn yêu quý nhất chính là ông nội, bởi vì hầu như khoảng thời gian thơ ấu của hắn luôn gắn liền với ông nội mình.

Nhớ đến ông nội, hắn nhớ đến ông lúc nào cũng mang vẻ mặt hiền từ cười với hắn, khích lệ hắn: “An Dật, con là niềm kiêu hãnh của ta.” An Dật hạnh phúc đến muốn khóc.

Ông nội là người làm tuổi thơ tràn ngập màu xám kia của hắn có một chút sắc màu, là ông cứu vãn suy nghĩ về con người và về thế giới này của An Dật.

Trước kia An Dật rất chăm chỉ học hành, dốc sức muốn giành lấy hạng nhất, chính là vì hắn muốn ông nội mình vui vẻ.

“Được rồi, em sẽ đi.” An Dật thở dài.

“Ừm.” Lưu Chính Dương vì An Dật nghĩ thông suốt mà cảm thấy yên tâm.

Sau khi ngắt điện thoại, An Dật lại quay về giường tiếp tục ngủ bù.

Khó khăn lắm mới khiến vành mắt đen thui nhạt đi một ít, đến lúc tỉnh ngủ thì đã hơn ba giờ chiều.

Sau khi ngủ dậy An Dật cuối cùng cũng chính thức sống lại, lại trở thành lưu manh con thường ngày.

Đương nhiên, không thể không nói hình tượng của hắn quả thực đã thay đổi trăm bề.

Hắn có thể có hình tượng trong sáng thanh thuần, cũng có thể có hình tượng phi trào lưu, đương nhiên cũng có thể có hình tượng mang phong độ rất đàn ông.

Sau khi tắm một trận thoải mái bằng nước ấm, hắn thay một bộ quần áo rất có phong độ, thoáng cái đã trở thành một người sáng chói giống siêu sao.

Đến gara, ngay cả chiếc xe ngày thường không nỡ đi cũng đem ra dùng.

Không phải An Dật keo kiệt, chẳng qua nếu hắn lái xe từ nơi này đến công ty, như vậy hắn nhất định sẽ đi trễ.

Bởi vì trên đường đi phải qua n cái đèn xanh đèn đỏ, lái xe còn chậm hơn so với tàu điện ngầm. Vì vậy hắn thả chèn chúc trong tàu điện ngầm mỗi ngày, chứ không hi vọng ngày nào lái xe cũng đi trễ.

Tới khu nhà cao cấp của An gia, nhìn mặt một đám họ hàng thân thích giả dối, An Dật tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Đối với người của An gia, trên mặt hắn lúc nào cũng mang dáng vẻ lạnh lùng.

Hắn đi vào phòng ông nội, thấy ông đang nhàn nhã đọc sách.

“Ông nội.” Chỉ có nơi đây, An Dật mới có thể mỉm cười, “Tiểu Dật đến thăm ông.”

Ông An mang kính lão ngẩng đầu nhìn An Dật, lập tức nheo mắt cười: “Tiểu Dật nhà ta đã trở về.”

An Dật đi tới: “Vâng, là nhớ ông.”

Ông An hiền từ nắm tay An Dật: “Con nha, ở bên ngoài cực khổ lắm đúng không? Gầy đi rồi này.”

An Dật lắc đầu: “Dạ không có, con ở ngoài sống rất thoải mái dễ chịu.”

Đứa cháu này là do mình một tay nuôi lớn, nó có bản lĩnh gì mình sao lại không biết được chứ.

“Tiểu Dật, con còn thiếu kinh nghiệm, dễ tin người. Ở ngoài nên cẩn thận một chút, dù sao ba của con.
.Tiếng tăm quá lớn, khó tránh khỏi những người kia có mưu đồ quấy rối muốn đến gần con.”

Ông An nghiêm túc nói với An Dật.

An Dật biết ông nội luôn quan tâm tới hắn, cho nên dù ông có huyền thuyên bao nhiêu lần đi nữa, hắn đều chăm chú lắng nghe.

“Nếu thật sự cảm thấy quá vất vả, vậy thì quay về đây, An Vũ và An Thiến không hiểu chuyện, không có ai nói chuyện với ông già này hết.”

Về mặt ông nội miễn cưỡng cười khiến An Dật xúc động, ông nội hắn thật ra còn sợ cô đơn hơn hắn.

“Ông nội, con sẽ thường xuyên về chơi với người.” An Dật khe khẽ nói.

Giúp ông nội đẩy xe lăn, An Dật đi cùng ông nội hắn đến nơi tổ chức tiệc sau vườn hoa.

Ba An Dật là con trai duy nhất của ông An, ngoài ra toàn bộ đều là con gái.

Bởi vậy bữa tiệc lần này phần lớn người tham gia đều là thành viên trong nhà cô hắn.

Vì công ty ba hắn có cuộc họp, nên mới không về nhà.

Sau khi qua loa chào hỏi những người có vai vế trên mình, An Dật ngồi một mình ở góc vắng vẻ nhìn bọn họ.

Hắn luôn cảm thấy mình không thích hợp đứng chung với những người này.

Có đứa cháu nhỏ chỉ mới bảy tuổi là con của cô ba hắn đang cầm hộp sữa nhập khẩu từ nước ngoài, vừa uống vừa đi lại đây hỏi: “Anh Dật, sao anh không tìm cái gì đó để ăn?”

An Dật lắc đầu cười, sau đó trêu chọc cậu: “Em đang uống gì thế?”

Cậu nhóc trả lời: “Sữa.”

An Dật: “Sao em lại uống sữa?”

Cậu nhóc: “Mẹ nói uống sữa sau này lớn lên sẽ cao ráo.”

An Dật: “Em nhìn anh xem, có cao không?”

Cậu nhóc nhìn nhìn, sau đó gật gật đầu: “Anh Dật uống sữa gì dạ?”

An Dật nói: “Anh không uống sữa, anh ăn bột sữa.”

Cậu nhóc hỏi tới: “Thật hở?”

An Dật gật đầu: “Ừ, ăn bột sữa mới có thể cao lớn.”

Cậu nhóc vui vẻ nhảy cẫng lên, cười nói: “Vậy em cũng kêu mẹ cho em ăn bột sữa!”

An Dật gật gật đầu: “Ừ, anh tiến cử hãng sữa Tam Lộc nha ~”

Nhìn đứa em họ nhỏ nhắn của mình hoạt bát chạy nhảy, nụ cười trên mặt An Dật nháy mắt tan biến.

Không bao lâu sau, An Hành Phụng cô ba hắn dắt tay con trai mình đi tới trước mặt An Dật, rất không khách khí chửi rủa: “Cậu làm anh kiểu gì thế hả? ! Có người anh nào dạy hư em trai mình như cậu hay không? !”

An Dật chưa bao giờ bận tâm những người mà hắn gọi là bậc cô bác này nói gì.

Nếu không phải do những người cô này cản trở, ba mẹ hắn đã không bước chân lên con đường ly hôn.

An Hành Phụng mắng một hồi, thấy An Dật vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, bà cũng không còn tâm trạng để mắng tiếp.

Cuối cùng lúc bà dắt tay con trai mình bỏ đi, còn nói với nó thế này: “Sau này đừng có lại gần hắn, hắn là đứa con không có mẹ dạy.”

An Dật nghe cô ba nói, cười nhạt trong lòng.

Sau này mấy người muốn coi thường tôi cũng không dám.

An Dật không ở lâu thêm nữa, lái xe quay về khu nhà trọ của mình trước.

Ngẫm lại, may là mẹ kế hắn đã mang theo An Vũ và An Thiến đi du lịch, bằng không tràng diện này còn xấu hổ hơn nữa.

Ai kêu hắn là kẻ dư thừa làm gì.

Trở lại nhà trọ, Tiểu Hắc cùng với Plumeria vô cùng niềm nở chào đón hắn.

Thở dài, ở biệt thự An gia chỉ mấy tiếng, nhưng hắn lại có cảm giác giống như đã ở đó vài năm, bị bầu không khí nơi đó ép tới mức thở không nổi.

“Tiểu Hắc ~ Plumeria ~ tao có tụi mày là đủ rồi ~” An Dật một tay ôm Tiểu Hắc một tay ôm Plumeria, thật đúng là trái ôm phải ấp.

12. Chương 12

– Gặp mặt làm quen

Chủ nhật, An Dật đi làm quen.

Đối tượng là người mà học trưởng cũ giới thiệu.

An Dật hiếm khi không ngủ nướng, rất đúng giờ đến tiệm cà phê đã hẹn trước.

Hắn lúc này bồn chồn xúc động, hi vọng người tới chính là người đẹp vừa lòng thuận ý.

Thời gian hẹn với đối phương đã qua hơn nửa tiếng, An Dật vẫn rất kiên nhẫn ngồi chờ.

Người đẹp mà, khó tránh tốn chút thời gian để trang điểm, An Dật hắn không sao hết, có thể chờ.

Thế nhưng sau khi hắn đợi gần hai tiếng, người đẹp này mới ung dung đi tới.

Đối phương thấy An Dật vẫn còn đang chờ mình, hiển nhiên rất hài lòng.

Cô một mặt nói “Ngại quá, tôi tới trễ, anh đợi có lâu không?” Một mặt đến chỗ đối diện An Dật ngồi xuống.

Trong những trường hợp bình thường, người đàn ông nói chung đều sẽ nhân cơ hội này tỏ ra hòa nhã với phái nữ, nâng cao sự hấp dẫn của mình.

Ai mà ngờ người đẹp này vừa ngồi xuống chưa tới 30 giây, An Dật đã lập tức đứng dậy.

“Này?” Người đẹp nghi hoặc nhìn hắn.

An Dật không hề do dự nói: “Ngại quá, tôi không thích loại con gái không có quan niệm về thời gian.”

“A?” Người đẹp kinh ngạc.

“Phiền cô nhớ trả tiền, tôi gọi một ly cà phê, sau đó là hai. Cảm ơn.” An Dật nổi cáu bỏ lại những lời này, sải chân rời khỏi đó.

Ra khỏi tiệm cà phê, An Dật vẻ mặt khó chịu.

“Hừ, tưởng đẹp là hay à.” An Dật nhin không được nói thầm, “Thời gian của lão tử cũng rất quý giá!”

Đi tới bãi đậu xe, An Dật vừa tìm được chìa khóa, chợt nghe có người kêu tên hắn.

“Ha! An Dật!”

An Dật nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe rất phong cách dừng lại cạnh hắn.

“Trùng hợp ghê, giám đốc.” An Dật ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Thực con mẹ nó oan gia ngõ hẹp chính là loại tình huống này!

Trần Trần cười cười: “Cậu làm gì ở đây vậy?”

An Dật nhìn tiểu suất ca ngồi bên cạnh y, sau đó dời mắt sang nơi khác: “Không có gì, chỉ là ra ngoài dạo chơi thôi.”

Không đợi Trần Trần lên tiếng, tiểu suất ca ngồi bên cạnh y đã sốt ruột nùng nịu: “Trần, anh ta là ai thế?”

“Là nhà thiết kế của công ty chúng tôi.” Trần Trần trả lời cậu ta.

An Dật trợn mắt, tỏ vẻ chịu không nổi loại con trai giống đàn bà thế này.

Hắn cười gượng hai tiếng: “Giám đốc anh chắc đang vội, tôi về nhà.”

“Ừm.” Trần Trần mới vừa khởi động xe, chỉ thấy một cô nàng đẹp gái từ tiệm cà phê lao ra, sau đó đến bên cạnh An Dật kéo hắn lại.

“An Dật, anh có ý gì? !” Người đẹp có chút tức giận.

An Dật nghĩ thầm tuyệt đối không thể mất mặt trước cái tên thối nát Trần Trần này, vì vậy hảo tâm dùng lời ngon tiếng ngọt vỗ về người đẹp: “Cô bình tĩnh chút đi, ở đây nằm sát đường lớn đấy.”

Thế nhưng người đẹp một chút cũng không nể mặt, túm lấy tay hắn không buông: “Tôi khó khăn lắm mới có thể quyết tâm tới đây làm quen, kết quả anh không nói hai lời đã bỏ đi, rốt cuộc ý anh là gì hả?”

An Dật có xúc động muốn SHI, hèn chi vị học trưởng kia nói, người này tuy vẻ ngoài không tệ, nhưng tính cách có chút vấn đề.

Hắn khi đó hồ đồ, mới có thể thề non hẹn biển nổi, không người nào hắn không giải quyết được.

Bây giờ miệng ngậm nước đắng cũng đành phải nuốt xuống bụng.

“Người đẹp, cô bình tĩnh một chút. Có gì từ từ rồi nói.” An Dật ra vẻ như thể muốn kéo cô nàng tới tiệm cà phê.

Người đẹp này không chịu theo, cô quyết tâm muốn làm An Dật khó xử: “Anh nói anh chê tôi vì cái gì?”

An Dật có hơi xấu hổ, ai kêu Trần Trần ở bên cạnh dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn hai người bọn họ làm gì.

“Tôi không có chê chị, chị gái à!” An Dật rất muốn bỏ chạy.

Thật không may là người đẹp này đã luyện đến nơi đến chốn Bát Trảo Công (bám dai như đĩa), An Dật vì ngại mặt mũi nên mới không mặc kệ cô ở đây mà bỏ đi.

“Rốt cuộc là chuyện gì, An Dật.” Trần Trần mở miệng hỏi hắn.

An Dật lắc đầu, xấu hổ cười cười: “Không có gì. Chỉ có chút hiểu lầm với cổ thôi.”

“Xem ra hiểu lầm này rất lớn nha?” Trần Trần tự tiểu phi tiểu nói.

An Dật hung dữ trừng mắt nhìn, quyết định ngó lơ y.

“À mà cô tên gì?” An Dật than thở, hỏi người đẹp đang dán trên người hắn.

“Gì chứ? ! Anh vậy mà ngay cả tên tôi cũng không nhớ? !” Người đẹp giận dữ.

An Dật vội vàng trấn an: “Cô bình tĩnh một chút được không vậy, vốn tôi nhớ rất rõ, nhưng vừa rồi bị cô nháo một trận như vậy nên quên mất rồi!” Mới là lạ, hắn ngay từ đầu đã không nhớ rõ tên cô.

“Tôi tên là Tiểu Vũ Vi!” Người đẹp tỏ vẻ rất tủi thân, “Tôi khó khăn lắm mới hạ quyết định đến đây làm quen, tuyệt đối không cho phép anh đi!”

“Nhưng không phải tôi đã nói rồi hay sao, tôi không có cảm giác với cô, chị gái à!” An Dật thật sự rất muốn SHI.

“Nhưng mà tôi cảm thấy tôi thích anh mất rồi!” Rõ ràng Tiểu Vũ Vi không muốn buông tha cho An Dật.

An Dật sắp ói ra máu nghĩ thầm, mặt mũi gì đó đều mất sạch hết rồi. Hắn muốn nhảy sông!

“Người đẹp Tiểu Vũ Vi à, là thế này, cô có cảm giác với tôi nhưng nó không đại biểu rằng tôi cũng có cảm giác với cô.” An Dật định nói đạo lý với cô nàng đẹp gái này, “Làm quen chính là như thế, không hợp thì tan.”

Không đợi Tiểu Vũ Vi mở miệng nói, Trần Trần đã mở miệng: “Ha, cậu vậy mà lại đi làm quen.”

An Dật: “.”

Tiểu Vũ Vi: “An Dật, chúng ta quen nhau đi!”

An Dật: “Chị gái à, cô có dao không?”

Tiểu Vũ Vi: “Dao gì cơ?”

An Dật rống lên ba chữ kinh thiên động địa: “Dao! Mổ! Heo!”

Tiểu Vũ Vi bị khí thế của hắn làm giật mình, hoảng sợ hỏi: “Anh cần dao mổ heo để làm gì?”

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi muốn giết chết người nào đó dù thấy tôi trong tình thế nước sôi lửa bỏng vẫn đứng bên cạnh xem kịch vui không chịu cứu tôi!”

Lúc này tiểu suất ca ngồi kế Trần Trần đã kiên nhẫn hết nổi: “Trần, chúng ta đi thôi. Chuyện này có gì hay để xem đâu.”

Nhưng Trần Trần hoàn toàn không đáp lời cậu, mà là nói với An Dật: “Hóa ra là cậu muốn tôi cứu cậu, sao không nói sớm! Việc tôi thích nhất chính là nhiệt tình giúp đỡ người, đặc biệt là đồng nghiệp đang gặp khó khăn.”

An Dật khinh bỉ y: “Tin anh thì họ tôi không phải là An!”

Trần Trần: “Vậy cứ lấy Trần làm họ đi.”

An Dật: “.”

Tiểu Vũ Vi không nghĩ tới suất ca lái xe thể thao ở bên cạnh lại quen với An Dật, vì vậy tò mò hỏi: “Mấy anh quen nhau?”

Không đợi An Dật lên tiếng, Trần Trần đã nói lời kinh người: “Đúng thế, cậu ta là người yêu của tôi.”

An Dật nghe xong liền hóa đá.

Tiểu Vũ Vi cũng hết hồn: “Người yêu? Người yêu gì?”

Trần Trần cười đến mức vô hại: “Chính là quan hệ người yêu.”

Tiểu Vũ Vi nghe xong bị sốc nặng, sau đó thì tinh thần sụp đổ.

“A a a a a — An Dật! Thảo nào anh không thích tôi! ! !” Cô vừa chạy vừa thét, nhìn bộ dạng kia giống y như mụ điên.

Mà An Dật lúc này thật sự có xúc động muốn giết người.

Người hắn muốn giết nhất chính là Trần Trần đang hả hê cười trước mắt.

“Đừng có lừa tôi, không phải cậu muốn tôi cứu cậu hay sao.” Trần Trần rất bình tĩnh nói.

An Dật còn chưa nói gì, tiểu suất ca đã chịu không nổi hét lớn: “Trần! Ban nãy nhất định là anh gạt em đúng không? ! Sao anh lại vừa mất cái thứ này chứ? !”

“Này, cậu nói ai là cái thứ này?” An Dật vẻ mặt đầy sát khí.

“Trần! Hắn ức hiếp em ~!” Tiểu suất ca lại làm nũng.

“Kháo!” An Dật nhẫn không nổi chửi tục, “Mẹ nó có phải quên mang cái kia theo hay không? Tôi ghét nhất chính là bọn ẻo lả, mau mau rút ra xa một chút!”

Không ngờ An Dật cũng có thể có khí thế như vậy, hứng thú của Trần Trần đối với hắn càng tăng lên.

13. Chương 13

– Tạc mao

“Kháo! Mẹ nó dong dài cái P!” An Dật cầm di động gào lên, hoàn toàn không đếm xỉa tới Trần Trần đang xét duyệt tài liệu ở bên cạnh, “Có muốn chết hay không!”

Nói đến chỗ kích động, An Dật thậm chí còn nhảy lên trên ghế.

“Không thay đổi! Tôi nhất định không thay đổi! Anh con mẹ nó đừng có đem nguyên tắc ra nói với tôi! Cái gì? ! Tôi thô lỗ? ! Nếu tôi mà thô lỗ, thì anh chính là một tên thô thiển!” An Dật càng nói càng có khí thế.

“FML! Đừng nói nhảm! Lão tử mặc kệ! Anh có bản lĩnh thì đi tìm người khác đi! Gì? ! Lão tử mặc kệ cái mớ lộn xộn gì đó, hoặc là anh trả tiền hoặc là tôi sẽ buông tay mặc kệ! Bớt nói nhảm giùm tôi!”

An Dật phần nộ rống xong câu này, suýt chút nữa đã ném luôn chiếc Iphone4 mình yêu dấu.

Một lúc sau, tâm tình An Dật dịu lại.

Lúc này Trần Trần mới không nhanh không chậm nói: “Ngay cả trong văn phòng tôi, hay ở trước mặt giám đốc điều hành khác của công ty, cậu cũng đừng công khai chữ bới việc riêng tư của cậu như thế.”

An Dật nhất thời nóng nảy, không ngờ quên mất còn có Trần tổng giám đang ở đây.

Nghe y nói xong An Dật ngay lập tức cảm thấy ngượng ngùng, nên vội vàng đỏ mặt gân cổ gào lên: “Tôi biết rồi! Kháo, đâu phải tôi cố ý!”

“Thì ra cậu thật sự ngạo kiều.” Trần Trần cong môi.

“Ngạo kiều em gái anh!” An Dật khó chịu ngồi trở lại ghế của mình, sau đó lại bắt đầu di chuyển chuột, tiến vào trạng thái làm việc.

Khoảng một phút sau, Trần Trần đặt văn kiện trên tay xuống, tiếp đó nâng tay chống cằm bắt đầu nhìn chăm chăm nửa bên mặt An Dật. An Dật khá tập trung khi chính thức tiến vào trạng thái làm việc, hẳn hoàn toàn không phát hiện Trần Trần cứ một mực nhìn hắn.

Trên mặt Trần Trần vẫn mang nụ cười nhàn nhạt.

Đùa cậu nhỏ An Dật này thật sự rất vui. Ban đầu vốn chỉ muốn trả thù, trêu chọc một chút coi như xong, ai mà ngờ lại thú vị thế này.

Ngày nào cũng phải đối mặt với những người đồng nghiệp cũ rích nhàm chán, nay gặp được An Dật tuổi trẻ náo động này, không thể tránh khỏi tâm tư đùa bỡn của Trần Trần lại nổi lên.

Y ngay từ đầu chẳng qua chỉ giỡn chơi một chút, nói với hắn mình muốn làm quen với hắn, nhưng không ngờ cậu nhóc này lại thẳng thắn phản bác nói mình là thẳng nam.

Là tâm tư cậu đơn thuần hay do dây thần kinh quá lớn đây?

Cậu rốt cuộc có thể duy trì hứng thú của tôi bao lâu?

Trần Trần nhìn An Dật, trong lòng tự hỏi.

An Dật dán mắt nhìn màn hình chăm chăm nên mệt mỏi, vừa mới duỗi lưng một cái, kết quả chuông di động của hắn lại reo.

Vừa thấy tên người gọi tới, hắn liền bắt máy.

“Này! Cao Á Kiệt, kháo, mẹ nó giờ mới nhớ tới gọi điện thoại cho tôi? !” An Dật mới tiếp điện thoại đã ngay lập tức nhả một câu.

“An Dật cậu bình tĩnh chút!” Giọng Cao Á Kiệt từ di động truyền đến.

“Bình tĩnh em gái anh! Tiểu Vũ Vi bệnh thần kinh kia anh cũng dám giới thiệu cho tôi, anh tưởng tôi là người thiếu đàn bà tới mức người nào tới cũng tiếp, đối quá ăn quàng phải không? !”

“Ây du! Không phải cậu nói miễn đẹp là được, cá tính vân vân đều là thứ yếu hay sao?”

“Nên sau đó anh tìm cho tôi một người điên?”

“Cậu bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh ông nội anh! Vì chuyện tốt anh làm, hại tôi bây giờ mắc chứng ám ảnh đối với phụ nữ đây này!”

“Vậy cậu đi làm gay đi! Hiện nay rất phổ biến ~”

“Phổ biến em gái anh! Anh có bản lĩnh thì đem em gái Nhã Văn nhà anh tặng cho tôi, còn anh thì tự đi mà làm gay!”

“Chắc chắc! Xem kia, dễ tặc mao như thế, cậu nói MM nào có thể chịu được đây? Còn nữa, cấm cậu có chủ ý với MM nhà tôi!”

“Ai cần anh lo! Anh đâu phải là mẹ tôi!”

“Được rồi, đừng có giận nữa. Tối nay mời cậu ăn cơm, coi như xin lỗi.”

“Tối nay không rảnh, có hẹn rồi!”

“Vậy tối mai.”

“Thế cũng được.”

Sau khi kết thúc cuộc thoại, An Dật lúc này mới phát hiện Trần Trần không biết khi nào đã chạy tới đứng kế bên hắn.

“Giám đốc, anh sao thế?” An Dật ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn y.

Thấy An Dật mang vẻ mặt không phòng bị, Trần Trần nghĩ thầm, cậu đang cảm dỗ tôi hay sao.

Tiếp theo đó, Trần Trần lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cúi người hôn cái miệng vừa mở ra định nói của An Dật.

An Dật theo phản ứng bản năng mắt trợn trừng toàn thân cứng ngắc, sau đó ý thức nhất thời rơi vào trống rỗng.

Đầu lưỡi Trần Trần vô cùng linh hoạt tiến vào khoang miệng An Dật thăm dò, tham lam nhấm nháp vị đạo chỉ thuộc về An Dật.

An Dật không hút thuốc, nên không có vị khói.

Trần Trần phát hiện bản thân mình có chút rục rịch, đối với loại chim non ngây ngô này, y trước giờ luôn có hứng thú.

Chờ An Dật phản ứng trở lại, bất thành linh giãy dụa đẩy y ra, thì y đã nhấm nháp xong cả rồi.

“Nói thật, kỹ thuật hôn của cậu quá kém.” Về mặt của Trần Trần giống như vẫn còn dư vị, “Hèn chi không tìm được người yêu, tôi rồi cuộc đã hiểu.”

An Dật dần bốc hỏa, cố gắng không mắng chửi rửa xả tên đánh lén Trần Trần kia, bây giờ sức chú ý của hắn đang tập trung ở trên năm chữ “Kỹ thuật hôn quá kém” này.

“Oa khaó! Dám nói kỹ thuật hôn của tôi quá kém! Đây chính là thiên đại sỉ nhục!”

An Dật giận đến mức nói chuyện cũng xoắn xuýt.

“Vậy cậu có dám cá không?” Trần Trần tiếp tục khiêu khích hắn.

An Dật lửa giận ngập trời không suy nghĩ ngay lập tức buột miệng thốt: “Đương nhiên dám!”

Kết quả là nói xong câu đó, hắn càng nghĩ càng thấy không đúng, sau đó An Dật mới nhớ tới nên hỏi Trần Trần: “Mà cá cái gì?”

Trần Trần ý cười càng lúc càng sâu: “Nếu cậu có thể hôn tôi đến ngây ngất, thì tôi sẽ công nhận kỹ thuật hôn của cậu.”

An Dật: “.Này, anh nghĩ tôi là thằng ngu à?”

Trần Trần cười cười: “Chúc mừng nha, cậu đoán đúng rồi ~”

An Dật trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Giám đốc, tôi có thể nói một câu thật lòng không?”

Trần Trần tiếp tục cười đến mức dê tiện: “Cậu cứ nói.”

An Dật: “Tôi rất muốn đập anh một trận.”

Trần Trần khá bình tĩnh nhìn hắn: “Vậy phải xem cậu có bốn sự này hay không.”

An Dật bây giờ mới nhớ tới Hạ Vũ đã từng nói, Trần giám đốc bọn họ là đai đen thất đẳng karate.

“Quân tử xưa nay động khẩu không động thủ.” An Dật nghĩ thầm tôi cũng không có ngu, đi đánh nhau với người luyện võ như anh, người chịu thiệt tất nhiên sẽ là tôi.

Trần Trần rất không khách khí phì cười: “Hóa ra cậu là quân tử, giờ tôi mới biết đó.”

An Dật: “.”

Thấy An Dật lại bắt đầu vừa trừng mắt vừa bĩu môi.

Trần Trần phỏng đoán cậu nhóc này nhất định lại chửi thầm trong lòng.

“Nếu không thì thế này đi, chúng ta đổi lại, cá thứ khác.” Trần Trần còn chưa bỏ qua hứng thú trêu đùa hắn.

“Cá cái gì?” An Dật vậy mà lại rất ngoan ngoãn thuận theo lời y nói.

Lời vừa ra khỏi miệng hắn mới giật mình hối hận: “Ai nói muốn cá cược với anh?”

“Xem ra cậu không dám.” Trần Trần khích tướng hắn.

An Dật: “Mẹ anh mới không dám!”

Trần Trần: “Cậu quen biết mẹ tôi?”

An Dật ngưỡng cổ trợn mắt với cái trần nhà: “. Giám đốc, anh được lắm.”

Trần Trần: “Cậu thật đúng là mau bi mau vui như trẻ con.”

An Dật: “Tôi đau buồn tôi vui vẻ tôi cao hứng tôi khoái hoạt tôi sung sướng tôi vừa lòng! Anh có ý kiến?”

Trần Trần nhún nhún vai: “Không ý kiến.”

An Dật khinh bỉ y: “Không ý kiến thì tốt! Tôi còn phải làm việc!”

Tiếp đó An Dật lại ngồi trước máy tính lần nữa, sau khi dồn sức click vô phần mềm xong hắn mới nhận thức muộn màng hỏi: “Giám đốc, mẹ nó khi nãy sao anh lại hôn tôi?”

Trần Trần: “.” Thần kinh cậu nhỏ này rồi cuộc đời bao nhiêu?

14. Chương 14

– Yêu tôi rồi?

Bầu không khí trong cuộc họp cấp cao lần này do Tổng giám đốc Diệp Tử Thông phụ trách có vẻ khá nặng nề.

Mà nguyên nhân chính khiến bầu không khí trở nên tệ hại chỉ còn thiếu một mối lửa như vậy, lại chính là An Dật không biết gì vẫn cứ nhàn hạ làm việc bên trong Blue Island.

“Siya từ trước đến nay luôn là khách hàng lớn của chúng ta.” Giọng điệu Diệp Tử Thông hoàn toàn mất kiên nhẫn, “Người bên bọn họ chỉ đích danh Trần giám đốc tự mình thiết kế.”

Người phụ trách bộ phận marketing ở bên cạnh lập tức hòa theo: “Đúng thế, lúc bàn bạc cái case này, đối tác quả thật chỉ rõ nhất định phải do Trần giám đốc giám sát.”

“Như vậy mấy người còn bất mãn gì nữa?” Trần Trần đối với áp lực từ Tổng giám đốc và người phụ trách bộ phận marketing, về mặt vẫn bình tĩnh như thường, “Cái case này thật sự do tôi đích thân giám sát.”

“Nhưng người thiết kế chính lại là An Dật!” Diệp Tử Thông cau mày, gã vẫn luôn biết Trần Trần là một người vô cùng đặc biệt, “An Dật mới đến công ty chúng ta một năm, cậu ta sao có thể đủ khả năng nhận một khách hàng lớn như Siya?”

“Tôi chưa bao giờ nhìn nhầm người.” Trần Trần rất tự tin nói, “Mặc dù trong ngành này cậu ấy vẫn là nhân vật mới, nhưng rất có sáng kiến.”

“Blue Island chúng ta không phải doanh trại huấn luyện người mới!” Diệp Tử Thông tỏ rõ không muốn nói tay đôi với Trần Trần.

“Tôi nghĩ chúng ta nên cho người mới một cơ hội.” Trần Trần bất vi sở động.

“Cậu là nhà thiết kế chính của Blue Island!” Diệp Tử Thông có hơi tức giận, “Chứ không phải giám đốc điều hành của Ryan Lycra!”

“Tôi là người phụ trách bộ phận kế hoạch thiết kế.” Trần Trần hơi hợm phẫn bác, “Tôi cho người mới một cơ hội biểu hiện, có hậu quả gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Người tham dự cuộc họp ở xung quanh trên căn bản không có cơ hội để phát biểu.

Bởi vì bọn họ dường như lần đầu tiên nhìn thấy Tổng giám đốc và giám đốc thiết kế phát sinh tranh cãi lớn như thế.

Hai vị đại thần này đều là người không thể trêu chọc, vì vậy mọi người đành phải im lặng ở xung quanh ngồi xem.

Sau khi cuộc họp kết thúc, những giám đốc điều hành khác đều lục tục rời khỏi phòng họp.

Trần Trần biết Diệp Tử Thông có chuyện muốn nói, vì thế hiếm khi tự giác ở lại.

Lúc toàn bộ đều đi hết, chỉ còn lại hai người bọn họ, khí thế vừa rồi của Diệp Tử Thông liền tắt hơn phân nửa.

“Đừng nghi ngờ lực phán đoán của tôi, Diệp Tử Thông.” Giọng điệu Trần Trần lạnh tanh, “Không tin tôi thì đừng để tôi làm, tôi có thể quay về Pháp.”

Về mặt Diệp Tử Thông có chút bất đắc dĩ: “Tôi chỉ không rõ, trong Blue Island có nhiều nhà thiết kế xuất sắc như thế, vì sao cậu lại chọn một người mới chưa từng nhận bất cứ case nào?”

Trần Trần khá hùng hồn nói: “Không vì sao hết, chỉ vì tôi cao hứng.”

Diệp Tử Thông: “Cậu vẫn trước sau như một không coi ai ra gì.”

Trần Trần: “Là anh mời tôi đến Blue Island?”

Diệp Tử Thông: “Phải, ai kêu tôi bị tài hoa của cậu thuyết phục.”

Trần Trần: “Thật ra thì tôi cảm thấy có chút thiệt thòi, đãi ngộ mà Ryan Lycra cho tôi hình như tốt hơn nhiều so với Blue Island.”

Diệp Tử Thông: “Lúc trước cậu nói cậu có bạn tốt ở thành phố này, cho nên mới trở về?”

Trần Trần: “Ừm, trên cơ bản là bạn bè lâu năm.”

Diệp Tử Thông: “.”

Rời khỏi phòng họp, trở lại phòng làm việc của mình, Trần Trần bất ngờ phát hiện An Dật đang làm biếng cầm di động chơi game trực tuyến.

An Dật bị bắt gian tại chỗ ngược lại khá bình tĩnh.

“Có phải dạo này tôi đối với cậu quá tốt?” Trần Trần nhún mày hỏi.

“Tốt em gái anh.” An Dật tức giận phản bác, ngày nào cũng quấy rối *** mà gọi là tốt?

“Vậy tại sao lá gan của cậu lại càng ngày càng lớn?” Trần Trần tiếp tục hỏi, “Ở phòng làm việc của tôi không có quy củ còn chưa tính, bây giờ còn ngang nhiên làm biếng?”

“Tôi không có làm biếng!” An Dật nói xong liền đứng lên, “Bố cục tiêu chuẩn của quảng cáo tôi đã làm xong hết rồi.”

Trần Trần: “Thông số kỹ thuật khi quảng cáo trên TV thì sao?”

An Dật bĩu môi: “Tôi phải chờ đến lúc trao đổi với bên kỹ thuật mạng!”

Trần Trần cười cười: “Tốc độ tăng nhanh nha, đáng biểu dương.”

An Dật rất không khách khí nhận lời khen của y: “Bình thường thôi ~!”

“Nói đến đó cậu liền hăng hái.” Trần Trần trở lại chỗ ngồi, lần thứ hai cầm một xấp văn kiện đưa cho An Dật, “Nhớ cho kĩ nội dung trong này. Đến lúc bàn bạc thảo luận với bên khách hàng, những thứ này đều là kiến thức không thể thiếu.”

An Dật nhận lấy rồi xấu xa cười: “Giám đốc, anh đang giúp tôi chơi ăn gian?”

Trần Trần không phủ nhận: “Dù sao bằng hiệu của tôi cũng không thể bị cậu quăng đi.”

An Dật: “.”

Mở máy tính, một lần nữa vào giao diện mà mình làm việc, lúc này An Dật mới nhớ tới có bản văn kiện cần Trần Trần xác nhận mã hóa mới có thể nộp lên, vì vậy liền hỏi: “Giám đốc, mã hóa của anh là gì?”

Trần Trần ngay cả đầu cũng không ngẩng, bản thân y đã hoàn toàn tiến vào trạng thái làm việc.

“Giám đốc?” An Dật kêu lần nữa.

“Hửm?” Bây giờ Trần Trần mới đáp lại hần, “Chuyện gì?”

“Tôi cần anh xác nhận mã hóa để làm việc.” An Dật nhắc lại.

Trần Trần: “Nga, là SH0102202022.”

An Dật: “.”

Trần Trần: “Sao? Có vấn đề?”

An Dật: “Giám đốc, anh thích 2 quá nhỉ.”

Trần Trần: “Cậu đừng bức tôi ra tay đánh người.”

An Dật: “Bạo lực không phục được quần chúng!”

Trần Trần: “Có thể khiến cậu phục là được.”

An Dật: “.”

Một lát sau, An Dật lại xen ngang Trần Trần: “Giám đốc, nghe nói ở cuộc họp anh rất oai?”

Trần Trần hờ hững nói: “Đó là việc cần phải làm. Sao, yêu tôi rồi?”

An Dật đối y dựng thẳng ngón giữa: “Yêu em gái anh.”

Trần Trần: “Em gái tôi không cần tình yêu của cậu.”

An Dật: “Vậy yêu mẹ anh.”

Trần Trần: “Hóa ra gu của cậu lại nặng như thế.”

An Dật trợn trừng mắt: “.”

Lúc này tiếng chuông di động của Trần Trần vang lên, nhìn màn hình hiển thị, hiếm khi Trần Trần không từ chối thẳng.

Y bấm bắt máy, không ngờ tới cuộc thoại lại nói bằng tiếng Pháp.

An Dật quả thật một từ cũng nghe không hiểu.

Còn tưởng có thể nắm được thóp của Trần Trần, kết quả người ta thì đường hoàng nói chuyện trước mặt hắn, còn hắn thì chẳng hiểu tí gì giống như một thằng ngốc.

Sớm biết đã đi học tiếng Pháp, chứ không phải học tiếng Nhật!

An Dật hồi hận gần chết.

Sau khi Trần Trần nói chuyện điện thoại xong, cười với An Dật: “Tối nay đi cùng tôi ra ngoài xã giao ~”

An Dật mắt hững, hắn ghét nhất chính là xã cái gì giao: “Tối nay không rảnh.”

Trần Trần cố tình làm bộ như rất thất vọng: “Vậy được rồi, thật tiếc. Vốn tôi muốn giới thiệu Tái Khắc Lâm cho cậu biết.”

“Gì cơ? ! Tái Khắc Lâm? !” An Dật lập tức giật mình kêu to, “Tái Khắc Lâm giám đốc điều hành bên Ryan Lycra?”

“Đúng, chính là nó.” Trần Trần gật gật đầu.

An Dật vội vàng nhào tới trước bàn làm việc của y: “Giám đốc, tôi đi!”

Trần Trần nhú mày: “Không phải cậu nói buổi tối bận rồi sao?”

An Dật cười ha ha hai tiếng: “Chỉ là việc nhỏ, không đi cũng chẳng hề gì!”

Trần Trần: “Vậy cậu định cảm ơn tôi ra sao đây?”

An Dật: “Mời anh ăn cơm!”

Trần Trần: “Dừng, ăn cơm rất chán.”

An Dật: “Vậy anh muốn gì?”

Trần Trần: “Muốn cậu.”

An Dật: “. Tôi thà mời anh ăn cơm còn hơn!”

Cậu tưởng cậu có thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi được sao.

Trần Trần mỉm cười ảm áp nhìn An Dật, trong lòng thầm nghĩ.

15. Chương 15

– Tái Khắc Lâm

Buổi tối, Trần Trần lái xe đưa An Dật đến khách sạn cao cấp nhất trong thành phố.

Ở trên xe, An Dật bấm bấm điện thoại gửi tin nhắn tới Hà Bồi Bồi giải thích lý do.

“Nhớ lấy cho tôi chữ ký của Tái Khắc Lâm, tôi mới tha thứ cho cậu!” Hà Bồi Bồi cũng là fan trung thành của Tái Khắc Lâm.

“Xùy xùy xùy, đợi tớ lấy được rồi hãy nói.” An Dật nổi cáu.

Sau khi tới nơi, An Dật mới biết thì ra chủ bữa tiệc này là Chính Đại.

Bởi vì hắn thấy kẻ bên Chính Đại là người phụ trách Lý Thiếu Phong.

An Dật vội vàng kéo Trần Trần lại, nói: “Giám đốc! Người tổ chức sao lại là Chính Đại? !”

Trần Trần dùng loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn hân: “Cậu cũng quá khác thường nha? Chính Đại đã chính thức trở thành đối tác với Ryan Lycra.”

An Dật kinh hãi: “Hả? ! Tôi thật sự không biết!”

Trần Trần: “Thủ đoạn của Lý Thiếu Phong rất cứng rắn, chỉ có cậu ta mới đủ khả năng đối phó Ryan Lycra.”

Lúc này An Dật nhìn thấy thanh niên đứng bên cạnh Lý Thiếu Phong, lại tò mò hỏi: “Cậu ta là ai vậy?”

Trần Trần quả thực sắp dùng loại ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh ngó hân: “Cục cưng của Lý Thiếu Phong cậu cũng không biết?”

An Dật: “Mắc gì tôi phải biết? ?”

Trần Trần: “Thân là một nhà thiết kế có trình độ, mấy tin tức linh tinh này nhất định phải nắm rõ.”

An Dật lườm y: “Giám đốc, mấy lời của anh nhất định là nói bậy đúng không? Cái đó rõ ràng là danh ngôn của đội săn ảnh paparazzi!” Giáo viên không hề dạy hân kiểu đó!

Trần Trần cười cười: “Chúc mừng cậu nha, nói đúng rồi ~”

An Dật: “Kháo.”

Ở đây dường như có không ít người quen biết Trần Trần, nhiều người nhìn thấy y đều đi tới chào hỏi.

Khiến An Dật hâm mộ loạn một hồi, giao thiệp của vị Trần giám đốc này cũng thật không phải lớn bình thường.

Ngay cả Y Mỹ, giám đốc thiết kế – kẻ thù không đội trời chung gặp y dường như cũng phải nể mặt y ba phần.

“Giám đốc, không ngờ giám đốc thiết kế Y Mỹ cũng biết anh!” An Dật giống y như phát hiện tin tức gì lớn lắm.

“Ừm, lúc cậu ta du học ở Pháp từng làm việc bán thời gian ở chỗ tôi.”

Trần Trần nói qua quít giống như chuyện này rất bình thường, An Dật kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng.

“Cái gì? ! Anh ta từng là cấp dưới của anh? !”

“Hey, này, cậu bình tĩnh một chút.”

Lý Thiếu Phong dẫn theo cục cưng của hân tới gần bọn họ, nói: “A Trần, không ngờ cậu có thể cho tôi thể diện như thế này. Có nghĩa khí.”

Trần Trần vô tư cười cười: “Phải ủng hộ bạn bè tốt chứ.”

“Anh Phong, bọn họ là ai thế?” Người bên cạnh Lý Thiếu Phong nghi hoặc.

Lý Thiếu Phong: “Tiểu Suất, bọn họ đều là bạn thân của anh.”

Trần Trần lập tức rất lịch sự tự giới thiệu: “Chào, tôi là Trần Trần, còn cậu ấy là An Dật.”

Trương Suất: “Trần Chân? Đồ đệ Hoắc Nguyên Giáp?”

Trần Trần: “.”

An Dật: “Phụt –”

Sau đó Trần Trần nói với Lý Thiếu Phong: “Tôi cảm thấy cục cưng nhà cậu rất giống cậu nhóc An Dật này.”

Lý Thiếu Phong: “Giống chỗ nào?”

Trần Trần: “Đều khiến tôi muốn động thủ đánh người.”

Lý Thiếu Phong: “Cậu bình tĩnh chút đi, không phải cậu nói ông nội cậu là fan trung thành của Hoắc Nguyên Giáp hay sao. Nếu không thì ông nội cậu cũng không lấy tên này đặt cho cậu.”

Trần Trần: “Đó là tôi nói vớ vẩn, cậu cũng tin? Còn nữa, tôi đang rất bình tĩnh.”

Lý Thiếu Phong: “Vậy cái mặt cậu giống như muốn đánh người là gì đây?”

Trần Trần: “Gần đây có áp lực lớn.”

Lý Thiếu Phong: “Ha ha, cậu cũng có ngày hôm nay.”

Trần Trần: “.”

Tiếp theo đó An Dật đứng bên cạnh đi tới gần Trương Suất.

An Dật: “Cậu không có mắt hay sao mà lại nhìn trúng Lý Thiếu Phong vậy hở?”

Trương Suất: “Không có mắt em gái cậu, anh Phong nhà tôi NB như thế.”

An Dật: “NB em gái cậu. Hẳn chính là một tên lưu manh.”

Trương Suất: “Lưu manh em gái cậu, cậu mới là lưu manh, cả nhà cậu đều là lưu manh.”

An Dật: “Tôi là lưu manh tôi sợ ai?”

Trương Suất: “. Được rồi, cậu thắng.”

An Dật: “Thắng cái P, cậu biết Tái Khắc Lâm đang ở đâu không? Tôi muốn ông ấy ký tên.”

Trương Suất: “Tái Khắc Lâm? Cái đó là gì thế? Ăn ngon không?”

An Dật: “.”

Trương Suất chỉ chỉ Trần Trần đứng nói chuyện bên cạnh Lý Thiếu Phong, hỏi An Dật: “Anh ta là người yêu của cậu hả?”

An Dật vội vàng lắc đầu: “Không phải, tôi là thẳng nam.”

Trương Suất: “A? Không phải sao? Tôi thấy hai người xứng đôi lắm đó.”

An Dật: “Xứng em gái cậu. Nói, cậu với Lý Thiếu Phong thật sự là loại quan hệ đó?”

Trương Suất gật gật đầu: “Ừm, chúng tôi đã kết hôn.”

An Dật kinh ngạc: “Tôi phục mấy người!”

Trương Suất: “Ai cũng nói thế.”

An Dật: “.”

Hiếm khi An Dật và Trương vừa gặp đã thân, vì vậy nói chuyện cũng rất cởi mở.

Nhưng mà một lát sau, Trần Trần lại tới kéo An Dật đi.

“Về mặt gì đây? Tôi đây là mang cậu đi gặp Tái Khắc Lâm.” Trần Trần nhìn An Dật mang vẻ mặt khó chịu nói.

“Thật sao? !” An Dật lập tức tinh thần tỉnh táo.

Trần Trần đương nhiên không gạt hấn, thật sự đưa hấn tới trước mặt một người Pháp.

“Cậu biết nói tiếng Anh không?” Trần Trần hỏi hấn.

An Dật gật đầu như già tởm: “Cái này tôi biết.” Tốt xấu gì cũng đã học qua sáu năm tiếng Anh.

Sau đó Trần Trần dùng tiếng Anh nói với Tái Khắc Lâm.

Lần này An Dật cũng không ngờ ngẩn như trước, cái gì cũng nghe không hiểu.

Tái Khắc Lâm là một người Pháp rất nhiệt tình.

Ông vô cùng thân thiết tán gẫu với An Dật hồi lâu, làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của An Dật rất nhiều.

Mặc dù vẫn còn chưa ký tên, nhưng An Dật cảm thấy thu hoạch tối nay cực kỳ lớn.

Sau đó An Dật liền tỏ ra rất yên phận.

Hắn ngoan ngoãn ở một bên, vừa từ từ ăn từ từ uống, vừa quang minh chính đại nghe lén Trần Trần nói chuyện với Tái Khắc Lâm.

Kết quả nghe được mấy chuyện khiến hắn rất kinh ngạc, Không ngờ Tái Khắc Lâm là ba của Trần Trần.

Sau đó lúc Tái Khắc Lâm đi gặp Lý Kiến Phi, An Dật liền nhân cơ hội hỏi Trần Trần: “Giám đốc, tôi không ngờ anh lại là con của Tái Khắc Lâm nha? !”

Trần Trần gật gật đầu: “Ồ.”

Tiếp theo là An Dật rất tỉ mỉ quan sát y từ đầu đến chân, rồi thốt ra một câu kìm nén đã lâu: “Thấy thế nào cũng không giống người Pháp.”

Trần Trần thiếu chút nữa nữa phun luôn ngụm rượu chưa kịp nuốt xuống bụng: “Cậu không nghe rõ ràng thì đừng có nói lung tung.”

An Dật: “Tôi sao lại nghe không rõ? Rõ ràng anh thừa nhận ông ấy là ba anh.”

Trần Trần: “Ông ấy là ba dượng của tôi.”

An Dật: “.”

Nhìn quý tộc danh giá tới lui, trong mắt Trần Trần lộ ra vẻ tịch mịch hiếm thấy: “Ba mẹ tôi ly hôn, sau đó tôi theo mẹ.”

Trong lòng An Dật rất kinh ngạc, không nghĩ tới vị Trần giám đốc này lại có cảnh ngộ giống hắn y như đúc.

“Mẹ tôi là người giỏi xã giao, sau khi ly hôn rất được mọi người thích, rồi tiếp đó gả cho Tái Khắc Lâm lớn hơn bà 13 tuổi.” Trần Trần cầm ly rượu uống một ngụm, sau đó tiếp tục nói, “Bởi vì như thế, năm tôi học lớp 11 đã cùng mẹ đi Pháp, đến tận năm ngoái mới trở về nước.”

“Anh với Lý Thiếu Phong là bạn học đúng không?” An Dật thì thảo hỏi một câu.

“Ừ. Khi đó chúng tôi và mấy người khác chơi với nhau rất thân. Bất thành linh biết tôi sẽ đi Pháp, bọn họ đều rất khó chịu.”

Trần Trần cười cười, tiếp tục nói: “Tôi đã tưởng tôi sẽ không trở về. Nên sau khi đến Pháp liền cắt đứt liên lạc với những người bạn đó.”

An Dật: “Quả nhiên là tác phong của giám đốc.”

Trần Trần: “Có vẻ như cậu rất hiểu tôi thì phải?”

An Dật: “Không, tôi một chút cũng không hiểu anh.”

Trần Trần: “Thế nào?”

An Dật: “Bởi vì tôi thấy đôi khi anh rất giống một ông chủ biết quan tâm cấp dưới, nhưng cũng có đôi khi rất đáng ghét luôn trêu chọc tôi.”

Trần Trần: “. Có ai dạy cậu trẻ nhỏ không nên thành thật quá mức không? Nói chuyện thẳng thắn như cậu, sớm muộn gì cũng có ngày gặp rắc rối.”

An Dật: “Gặp rắc rối thì có giám đốc chống lưng cho tôi.”

Trần Trần: “. Được tiện nghi còn khoe mẽ.”

An Dật: “Giám đốc anh đừng nói như thế. Dù gì tôi cũng nhàn nhục chịu khó mà!”

Trần Trần: “Tôi không quen cậu.”

An Dật: “. Khinh bỉ anh!”

Trần Trần: “Khinh bỉ của cậu chẳng có chút phân lượng nào, thật đó.”

An Dật: “. Mẹ nó đừng có lặp lại hai lần!”

16. Chương 16

– Sáng thứ bảy

Chuông báo thức được cài đặt sẵn trong di động rất tận trách vang lên đúng giờ.

Theo thông lệ thường ngày, hồi chuông đầu tiên nhất định sẽ bị An Dật ngó lơ.

Nhưng không ngờ kêu chưa tới mười giây đã bị tắt đi, động tác khá nhanh chóng.

An Dật lăn người một cái, tiếp tục ngủ với vẻ mặt hạnh phúc.

Giường này thật là thoải mái, mềm mại, còn có mùi thơm.

Đối với nhà thiết kế mà nói, không có gì quan trọng hơn việc có được một giấc ngủ ngon.

Đối mặt với cái giường lớn làm người ta thoải mái như thế, thật con mẹ nó đây mới chính là cuộc sống đích thực.

An Dật đang say mê hưởng thụ giấc ngủ khoai khoai này, lại đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Kháo! Giường nhà hắn không thể nào thoải mái như thế, đây là đâu? !

Mở to mắt, một cái trần nhà được trang trí rất hiện đại đập vào mắt hắn.

Cả gian phòng lấy màu trắng làm tông nền chủ đạo, dùng một ít màu đen tô điểm cho phù hợp, khiến người ta vừa nhìn qua đã có cảm giác sạch sẽ thoải mái, đồng thời cũng có cảm giác hưởng thụ trong lòng.

Thường thức được một nửa, An Dật bây giờ mới nhớ mình ngủ tới mức đầu óc mê man mà bây giờ lại còn rảnh rỗi thưởng thức phòng ngủ người khác!

Sau đó hắn rời giường đi tới cửa sổ sát đất bên cạnh, kéo màn che, không ngờ phát hiện ra nơi này chính là nhà cao tầng, cao ít nhất cũng có hơn mười tầng, bất ngờ hơn nữa là từ đây có thể nhìn thấy biển cả xanh biếc.

Khu vực bờ biển vàng này rất mắc nha! Cho dù hơn mười tầng lầu,бет lắm cũng phải hơn ba trăm vạn!

An Dật có một chút kích động, bởi vì ước mơ của hắn chính là mua một căn hộ bên bờ biển vàng, sau đó lấy vợ sinh con. Như vậy cuộc đời hắn coi như viên mãn.

Nghĩ tới con số trong sổ tiết kiệm của mình, An Dật liền có cảm giác muốn lệ bôn (là thế này > T^T)

Cách con số ba trăm vạn vẫn còn hơi bị xa.

Lúc này có người đẩy cửa đi vào.

An Dật cũng không quá mức kinh ngạc khi nhìn thấy người tới, bởi vì hắn đã sớm đoán ra căn phòng này rất có thể là của y.

“Giám đốc, chào buổi sáng.” An Dật xấu hổ cười ha ha hai tiếng.

Nếu không phải tới hôm qua nhìn thấy Remy Martin liền nhất thời hưng phấn bất cẩn uống quá mức, hắn cũng sẽ không bị Trần Trần kéo tới đây.

Trần Trần gật đầu: “Không ngờ cậu dậy rất sớm.”

An Dật dè dặt hỏi y: “Tôi uống say chắc không quậy đâu ha?”

Dựa vào báo cáo bí mật của Hà Bồi Bồi, An Dật hẳn khi say rượu thật sự rất kinh khủng.

Trần Trần ăn mặc giản dị vô tư cười: “Cậu say rượu thật đúng là một hình ảnh cực kỳ đặc sắc.”

Trong nháy mắt, toàn thân An Dật cứng đờ giống như vừa bị sét đánh: “Tôi đã làm chuyện gì?”

Trần Trần rất bình tĩnh cười: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là mới bắt đầu liên ôm tôi vừa khóc vừa nháo, nói cái gì mà ‘ai cũng không cho phép khi dễ An Dật’. Tôi nói, cậu có phải đã từng bị ngược đãi hay không?”

An Dật lập tức giậm chân: “Ngược đãi em gái anh!”

Trần Trần: “Sau đó tôi hỏi địa chỉ nhà cậu, cậu không nói cũng chẳng sao, nhưng cậu vẫn cứ nói.”

An Dật: “Tôi đã nói địa chỉ, sao anh không đưa tôi về nhà?”

Trần Trần: “. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ là cậu cố ý chơi tôi, bởi vì tôi mới về nước năm ngoái, đối với thành phố này vẫn còn rất xa lạ.”

An Dật: “? ? ?”

Trần Trần nhìn vẻ mặt An Dật mang thần tình mê man, thở dài một hơi nhẹ: “Địa chỉ cậu nói là một cái quảng trường.”

An Dật: “.”

Trần Trần: “Nếu không phải thấy cậu thật sự say quá rồi, còn ôm lấy tôi không chịu buông. Tôi nghĩ tôi rất có thể sẽ đem cậu ném ở quảng trường đó.”

An Dật: “.”

Sau đó Trần Trần còn tiếp tục bỏ đá xuống giếng, cố tình tỏ vẻ thương tiếc nói: “Hầy, loài người đã không thể ngăn cản được hành động khi say rượu của An Dật.”

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Giám đốc, tôi không biết người mà anh nói rốt cuộc là ai, tôi tuyệt đối không biết!”

Trần Trần: “Thật đáng buồn, ngay cả bản thân mình cũng không biết. Mau mau đi ăn sáng đi, nói không chừng cậu sẽ nhớ ra.”

An Dật: “.”

Trần Trần nhìn đồng hồ, nói: “Cậu còn tối đa 20 phút nữa để ăn sáng, Bằng không sẽ đến trễ.”

An Dật kinh hãi: “Hôm nay không phải thứ 7 cuối tuần sao? !”

Trần Trần hì hì hai tiếng: “Hóa ra cậu biết nha?”

An Dật trừng mắt: “Này, đừng có coi tôi như thằng ngốc.”

Trần Trần: “Ha ha, ai kêu chọc cậu lại vui như thế.”

An Dật: “.”

Bất ngờ là vị của tô cháo này thật sự rất được, An Dật có chút kinh ngạc: “Giám đốc, tôi không ngờ tay nghề của anh cũng không tệ nha?”

Trần Trần nhếch nhếch chân mày: “Cũng được phải không?”

An Dật gật gật đầu.

Trần Trần: “Vậy còn không mau cảm ơn tôi đã làm cho cậu bữa sáng ngon như thế?”

An Dật: “Cảm ơn.”

Trần Trần: “Không có gì, đó là do tôi gọi điện đặt mua.”

An Dật: “.”

Sau khi ăn xong bữa sáng, An Dật đứng dậy muốn trốn.

Thế nhưng Trần Trần lại ngăn bước hân: “Hôm nay tăng ca một ngày đi.”

An Dật không chịu: “Giám đốc, tôi nghĩ tôi có quyền hưởng thụ ngày cuối tuần nha?”

Trần Trần: “Việc đó là đương nhiên. Bất quá đã gần tới thời gian nộp bản thảo cho bên khách hàng, nên tôi nhất định phải kêu cậu tăng ca.”

An Dật kinh ngạc: “Cái gì? ! Sao tôi lại không biết chuyện này? !”

Trần Trần tỏ vẻ đáng tiếc: “Tôi cũng vừa mới biết được, không tin cậu xem thời gian tôi nhận được thông báo đi.”

An Dật: “.”

Trần Trần: “Siya tăng 200 vạn tiền vốn yêu cầu đẩy nhanh tốc độ, Blue Island không lý nào lại bỏ 200 vạn mà không nhận.”

An Dật uể oải, nghĩ tới ngày cuối tuần tốt đẹp bị hẫng, hần muốn SHI: “Như vậy chúng ta phải về công ty?”

Trần Trần an ủi hần: “Ở nhà tôi là được, tư liệu gì đó, tôi đã lại rồi. Còn nữa, xốc lại tinh thần đi, xong cái case này công ty sẽ thưởng cho cậu.”

Thôi được, nếu không phải vì phần thưởng kia, An Dật quả thật muốn buông tay bỏ luôn cái case này.

Không ngờ trong nhà Trần Trần được trang bị đầy đủ hết, vốn An Dật còn định đưa ra lý do không có máy tính rất bất tiện rồi trốn về công ty, ai mà ngờ nhà y có tới ba cái máy tính.

Mẹ nó, toàn bộ lại đều là hãng Apple.

Khoe của cũng đừng chơi kiêu này chứ! Y cũng đâu phải Quách Mỹ Mỹ!

Đương nhiên, An Dật bị kích thích tới nơi rồi.

Nhìn bề ngoài vậy thôi, chứ thật ra Trần Trần là một người rất bận rộn.

Vì vậy hai người đều tự mình mở một máy, rồi tiến vào trạng thái làm việc.

Không thể không nói, hai người đều có tiềm chất cuồng công tác. Vừa tiến vào trạng thái đó, liền kiên trì ngồi đồng không dịch chuyển chút nào.

Thời gian trôi qua hai tiếng, chuông cửa Trần Trần vang lên.

Trần Trần đứng dậy đi mở cửa, phát hiện người tới hóa ra là Diệp Tử Thông.

“Tôi biết cậu ở nhà mà.” Diệp Tử Thông thân mật cười.

“Vào đi.” Trần Trần nghiêng người nhường đường.

Vào phòng khách, Diệp Tử Thông phát hiện An Dật đang bận rộn ngồi trước máy tính.

Gã quay đầu lại nhìn Trần Trần, sau đó chỉ chỉ An Dật: “Cậu ta?”

Trần Trần: “An Dật.”

Diệp Tử Thông: “Tôi biết, nhưng sao cậu ta lại ở đây?”

Trần Trần: “Nga, tối qua cậu ta uống say quá, nên ở lại chỗ tôi ngủ một đêm.”

Diệp Tử Thông: “.”

Trần Trần: “Yên tâm đi, tôi không ra tay với cậu ta.”

Diệp Tử Thông: “. Lời giải thích của cậu rất có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.”

Trần Trần: “Chỉ do tính anh đa nghi thôi. Sao, tối tìm tôi có việc?”

Diệp Tử Thông nhìn y, rồi lại nhìn qua An Dật đang đắm chìm trong thế giới việc làm của mình, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Thôi quên đi, lần sau hãy nói.”

Trần Trần cũng không hỏi tiếp nữa.

“Case của siya có theo kịp tiến độ không?” Diệp Tử Thông tìm chuyện để nói.

Trần Trần vừa trở về trước máy tính ừ một tiếng: “Đây không phải là đang theo đúng tiến độ hay sao.”

“Kêu cậu đích thân theo dõi, cậu thật sự đích thân làm.” Diệp Tử Thông hơi bực bội ừ một tiếng.

“Đây là điều nên làm.” Trần Trần lên tiếng.

Chờ đến lúc An Dật hoàn hồn, Diệp Tử Thông đã ngồi ở sofa khoảng chừng 40 phút.

Trong lúc đó Diệp Tử Thông luôn nhìn về mặt Trần Trần lúc làm việc, đương nhiên, Trần Trần bình tĩnh đến mức một chút thần tình mất tự nhiên cũng không có.

“A? Tổng giám đốc anh sao lại ở đây?” An Dật hoảng sợ hỏi, “Không phải anh đích thân tới đây giám sát chúng tôi chứ?”

Diệp Tử Thông nhàn nhạt cười: “Cậu nói thử xem?”

An Dật: “.” Lại là một con hổ biết cười? !

17. Chương 17

– Bạo cú cậu!

Đến buổi trưa, An Dật tháo kính mắt, đột ngột đứng dậy rời khỏi máy tính, không thể chịu nổi nữa, nói: “Tôi đói bụng! ! !”

Cái gì hán cũng có thể chịu, chỉ duy nhất không thể chịu đói.

Trần Trần ngẩng đầu nhìn Diệp Tử Thông đang ngồi một bên, nói: “Còn ngây ngốc làm gì? Đi gọi nhanh lên.”

Diệp Tử Thông: “Cậu sai tôi?”

Trần Trần: “Anh muốn ngược đãi nhân viên? Chúng tôi bạt mạng ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có là do ai làm hại?”

Diệp Tử Thông: “Được, được rồi, chỉ có cậu mới dám nói như thế.”

Trần Trần: “Vậy đi nhanh đi, ghi chú dán trên tủ lạnh đều là sổ của dịch vụ thức ăn nhanh.”

Diệp Tử Thông: “Cậu vẫn luôn dùng thức ăn nhanh?”

Trần Trần: “Tôi chưa bao giờ lãng phí thời gian vào loại chuyện này.”

Diệp Tử Thông: “.”

An Dật tiếp lời chọt vào một câu: “Tôi thấy anh không biết nấu cơm thì đúng hơn.”

Trần Trần liếc qua: “Cậu biết nhiều ghê ta.”

An Dật: “.”

Diệp Tử Thông đi tới trước tủ lạnh nhà Trần Trần, nhìn trên cửa tủ dán đầy giấy ghi chú, nhất thời không biết nói gì.

Gã nhìn Trần Trần tiếp tục chìm đắm trong công việc, nghĩ thầm cuộc sống của người bạn thân này thật đúng là hoàn toàn hiện đại.

Gã xoay người hỏi bọn họ: “Hai người muốn ăn gì?”

Trần Trần: “Gì cũng được.”

An Dật: “Ai trả tiền? Diệp tổng, anh mời khách hả?”

Diệp Tử Thông: “.” Ờ, tôi mời.”

An Dật: “Tôi muốn ăn bún thịt nướng và cơm! Còn nữa, thêm rượu vang đỏ!”

Diệp Tử Thông tỏ vẻ khinh bỉ: “.”

An Dật về mặt chán chường ngã người lên sofa, sau đó làm ỏ luôn trên đó.

Toàn thân hắn phát ra hơi thở uể oải, ỉu xìu rên rỉ: “Đói bụng ghê, dạ dày của tôi cũng đau luôn rồi

Trần Trần nhìn hắn: “Đau dạ dày? Có muốn uống thuốc không?”

An Dật lắc đầu: “Bệnh cũ, một chút nữa là hết.”

Diệp Tử Thông gọi điện thoại đặt thức ăn nhanh xong, đi tới, ngồi xuống sofa bên cạnh An Dật.

Gã nhìn An Dật đang lấy tay che mắt nằm trên sofa, sau đó nói: “Cậu thuộc tổ của Lô Du đúng không?”

“Ừm.” An Dật lên tiếng.

“Ý tưởng quảng cáo kia không tệ, Siya đánh giá tốt.” Diệp Tử Thông thẳng thắn nói, “Trần giám đốc của mấy cậu quả nhiên không nhìn lầm người.”

Đối với lời gã nói Trần Trần không có ý kiến.

Một hồi sau, Trần Trần đọc xong cái gì đó An Dật vừa làm. Rồi gọi hắn: “An Dật cậu lại đây.”

An Dật từ sofa đứng dậy, tiếp đó lấy kính mắt đặt trên bàn trà đeo vào, nghi hoặc nhìn về phía Trần Trần: “Sao vậy?”

Trần Trần nhìn hắn ngoắc ngón tay: “Chính cậu lại đây mà nhìn.”

An Dật bĩu môi, cả người ỉu xìu lết tới bên cạnh Trần Trần, nhìn màn hình máy tính.

Sau đó mặt hắn hóa đá giống biểu tình khi đập trúng phân bò: “Kháo!”

Diệp Tử Thông hiếu kì lập tức đi lại gần xem, nhất thời cũng là vẻ mặt kinh ngạc

Hiện thị trên màn hình máy tính của Trần Trần là một bức ảnh chụp, hơn nữa ảnh chụp rất rõ ràng là ảnh **.

Bất ngờ hơn nữa diễn viên bị ** lại chính là An Dật và Trần Trần.

Trong bức ảnh An Dật say bết nhè, cả người dựa vào Trần Trần. Trần Trần ôm hắn đi về hướng bãi đậu xe, nhìn động tác của hai người, bất luận thể nào cũng đều mập mờ.

An Dật từ trong trạng thái hóa đá hồi phục lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Là tên vương bát đản nào **?”

Trần Trần lắc đầu: “Do sử dụng hộp thư chung của công ty, nên tra không ra người nào gửi.”

An Dật: “Địa chỉ IP cũng tra không được?”

Trần Trần: “Người này dùng máy tính chung của công ty, tra kiểu gì?”

An Dật: “Tại sao lại là cái loại ảnh ** này? !”

Trần Trần nhún nhún vai: “Phỏng chừng là nhằm vào tôi.”

An Dật: “. Kẻ thù của anh cũng nhiều ghê nha.”

Trần Trần: “Hết cách, người nổi tiếng đều như vậy.”

An Dật: “Giám đốc anh thật là bình tĩnh.”

Trần Trần: “Đây là điều nên làm.”

Ngược lại thần sắc Diệp Tử Thông có vẻ không được tốt: “Trần Trần, cậu tốt nhất là tra ra người nào làm cho tôi. Tôi tuyệt đối không cho phép trong Blue Island này có người chống đối cậu.”

Trần Trần cười lạnh: “Anh khẩn trương làm gì?”

Diệp Tử Thông: “Tôi có thể không khẩn trương được sao? Bất kể là công ty này hay là vì chính cậu đi chẳng nữa, miễn là bị kín được vụ đã kích tai tiếng này là được!”

Ánh mắt Trần Trần nhìn Diệp Tử Thông càng thêm lạnh: “Tai tiếng? Tôi không thừa nhận hành động này là tai tiếng.”

Diệp Tử Thông: “Cái này còn không phải tai tiếng?”

Trần Trần: “Như vậy ý của anh là, tôi là đồng chí, như vậy bản thân tôi đang sống chính là một vụ tai tiếng?”

Diệp Tử Thông có chút bối rối: “Cậu biết rõ ý tôi không phải như thế!”

Trần Trần thông thả xóa bức ảnh kia đi: “Diệp Tử Thông, đừng can thiệp quá nhiều vào chuyện của tôi.”

Diệp Tử Thông: “Tôi đây là đang lo lắng cho cậu!”

Trần Trần: “Không cần.”

Diệp Tử Thông: “Trần Trần!”

An Dật nhìn hai người bọn họ có xu thế cãi nhau, vì thế rất thức thời lánh sang một bên.

Bị cuốn vào lúc bọn họ đang tranh cãi chính là một việc vô cùng thâm hiểm, khiến An Dật lại nhớ tới chuyện tình bị nhốt trong WC.

Rất con mẹ nó không dám nhớ lại!

Vốn An Dật dự định thừa dịp lúc hai người bọn họ còn đang tranh cãi vội trộm bỏ đi.

Kết quả mới đi tới cửa, di động An Dật lại vang lên bài hát thiếu nhi kinh điển “Hồ lô hóa”.

Tầm mắt hai anh trai kia lập tức tập trung lên người An Dật.

Trần Trần: “Cậu muốn đi đâu?”

Diệp Tử Thông: “Có thể tắt cái chuông đó trước được không?”

An Dật: “. Tôi muốn đi WC.”

Trần Trần vươn tay chỉ một phía: “WC ở bên kia, ngoài cửa không có WC.”

An Dật trừng y, kháo, cổ tình không cho tôi đi thì đúng hơn!

“Sao cậu còn chưa chịu tiếp điện thoại?” Diệp Tử Thông thật sự chịu không nổi tiếng chuông di động của hắn.

Được gã nhắc nhở, An Dật bây giờ mới nhớ tới phải bắt điện thoại.

Chỉ thấy vừa ấn nút gọi xong, tiếng rống của Hà Bồi Bồi tức khắc truyền sang đây: “An Tiểu Dật! Thăng nhóc thối tha cậu chạy đi nơi nào? !”

An Dật vội vàng dời điện thoại cách xa lỗ tai ra.

Tiếng rống của Hà Bồi Bồi cũng đã truyền vào trong tai bọn Trần Trần.

“Cậu đó, nếu lần sau còn dám cho tôi leo cây rồi cả đêm không về, coi chừng bà cô này bạo cú cậu!”

Nghe Hà Bồi Bồi hung hãn nói, An Dật có chút đỡ không nổi.

Nhất là khi nhìn thấy nụ cười xấu xa kia của Trần Trần, An Dật càng vô cùng mất bình tĩnh muốn co chân bỏ chạy.

“Này?! An Tiểu Dật cậu có đang nghe tôi nói hay không đó? !” Hà Bồi Bồi tiếp tục Đông sư rống (sư tử hà đông rống).

An Dật vừa nghe vội vàng trả lời: “Đang nghe, Bồi Bồi, khi nào về tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Hà Bồi Bồi nghi hoặc: “Sao thế? Bây giờ cậu đang bận à?”

An Dật lại nhìn nhìn vẻ mặt hai vị đại thần kia, lúc này ngay cả tâm tự sát cũng có: “A, này, tớ đang tăng ca!”

Hà Bồi Bồi: “Nga, tôi còn tưởng cậu lưu luyến ôn nhu hương gì đó rồi quên luôn đường về nhà.”

An Dật: “Kháo. Hà Bồi Bồi, tôi thật sự rất khinh bỉ cô!”

Hà Bồi Bồi: “Khinh bỉ em gái cậu, tối hôm qua cậu cho tôi leo cây còn chưa tính! Chiều hôm nay hứa sẽ đi xem triển lãm ảnh với tôi thì sao đây?”

An Dật kinh hãi: “Á! Tớ quên.”

Hà Bồi Bồi nghiêng răng nghiêng lợi: “An, Tiểu, Dật!”

18. Chương 18

– Ai ai cũng muốn làm cơ?

Về tới khu nhà trọ của mình, An Dật mới phát hiện là đã hơn sáu giờ chiều.

Vừa mở cửa ra, Plumeria và Tiểu Hắc liền chạy như điên vào lòng hắn.

“Hầy, chắc là đói bụng lắm đúng không?” Hắn một tay ôm Plumeria một tay ôm Tiểu Hắc đi tới ban công nhìn, hai cái khay chứa thức ăn chó mèo đều trống trơn.

Vì vậy hắn lập tức thả bọn nó xuống sàn nhà, sau đó chạy tới phòng bếp lấy thức ăn chó và mèo dự trữ trong ngăn tủ.

“Cục cưng, không phải tao cố ý ngược đãi tụi mày đâu.” An Dật vừa cho chúng ăn vừa nói.

Tiếp đó chợt nhớ tới chuyện gì, vội vàng chạy đến phòng khách nhìn sofa nhà mình.

“Oa kháo!” An Dật bùm mặt muốn lệ bên, “A, này, tụi mày thật đúng là một chút cũng không vuốt hạ lưu tình! Cái sofa này rất mắc đó!”

Tình tình của Plumeria và Tiểu Hắc nhà hắn cũng rất tặc mao y như hắn, bị bỏ đói có chút xiu, liền đặc biệt lấy chuyện hành hạ sofa hoặc khăn trải giường của An Dật để tỏ ra kháng nghị chuyện chủ nhân vô tình ngược đãi nó.

Sau khi thu xếp cho hai cục cưng Plumeria và Tiểu Hắc nhà hắn xong, An Dật xối nước ấm tắm một lát liền nằm thẳng cẳng trên giường ngủ bù.

Ngay cả cơm tối cũng chưa ăn, ngủ thẳng tới sáng ngày hôm sau.

Sáng ngày hôm sau, An Dật bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Lúc đầu hắn dự định mặc kệ coi như không nghe thấy tiếng chuông này, thế nhưng người tới lại sống chết không chịu bỏ qua, bập bọ nhấc chuông.

An Dật sợ bị hàng xóm láng giềng khiêu nại, vì vậy đành phải ngoan ngoãn rời giường đi mở cửa.

Vừa mở cửa lập tức nhìn thấy một khuôn mặt với nụ cười sáng lạn như mặt trời.

“Anh, sao giờ này vẫn còn ngủ?” An Vũ lưng đeo túi Nike, mang đồ rất có phong cách đường phố.

Không ngờ lại là đứa em cùng cha khác mẹ của mình, An Dật đầu óc rối bời nhất thời không phản ứng kịp: “Tiểu Vũ, sao em lại tới đây?”

“Anh, em tới đây ở nhà anh vài ngày.” An Vũ đi vào phòng An Dật, rất quen thuộc tới tủ lạnh ở đằng kia lấy ra một chai nước.

An Dật mang dép lê đi tới bên cạnh cậu ta, hỏi: “Mẹ em có biết không?”

An Vũ năm nay 18 tuổi có bề ngoài rất giống An Dật, đặc biệt là khi cười lên càng có cảm giác y hệt nhau.

Mặc dù hai anh em kém nhau 6 tuổi, nhưng An Dật thật sự rất thích đứa em trai này.

“Bà ấy ngày nào cũng chỉ biết tới trang điểm bảo dưỡng nhan sắc linh tinh, rồi sau đó là mang An Thiên đi khắp nơi tham gia tiệc tùng. Làm sao còn thời gian quan tâm tới em.” An Vũ ngồi xuống sofa.

An Dật ngồi xuống bên cạnh cậu: “Vậy còn việc học của em thì sao? Thời kỳ đại học rất quan trọng.”

An Vũ: “Anh! Anh đừng lo lắng nhiều như thế! Em tự có dự định của mình.”

An Dật cũng không phải là loại người thích lo nghĩ cảm ràm, vì thế cũng nghe theo cậu.

Quay về phòng thay quần áo, mới vừa mặc xong áo sơ mi, hần phát hiện An Vũ đang đứng bên cạnh nhìn hần.

“Em nhìn anh làm gì?” An Dật nghi hoặc.

“Anh, anh thật gầy.” An Vũ cười xấu xa, “Xem, em cao hơn anh rồi.”

An Dật trừng mắt nhìn cậu ta: “Xùy xùy xùy, không thèm chấp cái tên có sở trường thể thao như cậu!”

An Vũ thấy hần ăn mặc chỉnh tề, hỏi: “Anh, anh muốn ra ngoài hả?”

An Dật: “Ừ, Y Mỹ có buổi họp báo quảng cáo, anh muốn đi xem.”

An Vũ: “Mang em theo với.”

An Dật: “Lại muốn đi xem náo nhiệt chứ gì? Anh đây là đi học tập.”

An Vũ: “Em đây cũng là đi học tập nha.”

An Dật: “Học tập em gái cậu! Cậu cái đồ ngu si tứ chi phát triển thì biết thưởng thức cái gì?”

An Vũ bĩu môi: “Đương nhiên biết, việc em giỏi nhất chính là biết những thứ mà người bình thường không biết.”

An Dật: “Em cứ ở đó mà khoác lác. Anh đi.”

Nhìn bóng lưng An Dật vội vội vàng vàng chạy đi, An Vũ bực mình trợn mắt: “Hừ, một chút cũng không biết đứa em này tốt đẹp cỡ nào.”

An Dật vừa chạy xuống gara dưới lầu vừa ấn ấn điện thoại.

“Ê, An Tiểu Miêu cậu ngủ dậy rồi à?” Giọng của Hạ Vũ từ di động truyền đến.

“Tiểu Miêu em gái cậu, cậu đang ở đâu?” An Dật hỏi gã.

“Tôi tới hội trường rồi.” Hạ Vũ cười, “Cậu đừng vội, coi chừng lạc đường ~”

“Cút xuống địa ngục đi, có cậu mới lạc đường!”

An Dật lái xe gần một tiếng mới tới hội trường Y Mỹ họp báo quảng cáo, nơi đó đã có không ít phóng viên giải trí vây xem.

Mới vừa vào trong không bao lâu liền nhìn thấy Hạ Vũ đang vẫy tay với hần.

An Dật bước tới đó mới phát hiện người đứng bên cạnh Hạ Vũ không ngờ lại là Trần Trần.

Hèn chi thằng khỉ này lại cười đến mức sáng lạn như thế.

Trong bụng An Dật vô cùng khinh bỉ người bạn tốt này.

“Sớm nha.” An Dật nói hai chữ với bọn họ xem như chào hỏi.

“Cậu cuối cùng cũng tới.” Hạ Vũ kéo hần qua.

“Không còn sớm.” Trần Trần đáp trả một câu.

“ ” An Dật quyết định đại nhân có đại lượng, không so đo với y.

Tiếp đó hần đi tới nói nhỏ bên tai Hạ Vũ: “Sao hồi nãy cậu không nói với tôi là giám đốc cũng tới đây?”

Hạ Vũ rất nghi hoặc nhìn hần: “Sao vậy?”

An Dật tiếp tục nhỏ giọng nói: “Nếu biết anh ta ở đây, tôi sẽ không tới đâu.”

Hạ Vũ: “Sao chứ, hai người các cậu có JQ?”

An Dật: “JQ em gái cậu.”

Trần Trần chăm chú nhìn hai người bọn họ thân mật ôm nhau thì thầm, khóe miệng có hơi cong lên.

Thằng nam này. Xem ra cũng không phải rất thẳng. Bị chính đồng nghiệp của mình ăn đậu hủ cũng không biết, đúng là cái đồ thần kinh thô.

Chốc lát sau, Y Mỹ tuyên bố họp báo quảng cáo bắt đầu.

Trên bục liên tục xuất hiện ánh đèn chớp nháy.

“Thật khó cho mấy người đứng trên bục không bị lóa mù mắt.” An Dật hăm mộ ghen tị oán hận đủ kiểu.

“Cậu có ý kiến gì với quảng cáo này không?” Trần Trần ở bên cạnh hỏi một câu.

“Xì, không phải chỉ là hiệu ứng minh tinh thôi sao. Nếu quảng cáo này không có minh tinh chống lưng, thì kiểu gì cũng không được.” An Dật bĩu môi.

“An Tiểu Miêu cậu nhỏ giọng chút, nơi này là địa bàn của Y Mỹ.” Hạ Vũ đứng bên cạnh vỗ vai hấn nhắc nhở.

“.”

Cuộc họp còn chưa kết thúc, Hạ Vũ bởi vì có hẹn nên đi trước.

An Dật vốn cũng muốn tìm cơ để chuồn đi trước, nào biết Hạ Vũ trước khi đi không ngờ lại phán một câu: “An Tiểu Miêu, đành phải kính nhờ cậu hộ tổng giám đốc rồi ~”

Khiến An Dật rất muốn một tát đập chết gã.

Thấy An Dật mang biểu tình kinh ngạc, Trần Trần lại muốn đùa bỡn hấn.

“Sao, chỉ nhiều đó cũng không muốn ở chung với tôi?” Trần Trần nhếch nhếch chân mày.

An Dật lập tức phản bác: “Ai nói không muốn? !”

Trần Trần: “VẬY CHÍNH LÀ ĐỒNG Ý?”

An Dật trợn mắt: “. Giám đốc, không ngờ anh lại nói như vậy.”

Trần Trần: “Thật tiếc, tôi cứ thích nói như vậy đó.”

An Dật: “.”

Sau khi cuộc họp báo chấm dứt, An Dật trở về nhà trọ.

Vừa cầm chìa khóa mở cửa ra, liền rơi vào một cái ôm.

“Anh! Anh về rồi!” An Vũ ôm lấy hấn.

“Kháo! Ngớ ngẩn!” An Dật rất không khách khí một đạp đá văng cậu ta.

An Vũ bụm cái chân bị đá của mình, vẻ mặt uất ức: “Tên hỗn đản Hạ Vũ gạt em, anh ta nói anh thích đàn ông!”

An Dật lập tức giậm chân: “Này! Anh là thằng nam!”

“Anh, Anh đừng đáng yêu như thế có được không.”

“Đáng yêu cái con khỉ! Tiểu Vũ đầu em bị kẹp à?” An Dật mang vẻ mặt chịu đựng, kháo, đầu năm nay có bệnh nhọt à? Ai ai cũng muốn làm cơ?

“Anh, anh càng như vậy càng khiến người ta muốn ghẹo.”

“. Tiểu Vũ, có phải em bị nhọt không? Hay là bị người ta ức hiếp?”

“ Anh, dây thần kinh của anh quả thật rất thô.”

“Thô em gái cậu.”

“Em gái em cũng là em gái anh nha.”

“ ”

19. Chương 19

– Quấy rối

“Này! Giám đốc, ở đây là văn phòng!” An Dật la hét giẫy dụa bị đẩy ngã lên bàn làm việc.

Trần Trần cười đến mức gian trá: “Vậy cậu nhỏ tiếng một chút, coi chừng bị người ta nghe thấy.”

An Dật: “! ! !”

Trần Trần hôn lên môi hắn, sau đó lại đưa lưỡi liếm mặt hắn, cố gắng xoa dịu cảm giác căng thẳng trong lòng hắn: “Đừng sợ, sẽ rất thoải mái”

An Dật giẫy không ra, nhưng vẫn muốn trốn tránh khỏi xiềng xích của y: “Thoải mái em gái anh! Lão tử không muốn làm cơ!”

Sau đó, “Bịch” một tiếng rất to khiến An Dật tỉnh lại từ giấc mơ.

Hắn bật dậy, phát hiện đứa em An Vũ của hắn bị hắn đạp xuống giường.

“Anh, Anh rốt cuộc đã mơ thấy cái gì?” An Vũ từ sàn nhà đứng lên, vẻ mặt uất ức: “Tự nhiên đá một cái, rất đáng sợ nha!”

“ ” An Dật suy nghĩ, sau đó sờ sờ mặt mình, thật sự có cảm giác ươn ướt, “Tiểu Vũ, khi này em làm gì anh?”

An Vũ bò lên trên giường lại, rất bình tĩnh nói: “Không làm gì hết.”

“Qua đêm nay, em ra phòng khách ngủ!” An Dật tức giận nằm xuống giường lần nữa nói.

“Nga.”

Lần thứ hai nằm xuống An Dật không buồn ngủ chút nào, cảnh trong mơ vừa rồi cứ một mực lớn vồn trong đầu.

Hắn trước giờ không hề nghĩ tới mình lại mơ thấy mấy thứ đó, thậm chí hơn nữa, người trong mộng lại chính là con sói xám Trần Trần kia!

Không có gì đáng kích hơn so với cái này, nhất định là do dục cầu bất mãn tạo thành! Nhất định!

Xem ra tối mai nên tới quán bar tìm người đẹp thôi.

Hôm sau, An Dật mang theo một đôi mắt gấu mèo đi làm.

“An Tiểu Miêu, cậu thật sự đúng là quốc bảo.” Trần Trần nhin cười nói.

“Tiểu Miêu em gái anh!” An Dật nghiêng răng nghiêng lợi phản bác.

Tiếp đó tầm nhìn hắn vừa khéo rơi xuống cái bàn làm việc kia, trong nháy mắt cảnh tượng trong mơ lần lượt hiện ra trong đầu hắn.

An Dật ho khan vài tiếng, vội vàng xua đuổi hình ảnh xấu xa trong đầu đi, đồng thời trong lòng không ngừng khinh bỉ chính mình.

Chẳng lẽ do em hắn thường xuyên quấy rối, nên hắn mới dần trở nên khác thường?

Oa khaó! An Dật càng nghĩ càng kinh hãi.

Đừng nói là do lời nguyên của Hạ Vũ nha? A này, hắn không muốn thành cong đâu!

Đến giờ nghỉ trưa, An Dật chạy vào WC bấm bấm điện thoại gọi cho Hà Bồi Bồi.

Cuộc gọi vừa nối, tiếng gào của Hà Bồi Bồi lập tức vọng sang: “An Tiểu Đệ cậu nếu không có chuyện gì quan trọng, thì ở đó mà chờ đại hình của tôi hầu hạ cậu!”

An Dật liền nhỏ giọng nói: “Chị hai à! Thật sự là chuyện quan trọng mà!”

Hà Bồi Bồi: “Chuyện gì? Bị rối loạn thần kinh?”

An Dật: “An Vũ em tớ hôm qua chạy tới chỗ tớ, nói muốn ở nhờ vài ngày.”

Hà Bồi Bồi: “Gì? ! Đừng nói với tôi nó ăn tươi cậu rồi nha?”

An Dật: “Kháo! Lão tử dễ bị áp như thế sao!” Nhất thời kinh ngạc nên giọng có hơi lớn, vì vậy hắn liền vội vàng hạ giọng: “Chị hai Bồi Bồi à, giúp em nghĩ cách đi mà.”

Hà Bồi Bồi thở dài: “Cậu nói An Vũ thích cậu ở chỗ nào đây. Thôi, cậu cam chịu thiệt thòi đi, nhẫn nhịn vài ngày thôi mà.”

An Dật lập tức cự tuyệt: “Không được!”

“Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cậu vị đàn ông quấy rối, bình tĩnh chút đi.” Hà Bồi Bồi an ủi hắn.

“Mẹ nó bình tĩnh cái con chim! Tớ đã bắt đầu cảm thấy bản thân mình sắp trở nên khác thường mất rồi!” An Dật có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“An Tiểu Dật, không phải cậu bị nó ảnh hưởng nên dao động đó chứ?” Hà Bồi Bồi kinh hãi.

“Ách. Tớ thấy chắc là không đâu.” An Dật đổ một chút mồ hôi lạnh.

“Chắc là? Ê Này, đừng có nói không chắc chắn như thế! Sau này cậu còn phải lấy tôi về nhà nữa đó!” Hà Bồi Bồi nổi giận.

“. Tôi thật sự chưa từng nói sẽ kết hôn với cô!” An Dật bĩu môi.

“Không lấy tôi, vậy cậu đi mà làm cơ!” Hà Bồi Bồi rất thẳng thắn hừ một tiếng nói.

“Đồ quỷ cậu!” An Dật phát điên.

“Đó là điều nên làm, tôi không được, con nhỏ khác cũng đừng hòng được.”

“Quả nhiên là độc nhất phụ nhân tâm!”

“Xem ra cậu không muốn tôi đối phó An Vũ chứ gì?”

“.”

Sau khi bị Hà Bồi Bồi châm chọc một lúc, An Dật tức tốc chạy tới lầu 3 tìm Hạ Vũ cầu an ủi.

Lúc Hạ Vũ biết trái lại rất vui vẻ: “Tiểu Miêu, nếu không thì đi theo tôi. Theo em cậu sẽ không có tương lai đâu.”

An Dật: “Theo mẹ cậu.”

Hạ Vũ: “. Cậu cứ nói bản thân mình là thẳng nam, nhưng thật ra cậu một chút cũng không thẳng. Cậu không biết loại người chưa từng ** như cậu là loại hình có lực hấp dẫn rất lớn không?”

An Dật: “Kháo! Nếu tôi cong, vậy người đầu tiên tôi không tha chính là cậu!”

Hạ Vũ ôm chầm lấy hắn: “Tôi sẽ hảo hảo yêu thương cậu.”

An Dật chịu không nổi trợn mắt lên: “Thế giới này điên rồi.”

“Điên từ lâu rồi.” Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn trời, “Tự nhiên cảm thấy làm người thật sự quá mệt mỏi.”

An Dật nhìn nhìn gã: “Cậu không sao chứ, tự nhiên giả bộ u buồn.”

Hạ Vũ: “.”

An Dật thấy vẻ mặt gã muốn nói mà lại thôi, hết sức nghi hoặc.

“Tiểu Dật, nếu bắt cậu chịu đựng toàn bộ đối xử bất công, nhưng lại có thể khiến cho cậu lên tới đỉnh của thế giới. Cậu có nguyện ý không?” Hạ Vũ đột nhiên hỏi như vậy.

An Dật không hề suy nghĩ liền gật đầu: “Tôi nhất định sẽ nguyện ý. Nói thật, A Vũ. Cho dù là sinh mệnh phù dung sớm nở tối tàn, tôi cũng nguyện ý.”

Nghe An Dật nói, Hạ Vũ bất đắc dĩ bật cười: “Tôi biết cậu sẽ nói như vậy mà. Bởi vì An Dật mà tôi biết chính là một người như thế, có thể liều lĩnh tiến tới. Mặc dù con người hơi ngốc nghếch một chút.”

An Dật liếc xéo gã: “Cái câu dư thừa kia khỏi cần thêm vào!”

“Công ty quảng cáo Kiều Sâm bên mỹ lôi kéo tôi qua đó, cậu nói tôi có nên đi hay không?” Hạ Vũ thật lòng muốn nghe ý kiến của An Dật.

An Dật nhìn vào mắt gã, không thể không thừa nhận, mắt của Hạ Vũ thật sự rất đẹp. To tròn, khi cười lộ lên bao giờ cũng phóng ra điện.

An Dật quen biết Hạ Vũ hơn bốn năm, bắt đầu từ lúc đại học. Blue Island cũng là do Hạ Vũ giới thiệu hẳn vào.

An Dật vẫn rất biết ơn gã: “A Vũ, đi đi. Đó là cơ hội.”

“Thật ra quy mô bên đó không có lớn bằng Blue Island.” Hạ Vũ cười cười.

“Muốn trở nên nổi bật ở Blue Island rất khó, ở đây người tài quá nhiều. Cậu thay đổi hoàn cảnh khác nhất định sẽ có thể tỏa sáng.” An Dật khích lệ gã.

Hạ Vũ: “Nhưng tôi không nỡ bỏ cậu nha ~”

An Dật: “Ít làm tôi buồn nôn!”

Hạ Vũ: “Nếu không thì cậu theo tôi đi. Tôi cũng kéo cậu tới Kiều Sâm.”

An Dật lắc lắc đầu: “Nơi này có nhiều thứ tôi không dứt bỏ được.”

Hạ Vũ: “Ừm. Tôi hiểu.”

An Dật dùng sức vỗ vỗ lưng gã: “Tạm thời đừng suy nghĩ nhiều, buổi tối đi uống rượu đi?”

Hạ Vũ: “Được, đi quán bar nào?”

An Dật rất chính trực nói: “Hôm nay cậu là đại ca, cậu nói đi quán nào, tôi sẽ đi theo cậu tới đó!”

Hạ Vũ chớp mắt: “Thật?”

An Dật: “Tôi đã nói xạo bao giờ chưa?”

Hạ Vũ: “Được, đã quyết định rồi đó. Chờ tôi tan tầm.”

An Dật gật gật đầu.

20. Chương 20

– Trong quán bar

Sau khi tan tầm, An Dật lên xe Hạ Vũ, đi theo gã đến một quán bar.

Lúc tới bãi đậu xe ngầm ở chỗ đó, An Dật mới biết hóa ra đây là quán bar lần trước Trần Trần dẫn hắn tới.

Mà điều đó có nghĩa, ông chủ quán bar này là — Lý Thiếu Phong.

“A Vũ, chúng ta đổi quán khác được không?” An Dật sống chết nắm lấy dây an toàn không chịu buông.

Hạ Vũ liếc mắt nhìn hắn: “Không phải cậu nói tùy tôi quyết định sao?”

An Dật ha ha cười hai tiếng: “Vẫn còn những quán khác nữa mà.”

Hạ Vũ: “Không đi, ở chỗ này tôi có thẻ VIP vàng.”

An Dật: “.”

Mang theo tâm tư vô cùng ân hận, An Dật bị Hạ Vũ kéo vào quán bar.

May mắn, Lý Thiếu Phong không có trong quán.

Hạ Vũ mang theo hân quen đường quen nẻo đi tới bên cạnh quầy bar, nói với thanh niên bartender: “Chivas Regal 12 Years Old, cảm ơn ~”

Nói xong gã xoay người nhìn An Dật: “Cậu muốn uống gì thì cứ kêu, tối nay tôi mời.”

An Dật xấu xa cười: “Vậy gọi Remy Martin Louis XIII?”

Hạ Vũ trợn mắt: “Cậu làm ăn cướp luôn đi.”

An Dật cười, nói với bartender: “Tôi muốn Glenfiddich Single Malt, cảm ơn ~”

Sau đó An Dật ngồi xuống, vừa nhìn thoáng xung quanh quán bar này, tức khắc lầu bầu trong miệng.

“Oa kháo, tại sao lại không thấy người đẹp.” Đây, hẳn tới đây là vì muốn săn người đẹp mà!

Hạ Vũ vừa nghe xong thiếu chút nữa phun luôn rượu trong miệng ra ngoài: “Anh trai à, đây là G bar.”

An Dật kinh hãi: “Cái gì? !”

Hạ Vũ trưng ra vẻ mặt vô tội: “Không phải cậu nói tùy ý tôi quyết định hay sao?”

An Dật khinh bỉ gã: “.”

Hạ Vũ không thêm để ý ánh mắt của hắn: “Đúng rồi, cái case kia của cậu sao rồi? Tôi đang chờ cậu trở lại tầng 3 nha ~”

An Dật: “Xùy xùy xùy, đừng có trù tôi. Tôi không muốn trở lại dưới mắt cá Pecca.”

Hạ Vũ cố tình giả vờ làm vẻ mặt bi thương ôm ngực: “Cậu thật sự đầu quân vào Trần giám đốc?”

An Dật: “.”

Lúc này bartender vẫn một mực phối rượu cũng xen vào đề tài bọn họ đang nói: “Tiểu Vũ, còn việc anh đang thăm mền Trần giám đốc thì sao đây?”

Hạ Vũ tức giận trừng mắt nhìn cậu ta: “Tiểu Tông, cậu có thể cầm miệng.”

Tiểu Tông nhún nhún vai, tỏ vẻ muốn tiếp tục nhìn xem.

An Dật vỗ vỗ vai Hạ Vũ, thành khẩn nói: “A Vũ, thật sự. Cho dù cậu có là đồng chí, tôi cũng sẽ không kì thị. Hơn nữa tôi cũng sẽ không can thiệp vào tình cảm riêng tư của cậu, nhưng mà, tôi phải nhắc nhở cậu một câu. Trần giám đốc của chúng ta tuyệt đối không phải cái thứ nào đó cậu có thể nuốt trôi.”

Hạ Vũ cầm ly rượu nhìn hắn chăm chú: “Sao cậu lại biết? Chẳng lẽ.?”

An Dật lập tức chột dạ kêu: “Không có chẳng lẽ! Tôi với hắn một chút quan hệ cũng không có!”

Hạ Vũ: “. Nè, cậu chột dạ.”

An Dật: “Cậu hoa mắt.”

Hạ Vũ: “. Cậu đừng để lộ bản thân mình dễ dàng như vậy được không?”

An Dật: “A?”

Hạ Vũ: “Vẻ mặt mất tự nhiên kia của cậu đã hoàn toàn phơi bày tâm tư của cậu rồi. Mau mau nói thật, cậu có đi câu dẫn Trần giám đốc hay không?”

An Dật trợn mắt, rất muốn một đập giấm chết gã: “Tôi cầu dẫn ông nội cậu!”

Hạ Vũ không để ý tới hắn, bản thân tự nói tự trả lời: “An Tiểu Miêu nhà ta quả nhiên là cong, không uống phí công sức tôi vất vả đào tạo nha ~”

An Dật: “Ê! Cậu đủ chưa!”

Tâm tình An Dật hiển nhiên không được tốt, từ hành động uống rượu không ngừng của hắn Hạ Vũ cũng có thể đoán ra.

Bởi vì thằng nhóc này chỉ cần tâm tình khó chịu, sẽ bạt mạng mà uống rượu.

Ai kêu hắn là người tôn thờ câu “Nhất túy giải thiên sầu” làm gì.

Hạ Vũ hết cách, đành phải quay sang chọc ghẹo bartender Tiểu Tông: “Sư phụ cậu đâu?”

“A, anh Phong có cuộc hẹn, đi cùng bạn vào trong rồi.” Tiểu Tông trả lời.

“Sao cậu không đi quyến rũ sư phụ của cậu đi? Anh ta vừa đẹp trai, lại rất có tiền!” Hạ Vũ cố ý trêu chọc cậu.

“Ảnh có đối tượng rồi.” Tiểu Tông bĩu môi.

Hạ Vũ cười cười: “Thế giới này không có góc tường nào cạy không ra ~”

Tiểu Tông nhún nhún vai: “Góc tường của anh Phong rất khó cạy, ảnh rất yêu đối tượng của ảnh.”

“Thật tiếc ~” Hạ Vũ vẻ mặt tiếc hận.

Đột nhiên, có một thanh niên tiến đến gần An Dật, kết quả bị An Dật hất một ly rượu vào mặt.

“Mẹ nó không hiểu tiếng người à? ! Kêu cậu cút đừng làm phiền lão tử, bộ nghe không hiểu hay sao? !” An Dật giống như ăn trúng thuốc nổ.

Thanh niên kia không thềm để ý chút nào, trái lại càng đánh càng hăng: “Tôi thích cá tính của anh như thế, đủ bạo.”

An Dật thấy người này nhất định là bị bệnh thần kinh: “Bạo em gái cậu!”

Hạ Vũ vội vàng tham gia, gã lạnh lùng nói với thanh niên kia: “Cậu tìm bạn trai tôi có chuyện gì à?”

Ở G bar mà ra tay với đối tượng của người khác, là một chuyện khiến cho nhiều người cảm phẫn.

Thanh niên kia không ngờ là An Dật đã có bạn, vẻ mặt thất vọng.

“A Vũ, tôi muốn về nhà!” An Dật đặt mạnh ly rượu xuống bàn, đột ngột đứng dậy.

Bởi vì rượu chậm phát tác, nên An Dật không đứng vững, mắt thấy sẽ ngã vào trong lòng Hạ Vũ.

Bất chợt có một người dùng tốc độ cực kỳ nhanh vọt lên trước đỡ lấy An Dật.

An Dật ngẩng đầu lên nhìn, không nghĩ tới lại là Trần Trần.

“Giám đốc, sao anh lại ở đây? Ừc. . . . ! !” An Dật nằm trong lòng ngực Trần Trần, không chờ Trần Trần trả lời, vội vàng đẩy y ra, “Tôi muốn ới.”

Trần Trần không nói hai lời ngay lập tức đưa hắn tới toilet.

Hạ Vũ không ngờ lại gặp phải Trần Trần trong này, bỗng chốc ngáy ngẩn cả người không kịp phản ứng.

Cho đến khi Trần Trần ôm An Dật đi khỏi tầm mắt, Hạ Vũ mới phản ứng lại, lẩm bẩm: “Anh ta sao lại ở đây?”

Cũng may là Tiểu Tông đã giải thích nghi hoặc giùm gã: “Anh ta ấy à, là bạn tốt của anh Phong, đã tới đây từ sớm.”

Hạ Vũ: “.”

Đi vào toilet, An Dật tức khắc nhào về phía bồn rửa tay mà nôn ọe.

Trần Trần nhìn bộ dạng nhếch nhác của hắn, không ngừng lắc đầu: “Uống nhiều như vậy làm gì?”

An Dật nôn tới mức đầu có chút choáng váng, chỉ cảm thấy bụng lộn xộn khó chịu: “Tâm tình không tốt, nên muốn uống rượu.”

Không ngờ An Dật lại thành thật trả lời câu hỏi của mình như thế, Trần Trần nhất thời thích thú: “Sao tâm tình lại không tốt?”

An Dật tiếp tục nôn ọe vài lần: “Những người xung quanh ai ai cũng muốn làm cơ, tâm tình không tốt.”

Ấm áp trong mắt Trần Trần trong nháy mắt trở nên rét lạnh: “Sao, cậu kỳ thị?”

An Dật ngây ngô lắc đầu: “Sao lại kỳ thị. Bạn tốt.. . . . Anh em tốt. Tất cả đều là. Oa hu hu.”

Không ngờ tới cậu nhóc này say rượu lại bắt đầu khóc lóc.

Trần Trần nhìn trần nhà thờ dài, đang tự hỏi có nên nhắm mắt làm ngơ đứa trẻ lớn tướng này hay không.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Trần Trần cảm thấy bản thân mình vẫn không thể không quan tâm cậu nhóc có đôi khi xấu xa nhưng cũng có đôi lúc rất ngoan ngoãn này.

Y vỗ nhẹ lưng An Dật, hiếm khi dịu dàng an ủi: “Được rồi, đừng khóc. Giống y như con nít.”

An Dật mắt đỏ hồng trừng y: “Tôi không có khóc!”

Trần Trần nhìn vẻ mặt của hắn, có cảm giác buồn cười, lúc cậu nhóc này cựa mạnh thật đúng là đáng yêu: “Cậu khẳng định cậu không khóc?”

An Dật: “khẳng định!”

Trần Trần: “Cậu thật sự khẳng định cậu không có khóc?”

An Dật: “Tôi nói tôi khẳng định!”

Trần Trần: “Cậu thật sự khẳng định cậu là kẻ ngốc không khóc?”

An Dật: “Kháo! Tôi không phải đã nói tôi khẳng định rồi hay sao? !”

Trần Trần: “Không ngờ cậu lại thật sự thừa nhận bản thân mình ngu ngốc, xem ra cậu cũng tự mình biết mình nha?”

An Dật giận dữ: “Trần Trần! Tôi chính là Hoắc Nguyên Giáp!”

Trần Trần cong tay búng lên trán hắn một cái: “Hoắc em gái cậu.”

21. Chương 21

– Ăn tươi. . .

An Dật gần như là bị Trần Trần vác lên lầu hai của quán bar.

Trần Trần mở cửa một gian phòng, tất cả mọi người ở bên trong đều rất kinh ngạc, không nghĩ tới y lại mang theo một người nữa.

Đầu sở Lý Thiếu Phong giả vờ bất ngờ: “A Trần, kêu cậu tới quầy bar lấy rượu, cậu lại rảnh rỗi hết chuyện làm, vác theo một người trở lại làm gì?”

Trần Trần đem An Dật say đến mức đầu óc choáng váng đặt lên trên sofa, lúc này mọi người mới lại gần xem thử.

“Hey, đây không phải An Dật hay sao?” Cao Á Kiệt sững sốt nói.

Trương Suất đang ngồi gặm táo kể bên lập tức hỏi Cao Á Kiệt: “Anh quen An Dật?”

Cao Á Kiệt gật đầu: “Là học đệ của anh. Hửm? Tiểu Suất Suất em cũng biết An Dật?”

Trương Suất gật gật đầu: “Có gặp qua một lần.”

Cao Á Kiệt nhin không được cảm thán: “Thế giới này thật đúng là nhỏ ~”

Lý Thiếu Phong ngồi bên cạnh nhếch mày nhìn Trần Trần: “Là cậu gọi cậu ta tới?”

Trần Trần lắc đầu: “Tôi tới quây rượu, đúng lúc thấy cậu ấy ở đó.”

Lý Thiếu Phong nghi hoặc: “Không phải cậu nhóc này nói mình là thằng nam hay sao? Chạy tới quán của tôi làm gì?”

Trần Trần nhún nhún vai: “Ai mà biết? Hay là lạc đường?”

Lý Thiếu Phong xì một tiếng bật cười: “A Trần, cậu đừng bắt ngờ giỡn chơi như thế.”

Trần Trần: “Tôi chưa bao giờ nói giỡn.”

Lý Thiếu Phong: “.”

“Thằng nhóc này uống say như vậy, tám phần mười là lại thất tình.” Cao Á Kiệt nhin không được dùng ngón tay chọc chọc mặt An Dật, “Coi bộ say không nhẹ.”

“Này, cậu ấy là người của tôi.” Trần Trần nhắc nhở hần không được động tay động chân.

Cao Á Kiệt kinh hãi: “Cái gì? !”

Trần Trần ho khan: “Cũng sắp sửa là người của tôi.”

Đến lúc này Lý Thiếu Phong đã không thềm nể mặt gì nữa, nằm bò ra mà cười: “Cậu dứt khoát cường thượng luôn đi ~”

Trần Trần lườm gã: “Đừng có xúi bậy, tôi không giống cái tên thích cường thượng như cậu.”

Lý Thiếu Phong: “Nói gì đó? Anh đây là người rất biết dịu dàng quan tâm ~!”

Trần Trần: “Tôi thấy cậu tự kỷ quen rồi.”

Lý Thiếu Phong: “Đừng nói nữa, khó khăn lắm con cừu nhỏ mới chủ động dăng tới cửa, cậu không ăn luôn, sau này khó có cơ hội lắm nga?”

Cao Á Kiệt đứng một bên hòa theo, hoàn toàn bán đứng học đệ An Dật của hần: “Đúng đúng, anh Trần, đừng do dự. Dứt khoát thượng cậu ấy, muốn đổi phó cậu nhóc này nhất định phải cường thế!”

Trần Trần: “Thế nhưng tôi nhớ cậu từng giới thiệu người đẹp cho cậu ta cơ mà?”

Cao Á Kiệt: “.”

Trương Suất ngồi kế bên nhìn An Dật đang mê man bất tỉnh, nghĩ thầm: Cậu cũng thật đáng thương nha. Bị mấy người này âm mưu cướp lấy trinh tiết.

Kết quả dưới sự xúi giục vô cùng mãnh liệt của hai người Lý Thiếu Phong và Cao Á Kiệt, không ngờ Trần Trần lại thật sự đem An Dật mang về nhà.

Trên đường về Hạ Vũ có gọi điện thoại cho An Dật, Trần Trần bắt máy.

Làm Hạ Vũ còn đang ở G bar chờ An Dật vẫn vô cùng bồn chồn – không nghĩ tới Trần giám đốc mà gã thâm mền đã lâu lại chính là đồng chí, mà bị thương hơn nữa, người Trần giám đốc thích không phải gã mà lại là An Dật!

.

Đem người vác về nhà, Trần Trần giương mắt nhìn An Dật đang nằm trên giường không khác gì người chết một hồi.

Cuối cùng cho ra một kết luận cực kỳ sâu sắc, đó chính là y thật sự không có sở thích gian thi.

Vì thế Trần giám đốc quá nhân từ này tạm thời bỏ qua con cừu non, không thực hiện chính sách ăn sạch sẽ ngay tại chỗ.

Đáng lẽ An Dật đã có thể tránh khỏi một kiếp này, nhưng chỉ đành trách cậu nhóc không nên trêu chọc đại hôn lang.

Hắn trở người, mơ mơ màng màng rên rỉ: “Khó chịu. . . .” Sau đó bắt đầu loạn kéo muốn cởi quần áo.

Trần Trần cứ như vậy đứng bên cạnh nhìn An Dật trình diễn màn múa thoát y tuyệt đẹp.

Đại khái lần qua lần lại hơn nửa tiếng, sau khi cởi đến lúc chỉ còn độc mỗi chiếc quần lót, An Dật mới thay đổi một tư thế thoải mái khác, tiếp tục ngủ.

Trần Trần là một người đàn ông chính trực tinh lực tràn đầy, sao lại không thêm thường đối với mỹ vị đặt trước miệng cho được.

“Đừng trách tôi, An Tiểu Miêu.” Trần Trần cong môi nở nụ cười, “Ai kêu cậu dẫn tôi.”

Nói xong cúi xuống hôn lên môi An Dật.

Tuy ý thức của An Dật vẫn còn mơ hồ, nhưng suy cho cùng hắn không phải chim non chân chính. Đối với hôn môi, hắn vẫn có phản ứng theo bản năng.

Trong朦胧 lung, hắn chỉ cảm thấy bản thân mình quả thật là dục cầu bất mãn, nên mới có thể nằm mộng xuân.

Chỉ có điều nụ hôn này lại thật sự nóng như lửa.

Người kinh ngạc trái lại là Trần Trần, y không ngờ cậu nhóc này lại phản ứng nhiệt tình như thế.

Môi y vừa mới tách khỏi, môi An Dật lập tức quần lấy.

Trần Trần mừng thầm trong bụng: Thật không ngờ cậu nhóc này lại chủ động như thế!

Thân thể hai người sát lại gần nhau hơn.

Khi tâm trí An Dật càng lộn xộn, cảm giác kích động trong lòng hắn cũng ngày càng gia tăng.

Hắn chỉ cảm thấy cổ họng mình thắt chặt, khó mà ức chế tiếng rên rỉ thoát ra ngoài, nhưng nó lại biến mất giữa môi lưỡi cả hai.

Tay Trần Trần vốn ôm lấy eo An Dật cũng chậm chậm đi xuống, bắt đầu nhào nặn cặp mông An Dật, dùng sức ấn mạnh hắn vào người mình.

Đàn ông chung quy vẫn là loài động vật có thân dưới mẫn cảm, cho dù cách hai lớp quần, thân thể ma sát lẫn nhau vẫn khiến hai bên đều có cảm giác.

An Dật trường kỳ cảm dục bởi vì cảm giác dâng cao mà toàn thân run rẩy.

Kháo, quá con mẹ nó thoải mái.

Não An Dật giống như bị bôi keo đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ thế này, ngoài ra toàn bộ đều trống rỗng.

Cả người lập tức mềm nhũn, dòng điện giống như viên bi, nhảy nhót trong cơ thể.

Loại khoái cảm này vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng dường như nó đã khiến từng giọt máu trong mỗi kinh mạch sục sôi.

“Ha, thoải mái lắm sao?” Trần Trần nhìn biểu tình hưởng thụ trên mặt An Dật, không khỏi cười nói.

Thế nhưng An Dật đang bị vây trong trạng thái mê loạn, hoàn toàn không biết người đang nằm đè bên trên mình rốt cuộc là ai.

Lúc vật nóng như lửa của Trần Trần xuyên qua hắn, cảm giác đau đớn mãnh liệt kia mới kéo An Dật như đi vào cõi thần tiên trở về.

Hắn thảm thiết kêu lên: “Mẹ nó! Đau chết lão tử rồi!”

Trần Trần vỗ vỗ mông hấn: “Thả lỏng một chút!”

An Dật nhú chặt mày, mồ hôi lạnh chảy ra. Do liên quan tới rượu nên hấn còn chưa thật sự tỉnh táo, nhưng theo bản năng hấn vẫn tức giận mắng người đang luật động trên người: “Thả lỏng em gái anh! Dừng lại nhanh lên, muốn giết tôi hay sao. ?”

Trần Trần cũng nhận ra tình trạng cậu nhóc này vẫn chưa tỉnh táo hẳn, vì vậy chẳng muốn nói nhảm với hấn, tiếp tục trườ sấp.

Lúc đầu An Dật còn mãnh liệt phản kháng, sau đó do bị Trần Trần áp chế nên dần dà mất đi sức lực để phản kháng.

Trần Trần nhấc hai chân An Dật lên, càng thêm tiến quân thần tốc, không ngừng đẩy vào sâu hơn.

Dưới từng đợt va chạm, An Dật bị vật kia xâm phạm đã bắt đầu có một chút khoái cảm.

Tiếng rên rỉ thống khổ lúc ban đầu biến thành tiếng kêu hừ hừ khe khẽ như con mèo lười.

Trần Trần biết cậu nhóc này đã nếm được mùi vị khoái cảm, đường cong trên khoe miệng càng tăng thêm.

“An Dật, cậu thật khiến người ta đủ điên cuồng.” Trần Trần một mặt tiếp tục luật động, một mặt hôn hôn An Dật.

Mà An Dật dường như vẫn còn đang trong mơ, hấn nghĩ hấn vẫn một mực bị xuyên qua, một hồi thoải mái, một hồi thống khổ rồi sau đó lại một hồi sướng khoái.

Trước khi hoàn toàn mất ý thức, trong đầu An Dật thầm nghĩ một câu: Mẹ nó, lần sau sẽ không bao giờ uống loại rượu này nữa, tác dụng chậm quá mạnh mẽ!

22. Chương 22

– Tôi muốn giết anh!

Đến gần trưa ngày hôm sau, An Dật mới chậm rãi tỉnh dậy.

Mới vừa tỉnh lại, hấn phải tốn gần một phút mới phát giác ra được nơi này không phải nhà của mình.

Tiếp theo đó hấn lập tức tìm điện thoại, kết quả mới rời giường có một chút, cả người liền ngã nhào xuống đất.

Hai chân vô lực còn chưa tỉnh, mà ngay cả cái nơi khó nói kia lại còn đau rất khó chịu.

Và đến tận bây giờ hấn mới đột ngột nhận ra là bản thân mình đang trần truồng!

Kháo! Có ai tới nói cho hấn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Hoảng loạn một hồi, An Dật cuối cùng cũng phát hiện, đây là phòng của Trần Trần.

Sục sạo lấy điện thoại từ trong túi quần, lại phát hiện nó đã tắt nguồn.

Lúc này tâm tư hấn vô cùng rối bời, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Sau khi chịu đựng cảm giác khó chịu trên người, mang quần áo xong xuôi đầu đó, hấn hoàn toàn không để ý tới việc phân tích tình hình, ngay lập tức tông cửa xông ra ngoài.

Ngay cả tin nhắn mà Trần Trần để lại cho hấn trước khi y đi làm cũng không thấy.

Sau khi An Dật mang về mặt kém tới cùng cực chạy ra khỏi khu vực nhà Trần Trần, hấn liền vẫy một chiếc taxi rồi leo lên đó, khiến bác tài sợ tới mức thiếu chút nữa lái xe chạy luôn tới bệnh viện.

Lớn tới chừng này, hấn chưa bao giờ bất an như thế. Cho dù nghe được tin ba mẹ ly hôn, muốn đem hấn ném tới chỗ ông nội, hấn cũng không hoang mang như thế.

Chạy về nhà trọ của mình, An Dật ngay cả tay cầm chìa khóa cũng run rẩy.

Nhét chìa khóa vào mấy lần nhưng nó vẫn không chịu vào ổ, An Dật gấp đến độ ứa mồ hôi lạnh.

Lúc này, cửa phòng trở lại đột ngột mở ra.

An Vũ vừa nhìn thấy An Dật sắc mặt tái nhợt liền bị sốc: “Anh, anh sao thế? !”

An Dật không rảnh trả lời, đẩy cậu ta qua một bên, sau đó vọt người chạy ào vào phòng tắm.

Sau khi vào phòng tắm, An Dật lập tức vặn van nước lạnh, mặc tình cho nước xối thẳng lên đầu mình.

An Vũ chạy theo, bị bộ dạng của hắn dọa sợ.

“Anh, anh làm vậy sẽ bị bệnh đó!” An Vũ đi tới tắt nước, “Quần áo của anh ướt hết rồi!”

“Mẹ nó! Cậu đừng có quản tôi!” An Dật dùng sức gào lên, sau đó đẩy An Vũ ra khỏi phòng tắm.

Nếu An Vũ dám không phối hợp, An Dật sẽ thật sự dùng lực mà đạp cậu ta ra ngoài.

Nghe tiếng khóa trái cửa từ phòng tắm truyền ra, An Vũ càng thêm lo lắng.

Cậu chưa bao giờ thấy vẻ mặt của anh cậu như thế.

An Dật ở trong phòng tắm thần thờ hồi lâu, cuối cùng cũng bắt đầu có một chút manh mối.

Hắn nhớ tối hôm qua có tới quán bar uống rượu cùng Hạ Vũ. Ấc, chính xác là quán bar của Lý Thiệu Phong. Sau đó hắn uống hơi nhiều, muốn về nhà. Sau đó gặp Trần Trần.

Rồi sau đó nữa thì sao? Sau đó nữa hình như Trần Trần dẫn hắn tới toilet. Vậy còn sau của sau đó?

Nhưng tại sao hắn lại thê thảm tỉnh dậy trong phòng của Trần Trần như thế? !

Sau khi tỉnh tâm, An Dật khẳng định mình đã bị xâm phạm.

Mặc dù hắn chưa bao giờ làm chuyện này với đàn ông, nhưng do thường xuyên đi cùng Hạ Vũ nên cuối cùng hắn cũng biết việc gì đã xảy ra khiến cái nơi kia của hắn đau như thế.

“Kháo, không phải nứt rồi chứ.”

Mở cửa phòng tắm đi ra ngoài, mới biết An Vũ còn đang đứng ngoài cửa.

“Anh, anh sao thế? Mặt anh rất đáng sợ.” An Vũ vẻ mặt lo lắng.

An Dật đi vào phòng mình rồi bắt đầu thay quần áo: “Không có chuyện gì.”

Lúc thay quần áo xong hắn mới nhớ bây giờ đâu phải thời gian mà An Vũ nên ở nhà, vì vậy ngay lập tức lớn tiếng hỏi An Vũ: “Em trốn học? !”

An Vũ có chút áy náy bĩu môi: “Tối qua anh không về, gọi cho anh thì điện thoại tắt máy. Em lo cho anh, nên không có tâm tư tới trường.”

An Dật nghe xong, khí thế liền giảm đi phân nửa: “Tối qua anh tăng ca, điện thoại hết pin nên tắt nguồn.”

An Vũ đi tới trước mặt hắn, trầm giọng nói: “Anh, anh đừng gạt em. Vừa rồi sắc mặt anh rất khó coi.”

An Dật gượng gạo cười: “Tự nhiên anh phát cuồng thôi. Em đi học nhanh đi.”

Nhìn An Dật thay đồ lần nữa, An Vũ rất kinh ngạc: “Anh, anh muốn ra ngoài?”

An Dật gạt đầu thật mạnh: “Ừm, anh muốn ra ngoài tìm một người.”

An Vũ: “Tìm ai?”

An Dật: “Kẻ thù.”

An Vũ: “. Anh, anh không sao chứ?”

An Dật: “Không có gì, anh bây giờ rất tỉnh táo. Chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.”

An Vũ: “.”

Sau khi thay quần áo xong, An Dật bắt đầu lục lọi ngăn kéo trong phòng.

An Vũ nghi hoặc hỏi tiếp: “Anh, anh tìm cái gì?”

An Dật ngay cả đầu cũng không ngẩng, rất bình tĩnh nói: “Tìm thử xem có món hung khí nào có thể một chiêu lấy mạng hay không.”

An Vũ: “. Anh, anh bị chuyện gì kích động vậy?”

An Dật: “Em đừng có quẩn anh! Mau tới trường đi!”

An Vũ bắt đầu ăn vạ: “Anh không cho em biết sự thật, em sẽ không đi học!”

An Dật liều mạng kiềm nén xúc động muốn giết người, cuối cùng chịu thua màn ăn vạ của An Vũ.

Hắn nổi quạu leo lên giường, sau đó kéo chăn trùm kín người.

“Anh, anh sao thế?” An Vũ dè dặt hỏi.

“Kháo! Lão tử buồn ngủ!” An Dật gào lên.

Cảm giác được An Vũ vẫn còn đứng bên giường, An Dật nằm trong chăn hừ một tiếng: “Tối trường nhanh lên!”

An Vũ thở dài, bất đắc dĩ ra khỏi phòng An Dật.

Sau khi xác định An Vũ đã ra khỏi phòng, An Dật lập tức ngồi dậy.

Cảm giác đau đớn từ nơi đó ở mông truyền tới khiến hắn nhin không được nhú mày.

“Kháo, mình thật là ngu ngốc!” An Dật tức giận mắng bản thân, “Rõ ràng đã biết Trần ác ma là đồng chí, mình lại còn không chịu đề phòng!”

Càng nghĩ càng muốn khóc, càng có xúc động muốn chạy đi giết người.

Hắn biết An Vũ vẫn còn ở nhà, nên mới không đi ra ngoài.

Sau đó hắn nằm trên giường bắt đầu tự an ủi tự thôi miên mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, đừng rối loạn.

Dứt khoát bỏ luôn cái case này thôi, dù công ty có điều hắn tới bộ vệ sinh hoặc muốn xào muốn nấu hắn kiểu gì thì hắn cũng không quan tâm.

Không phải chỉ là mất **P thôi sao, cũng đâu có mang thai được.

Dù sao thì từ lúc bắt đầu chân chính gặp Trần Trần, vận may chưa bao giờ tới với hắn.

Từ nhỏ hắn đã biết, bản thân hắn chỉ là một cái chén dư ra mà thôi.

Suy nghĩ một hồi, An Dật mơ mơ màng màng ngủ thật.

Chờ đến lúc hắn tỉnh lại, trời đã là nửa đêm. Hắn chỉ cảm thấy đầu rất đau, cổ họng khô khan khó chịu.

Vì vậy liền đứng dậy ra phòng khách tìm nước uống.

Chợt hắn nghe có tiếng nói từ ban công truyền tới.

“Tiểu Vũ?” An Dật hỏi dò.

Chỉ chốc lát sau, An Vũ từ ngoài ban công đi vào: “Anh tỉnh?”

An Dật gật gật đầu: “Ừm, khát nước. Nãy em nói chuyện với ai ngoài ban công?”

An Vũ cười cười: “Không có gì, chắc anh nghe nhầm.”

An Dật nhìn cậu ta, không hỏi tiếp: “Khuya rồi sao còn chưa ngủ?”

An Vũ ngay lập tức đi về phía phòng khách: “Em ngủ liền đây, nếu anh đói bụng thì mở tủ lạnh kiếm đồ, dùng lò vi ba hâm nóng là có thể ăn.”

An Dật gật đầu vẫy vẫy tay, giục cậu ta đi ngủ nhanh lên.

Sau khi thấy An Vũ vào phòng rồi, An Dật mới bắt đầu suy tư.

Không ngờ thằng nhóc An Vũ này cũng có chuyện bí mật. Nhớ trước kia chỉ cần nó có tâm sự gì, cũng đều nói ngay với hắn.

Đột nhiên bất cẩn động đây làm cái nơi kia phát đau, An Dật lập tức nhe răng trợn mắt chửi thề: “Kháo! Trần Trần, tôi muốn giết anh!”

23. Chương 23

– Lòng dạ của tôi vẫn luôn bao la rộng lớn

An Dật giả chết ở nhà hai ngày, tắt điện thoại, ngay cả máy tính cũng không mở.

Hai ngày này, An Vũ hoàn toàn không dám chọc tới hắn. Bởi vì hắn bây giờ lúc nào cũng ở trong tình trạng ngậm thuốc nổ, hơi có xiu lửa là tạc ngay lập tức.

Hôm nay là cuối tuần, An Dật vẫn trưng ra bộ mặt chán chường y như người chết nằm trên giường, đến nỗi muốn mọc nấm luôn trên đó.

An Vũ hình như có hẹn với bạn, mới sáng sớm đã đi chơi.

Hơn 10 giờ sáng, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Song An Dật quyết tâm không để ý tới tiếng chuông này, cho dù nó có kêu như thế nào hắn cũng không động thân đi mở cửa.

Chuông cửa vang lên một hồi lâu, cuối cùng cũng yên lặng.

An Dật tưởng không có gì, ai ngờ chốc lát sau lại truyền tới tiếng cạy khóa ngoài cửa.

“Kháo! Muốn chết à!” An Dật lập tức nhảy lên trên giường, tiếp đó cầm gậy đánh bóng chày của An Vũ đi tới cửa.

Quả nhiên, thật sự là tiếng cạy ổ khóa.

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi mở cửa ra, chửi phũ đầu: “Oa kháo! Tưởng tao chết rồi à? !” Nói xong định vung gậy xuống, kết quả nhìn lại mới thấy người đến lại chính là Hạ Vũ và một thợ sửa ổ khóa.

Hạ Vũ thấy An Dật vẫn còn sinh long hoạt hổ như thế, liền tức giận mắng một câu: “Con mẹ nó tôi tưởng cậu chết rồi chứ!”

An Dật nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sau khi Hạ Vũ trả tiền cho người thợ kia xong, gã vội vã đẩy mạnh An Dật vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Tiếp theo đó là bắt đầu một hồi thẩm vấn.

Hạ Vũ: “Cậu nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu? Sao lại không đi làm? Điện thoại lại tắt máy? Còn mạng thì không lên?”

An Dật ngồi trên sofa, chơi đùa với Plumeria. Về mặt chán chường: “Không có gì.”

Hạ Vũ cảm thấy bất lực với cái thái độ của hắn: “Sao? An Dật trước đến giờ không gì không thể đối phó sao lại có vẻ mặt chán nản như thế này? Không phải cậu là Tiểu Cường đánh mãi không chết hay sao?”

An Dật cắn cắn môi, vẫn không chịu nói ra chuyện kia.

Hạ Vũ thở dài: “Chúng ta không phải bạn tốt à? ! Có phải Trần giám đốc đã làm chuyện gì đó với cậu không?”

An Dật kinh hãi: “Sao cậu lại nhắc tới anh ta?”

Hạ Vũ: “Tối hôm đó tôi có gọi cho cậu, là anh ta bắt máy. Anh ta nói anh ta mang cậu về. Rồi ngày hôm sau cậu không đi làm, tôi liên lạc với cậu nhưng không được.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ nhìn hẳn: “Có phải anh ta đã làm chuyện gì đó với cậu không?”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Được rồi, từ thái độ của cậu thì tôi cũng đã biết.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Lần trước cậu nói cậu bị quấy rối, chính là anh ta đúng không?”

An Dật: “.”

Sau đó là một hồi im lặng.

Hạ Vũ vẫn nhìn An Dật bằng cặp mắt sắc bén, cho đến khi An Dật nổi quạu.

“Kháo! Có gì hay để mà nói chứ! Tôi con mẹ nó chỉ là bị xâm phạm mà thôi!” An Dật chịu thua, nổi điên.

Hạ Vũ mang biểu tình “Quả nhiên là như thế” trên mặt, áy náy nói: “Tiểu Dật, đều là lỗi của tôi. Tối hôm đó tôi không nên mang cậu tới cái quán bar kia.”

An Dật rất rộng rãi đối với bạn thân, tất nhiên sẽ không oán trách Hạ Vũ: “Quên đi, coi như tôi bị chó cắn.”

Hạ Vũ hỏi hẳn: “Vậy cậu định tiếp tục trốn tránh như thế? Còn công việc?”

An Dật cào cào mái tóc vốn đã lộn xộn: “A Vũ, tôi muốn bỏ cái case kia.”

Hạ Vũ: “Nếu giám đốc không đồng ý thì sao?”

An Dật: “Tôi đây liền từ chức!”

Hạ Vũ: “. Cậu nha, xúc động cái gì!”

An Dật: “Tin tôi đi, đây tuyệt đối không phải xúc động, mà là quyết định của tôi sau khi đã trải qua bao phen suy nghĩ mà ra.”

Hạ Vũ: “. Suy nghĩ của cậu thật sự không có tầm nhìn.”

An Dật: “.”

Thấy vẻ mặt của An Dật không hề giống như đang nói giỡn, Hạ Vũ chần chờ một hồi rồi nói.

“Thật ra Trần giám đốc có tới tìm tôi.” Hạ Vũ nhẹ nhàng nói, “Lúc cậu viết hồ sơ, địa chỉ mà cậu ghi chính là nhà trọ của tôi, số liên lạc khẩn cấp cũng chính là số của tôi.”

An Dật trợn mắt vẻ mặt không tin: “Anh ta điều tra hồ sơ của tôi?”

Hạ Vũ gật đầu: “Anh ta có quyền hạn này.”

An Dật: “Nên anh ta đi tìm cậu? !”

Hạ Vũ tiếp tục gật đầu: “Ừ, ngay ngày đầu tiên cậu không đi làm, sau giờ tan tầm tôi mới vừa về tới nhà đã thấy anh ta đứng chờ ở ngoài.”

An Dật: “.”

Hạ Vũ: “Tôi còn nghĩ có phải cậu đi theo anh ta rồi hay không, nên anh ta mới có thể tìm thấy tôi ở đó liền?”

An Dật: “.”

Hạ Vũ nhìn vẻ mặt An Dật, có chút dè dặt nói: “Có vẻ như anh ta rất quan tâm cậu.”

An Dật: “Quan tâm em gái cậu! Lão tử không muốn làm cơ!”

Hạ Vũ bĩu môi, nói ra suy nghĩ thật lòng của mình: “Thật ra tôi luôn cảm thấy cậu rất có tiềm chất làm cơ.”

An Dật liếc mắt nhìn gã, tràn đầy khinh bỉ.

“Thật đó, nếu Trần giám đốc đã thích cậu. Sao cậu không thử làm quen với anh ta? Anh ta hoàn toàn có thể giúp cậu có được vị trí, chỗ đứng thuộc về mình trong giới quảng cáo này.” Hạ Vũ tỉnh táo hơn An Dật rất nhiều, gã và An Dật đều trung thực như nhau, nhưng gã lại khôn khéo hơn.

An Dật đương nhiên sẽ không ngây thơ mà nói ra câu “Tôi không cần dựa vào người khác để thực hiện lý tưởng của chính mình” linh tinh gì đó, so với những người khác, hẳn biết rất rõ quan hệ và bối cảnh sau lưng lớn cỡ nào.

Xã hội này chính là như vậy, có tiền không là gì hết, người có quan hệ rộng và bối cảnh mới tính là NB.

Thế nhưng bất hần cứ như vậy mà tiếp nhận đàn ông, thì trừ phi đầu hần thật sự bị lừa dối.

“A Vũ, tôi thấy hình như cậu không bẻ cong được tôi cậu sẽ không cam lòng đứng không?” An Dật lạnh tanh liếc xéo gã.

Hạ Vũ cười ha ha hai tiếng: “Cái này cũng bị cậu nhìn thấu. Được rồi. Thật ra là vì tôi muốn không khí sôi nổi một chút nên mới nói như vậy thôi.”

An Dật: “Sôi nổi em gái cậu.”

Có bạn tốt soi sáng, An Dật quả thật phần chần lên không ít.

Qua một ngày tận tình khuyên bảo của Hạ Vũ, cuối cùng tính tình ăn thuốc nổ tạc mao của An Dật cũng ổn định trở lại.

Vào sáng sáng hôm thứ Hai, Hạ Vũ chạy tới nhà trọ tìm An Dật, nắm áo kéo hần tới công ty.

“Trần giám đốc nói với tôi, mấy ngày cậu không tới công ty, anh ta đều viết đơn xin nghỉ phép giúp cậu.” Hạ Vũ khuyên, “Cậu đừng có lo công ty sẽ nhớ tới chỗ trống của cậu.”

“Hừ, đừng tưởng chỉ nhiều đó là tôi sẽ tha thứ cho anh ta!” An Dật tức giận nói.

“.” Hạ Vũ nhún nhún vai, “Không phải cậu luôn nói rộng rãi với người ngoài chính là tàn nhẫn với bản thân hay sao?”

An Dật trả lời rất đương nhiên: “Lòng dạ của tôi vẫn luôn bao la rộng lớn! Rộng đến mức nếu ai dám đụng vào tôi, tôi đều nhớ rất rõ.”

Hạ Vũ: “.”

An Dật đi theo Hạ Vũ tới tầng 3 làm việc.

Từ Văn Quân nhìn thấy An Dật, vẻ mặt rất ngạc nhiên: “Cậu về đây làm gì? Không phải cậu nên tới tầng 9 hay sao? !”

An Dật trưng ra bộ mặt khí phụ, thiếu chút nữa nhào tới ôm đúi Từ Văn Quân mà khóc lóc: “Phó tổ trưởng anh đừng như vậy mà! Em sinh là người của tổ D, chết cũng là quỷ của tổ D! Anh không thể bỏ rơi em như thế!”

Từ Văn Quân chịu không nổi trợn trắng mắt — Lưu manh con này lại tới nữa rồi.

“Giám đốc có đồng ý cho cậu về đây không?” Lô Du đột nhiên xuất hiện bên cạnh bọn họ.

“Tổ trưởng! Em cảm thấy cái case kia của giám đốc quá mức khó khăn, em chỉ là một nhà thiết kế nhỏ nhỏ bình thường, không đủ trình độ để có thể hoàn thành nó! Vì vậy em quyết định trở về đây tiếp tục theo tổ trưởng học tập!” An Dật ăn nói rất đồng dục.

Lô Du nhìn hần như thể liền chịu không nổi trợn trắng mắt lên y như Từ Văn Quân — Thời gian yên bình của tổ D chẳng lẽ hủy lần nữa trên tay lưu manh con này?

“Vậy trước tiên cậu trở về chỗ ngồi đợi, tôi đi xem thử rốt cuộc phải xử lý việc này như thế nào.” Lô Du nói xong câu đó liền đi vào phòng làm việc của mình.

Nghe Lô Du nói, An Dật tức khắc chạy tới chỗ đã lâu không ngồi.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ, cười đến mức vẻ mặt ngớ ngẩn: “Không ngờ tôi thật sự đã trở lại?”

Hạ Vũ nhin không được cười nói: “Tôi thấy cậu không đi làm diễn viên thì thật là mai một nhân tài.”

An Dật lẩm bẩm: “Chỉ tại cậu không có mắt nhìn ngôi sao thôi.”

Hạ Vũ nhỏ giọng hỏi hắn: “Sao cậu biết giám đốc sẽ đồng ý thả cậu về đây?”

An Dật nhún nhún vai: “Tôi không biết, tôi chỉ làm những gì có thể thôi.”

Hạ Vũ: “.” Đánh giá cậu nhóc này quá cao, gần nhất thời quên mất An Dật có đôi khi chạm dây thần kinh.

Đến khoảng 10 giờ 40, sau khi kết thúc cuộc họp cấp cao theo thường lệ vào thứ Hai, quả nhiên không ngoài dự đoán, Trần Trần đi tới tầng ba.

Không nói mấy câu dư thừa, Trần Trần đi thẳng tới chỗ ngồi của An Dật, nhìn hắn nói: “Cậu theo tôi ra ngoài.”

Hạ Vũ vỗ vỗ vai An Dật, ý bảo hắn phải bình tĩnh.

An Dật bĩu môi, nghĩ thầm, anh kêu tôi ra ngoài thì tôi phải ra à? Anh là cái thá gì chứ? ! Ắc, ừ, anh là sếp của sếp của sếp tôi, tôi không đấu với anh. Ra thì ra, ai sợ ai!

Qua mấy giây đấu tranh tư tưởng, An Dật cắn răng một cái đi theo y ra ngoài.

24. Chương 24

– Thư nhậm chức

Ai ngờ Trần Trần lại đem hắn mang về văn phòng ở tầng 9.

Ban đầu hắn muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng do ngại có nhiều người ở đây, nên hắn sợ bị mất mặt.

Trở lại văn phòng mà hắn đã làm việc gần một tháng, tâm tình An Dật rất phức tạp.

Trần Trần nhìn hắn, hỏi: “Tại sao lại trốn tôi?”

An Dật liếc mắt tới nơi khác, không trả lời.

Trần Trần rất có kiên nhẫn tiếp tục hỏi: “Cậu cho rằng chỉ cần trốn tránh là xong?”

An Dật cuối cùng nhin không nổi mở miệng: “Tôi không có trốn tránh!”

Trần Trần nhếch nhếch chân mày: “Vậy còn việc cậu tắt điện thoại, chạy ra khỏi nhà tôi?”

An Dật: “Tôi về nhà không được sao!”

“Như vậy thì.” Trần Trần đi tới bên cạnh hắn, ngữ khí dị thường ôn nhu, “Bây giờ cậu nghĩ sao về chuyện này?”

An Dật lập tức nhảy lùi lại một bước: “Nghĩ nghĩ cái gì?”

“Chính là việc tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu, quen tôi nhé?” Trần Trần lại tới gần.

An Dật tiếp tục lui về phía sau: “Quen em gái anh, tôi đã nói tôi không muốn làm cơ!”

“Cậu đã là người của tôi, tôi phải chịu trách nhiệm.” Trần Trần khẽ nói.

“Không cần anh chịu trách nhiệm!” An Dật không cảm kích.

Trần Trần không lùi bước chút nào: “Nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

An Dật: “Tôi nói không cần!”

“Xem ra không thể nói chuyện với cậu được rồi.” Trần Trần thở dài.

“Vốn dĩ không có chuyện gì hay để nói!” An Dật tức giận hừ nói.

Tiếp theo, Trần Trần rất không khách khí bức An Dật lui tới cạnh cửa, sau đó chống hai tay hai bên, hoàn toàn kiềm hãm An Dật trong lòng mình.

“Anh, anh, anh muốn làm gì? !” An Dật nhìn chăm chăm vào mắt Trần Trần, có hơi bất an.

“Không làm gì hết, chẳng qua tôi cảm thấy hành động so với nói chuyện trực tiếp hơn mà thôi.” Trần Trần rất có tính cảm dỗ nói xong câu đó, lập tức cố định cơ thể An Dật, rồi bắt đầu hôn.

“! ! !” Khoang miệng bị xâm lược, An Dật trợn mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Đó là một nụ hôn tràn đầy tính cướp bóc.

An Dật liều mạng muốn giãy dụa, nhưng karate của Trần Trần đã được y luyện tới nơi tới chốn, An Dật bị y áp chế thì đừng mong có cơ hội thoát ra.

Trần Trần một chút cũng không dịu dàng, đầu lưỡi y mạnh mẽ chiếm đoạt An Dật. Khiến An Dật không còn đường nào để cự tuyệt.

Nụ hôn kịch liệt này hoàn toàn khác với những cái hôn môi nhẹ nhàng uyển chuyển giữa hân và nữ sinh, hân bị Trần Trần hôn đến mức hai chân muốn nhũn ra.

Trần Trần nhận ra tình trạng đó của hân, sau đó liền dùng đùi phải cường hành chen vào giữa hai chân hân.

An Dật phát hiện nơi mẫn cảm của mình cư nhiên bị Trần Trần dùng đùi phải đẩy lên, trong lúc sợ hãi nhất thời hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Càng hôn sâu, cổ họng An Dật càng phát ra tiếng rên rỉ, vì nuốt vội mà hầu kết không ngừng phập phồng lên xuống.

Tay Trần Trần vẫn nắm chặt cầm An Dật, hô hấp hai người trộn lẫn vào nhau, cơ hồ khít chặt không còn kẽ hở.

Trong quá trình này, Trần Trần thừa dịp lúc An Dật không chú ý tập trung, tay còn lại bắt đầu vuốt ve cơ thể An Dật, cho dù cách một lớp quần áo, y chỉ yêu thương vuốt ve cũng đủ khiến An Dật phá lệ giục tình, cả người mẫn cảm giống như có luồng điện chạy qua từng hồi.

An Dật đã sắp chịu không nổi nụ hôn nồng nhiệt kiểu Pháp này nữa rồi.

Trời ạ, quá điên cuồng.

Trần Trần một mặt hôn hân, một mặt di chuyển tay xuống phía dưới, cách lớp quần jean, cao thấp vuốt ve chân hân, hoặc nhẹ hoặc nặng.

Điểm mẫn cảm của An Dật đã sớm bị y tìm hết.

Khi hân ý loạn tình mê rên rỉ thành tiếng, Trần Trần khẽ mỉm cười.

Cơ thể cậu trai này quả đúng là thành thật.

Lúc An Dật nhận ra mình có gì đó bất thường, thì quần áo nửa người trên của hân đã bị cởi sạch sẽ.

Ngay tức thì, hân giống như là vừa bị tạt một chậu nước lạnh, lạnh từ chân lạnh lên trên đầu.

Rốt cuộc vì cái gì mà hân lại dễ dàng bị Trần Trần nắm mũi dắt đi như vậy? !

Dưới cơn nóng giận, hân há miệng ra, hung hăng cạp mạnh lên cánh tay Trần Trần.

Trần Trần bị hân đánh lén, sưng sốt rụt tay về.

An Dật cắn rất mạnh, trên tay Trần Trần cũng đã xuất hiện vết máu.

Bất quá Trần Trần dường như không sao hết, y nhếch mày nhìn An Dật, “Cậu là chó à?”

An Dật nổi giận đùng đùng mặc lại quần áo: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Trần Trần cười cười: “Đã rõ ràng như vậy rồi mà cậu vẫn còn không hiểu?”

An Dật lắc đầu đầy cảnh giác.

Trần Trần không sợ bị hấn cấn lần nữa, đi tới gần: “Tôi đang theo đuổi cậu nha.”

An Dật đã không thể lui được nữa, đành phải trơ mắt nhìn khuôn mặt Trần Trần phóng đại trước mắt hấn, gần trong gang tấc.

Hấn tức giận nhả ra một câu: “Tôi từ chối sự theo đuổi của anh.”

Trần Trần không giận mà cười: “Tốt, rất tốt, tôi còn nghĩ là cậu sẽ đồng ý.”

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi mà đồng ý tôi sẽ theo họ anh!”

Trần Trần: “Nếu cậu đồng ý thì nhất định phải theo họ tôi đó.”

An Dật : “.”

Sau đó Trần Trần buông hấn ra, khôi phục lại bộ dáng thường ngày. Giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Y đi tới trước bàn làm việc của mình, cầm một tờ văn kiện đưa cho An Dật.

An Dật không nhận nó, mà hấn dùng vẻ mặt đầy khó hiểu nhìn y.

“Thư thông báo thăng chức.” Trần Trần lời ít mà ý nhiều.

“! ! !” An Dật vẻ mặt kinh ngạc.

“Tôi đáp ứng cậu, chỉ cần biểu hiện của cậu làm tôi vừa lòng, tôi nhất định sẽ thăng chức tăng lương cho cậu.”

Sau khi Trần Trần nói xong, An Dật mới cầm lấy văn kiện trong tay y.

Đây thật sự là thư nhậm chức.

“Tổ trưởng tổ nghiên cứu sáng tạo?” An Dật nghi hoặc, “Đây là cái gì?”

Trần Trần ngồi xuống, cầm lấy tách uống một ngụm trà, rồi mới chậm rãi nói: “Đây là nhóm nhỏ mới thành lập vừa được công ty phê duyệt thông qua, có thể nói đây là nhóm nhỏ của bộ kế hoạch. Trực tiếp chịu sự quản lý dưới quyền tôi.”

“.” An Dật nhìn thư nhậm chức trong tay, trong đầu đầy tranh tư tưởng.

Đây là cơ hội mà hấn tha thiết ước mơ, nhưng mà người bố thí cơ hội này cho hấn lại là Trần Trần mà hấn chán ghét tới cùng.

Nếu không phải trực tiếp chịu sự quản lý của Trần Trần, có lẽ hấn sẽ vô cùng sướng khoái mà nhận nó.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy, nếu như hấn đáp ứng rồi, vậy có nghĩa là sau này cấp trên mà hấn phải đối mặt trong cuộc họp sẽ không phải là cá Pecca nữa, mà là Trần giám đốc.

“Cậu không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa đâu, trước khi tan tầm ngày hôm nay, nếu cậu không đồng ý, thì vào ngày mai vị trí này sẽ là của người khác.” Trần Trần hoàn toàn không nể mặt.

An Dật vẫn như cũ xoắn xuýt nhìn bức thư nhậm chức.

Dưới nhiều lần so sánh giữa lợi và hại, An Dật quyết định đại trượng phu có được đuổi được, chờ sau này phát đạt, có thù báo thù có oán báo oán, ai cũng ngăn không được!

“Được! Tôi nhận!” An Dật cắn răng một cái liền gật đầu đồng ý.

Trần Trần cười cười: “Tôi thật sự không nhìn nhầm người, coi như cậu thông minh.”

An Dật lẩm bẩm. Đừng tưởng tôi sẽ đơn giản tha thứ cho anh như vậy!

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Trần Trần, An Dật liền vui vẻ đi xuống tầng 3.

Mới vừa đi vào đã nhìn thấy Hạ Vũ tiến tới trước, sau đó kéo hẳn tới ban công.

Về mặt Hạ Vũ lo lắng: “Hai người nói ra sao rồi?”

An Dật phe phẩy văn kiện trong tay: “Đây là kết quả.”

Hạ Vũ giật lấy văn kiện trong tay hẳn, đọc thật kỹ.

Sau khi đọc xong, chỉ thấy gã trưng ra vẻ mặt không dám tin: “Anh ta không trách móc cậu, mà lại còn thăng chức tăng lương cho cậu?”

An Dật hừ lạnh một tiếng.

Hạ Vũ lộ ra vẻ mặt ghen tị oán hận ngửa mặt lên trời than thở: “Em gái cậu chứ! Sao tôi lại không gặp được quý nhân như vậy ah!”

An Dật bực mình trợn mắt: “Quý nhân em gái cậu! Đây là những gì tôi xứng đáng được hưởng!”

Hạ Vũ chua chua nói: “Nhìn anh ta cưng chiều cậu kìa. Nhóm đặc biệt này vừa mới được thành lập, nếu giám đốc Trần không cố gắng tranh thủ thời gian, vị trí này làm gì tới phiên cậu.”

An Dật: “Cậu đừng nâng cao chí khí của người khác rồi tự diệt uy phong của chính mình!”

Hạ Vũ: “Là thật đó, tin tức nội bộ của Blue Island truyền đi rất nhanh.”

An Dật: “. Vậy cậu nói nhỏ giọng một chút.”

Hạ Vũ: “.”

25. Chương 25

– Máy bay chiến đấu

Hôm sau, An Dật tinh thần khá phấn chấn đi tới công ty.

Phòng làm việc mới của hắn nằm ở tầng 8.

Kể cả hắn, tổ nghiên cứu sáng tạo có tất cả bảy người.

Nhưng điều khiến An Dật cảm thấy trống của mình vô cùng đau chính là, bảy người này toàn bộ đều là nam, không ngờ ngay cả một người con gái cũng không có.

Đứng trước bàn làm việc hình ê-líp có thể chứa được mười mấy người, lưng của An Dật vẫn rất thẳng. Không có vẻ gì là chùn bước.

Đẩy đẩy kính cận gọng đen, về mặt An Dật hiếm khi nghiêm túc tự giới thiệu bản thân: “Chào mọi người, tôi là An Dật, An trong An Dật, Dật trong An Dật. Trước khi đến đây, tôi làm việc ở tổ D thuộc bộ phận tổ thiết kế đồ họa.”

“.” Tất cả mọi người đều cùng một trạng thái câm lặng không nói.

Thấy mọi người dường như vẫn còn đang trong tình trạng ngốc lãng, An Dật lại bồi thêm một câu nữa: “Nga, quên nói. Sau này tôi sẽ là tổ trưởng của mọi người.”

“.” Mọi người lại cùng bắt đầu ứa hắc tuyến.

Hắn kéo ghế ngồi xuống, sau đó mở laptop lên, nói với mọi người: “Đến đây giới thiệu một chút nào, sau này chúng ta chính là một tập thể sẽ làm việc cùng nhau.”

“Hay để tôi nói trước cho.” Một thanh niên ngồi gần An Dật nhất mở miệng nói đầu tiên, “Tôi là Dương Siêu, Dương trong Mộc Dịch Dương, Siêu trong Siêu Nhân. Trước kia làm việc tại tổ C thuộc bộ quảng cáo truyền hình.”

An Dật gật gật đầu: “Không tệ, tôi quyết định phó tổ trưởng sẽ là cậu.”

Dương Siêu kinh ngạc: “A? Tại sao?”

An Dật: “Bởi vì cậu là người đầu tiên tự giới thiệu.”

Mọi người thiếu chút nữa tiếp tục ngã ngửa.

Sau khi tất cả mọi người tự giới thiệu xong xuôi, An Dật lúc này mới rề rà bắt đầu giải thích tầm quan trọng và phạm trù công việc chủ yếu của nhóm nhỏ. . . . vân vân vũ vũ.

Đương nhiên, hắn nói chuyện rất máy móc, bởi vì những nội dung cần phải nói này toàn bộ đều do Trần Trần chuẩn bị sẵn cho hắn.

Sau khi niệm xong mấy ngàn chữ, cũng không quản bọn họ có hiểu hay không, An Dật nói thẳng một câu: “Được rồi, cụ thể chính là như thế. Không hiểu cũng chẳng sao, đừng hỏi tôi là được.”

“” Nếu mọi người không biết An Dật là nhân tài được Trần Trần tự mình bổ nhiệm, phỏng chừng đã hội đồng hắn từ lâu.

Buổi sáng mới vừa giao lưu tình cảm với tập thể thành viên trong nhóm xong, tới buổi chiều nhóm nghiên cứu sáng tạo nhỏ này liền nhận được case.

An Dật sau khi xem xong bưu kiện Trần Trần phát cho hắn, ngay lập tức hùng hổ chạy tới tầng 9.

Ngay cả cửa cũng không gõ, An Dật trực tiếp xông thẳng vào phòng làm việc của Trần Trần.

Ai mà ngờ tổng giám đốc Diệp Tử Thông của bọn hắn lại đang ở bên trong, kết quả khí thế của An Dật thoáng cái bị dập tắt hơn phân nửa.

Không đợi Trần Trần mở miệng, Diệp Tử Thông đã vẻ mặt không vui nói trước: “Làm gì mà lỗ mãng như thế? ! Không biết gõ cửa hay sao? !”

Trong lòng An Dật kêu gào “Em gái nó, quá xui xẻo”, sau đó trưng ra bộ mặt oan ức: “Diệp tổng. Tôi có việc gấp cần tìm giám đốc Trần.”

“Gấp cỡ nào cũng không được lỗ mãng như thế, hình ảnh của Blue Island sớm muộn gì cũng sẽ bị những người lỗ mãng như cậu quẳng đi mất.” Diệp Tử Thông tức giận nói.

Nếu có thể nói, An Dật rất muốn mắng to “Hình ảnh em gái anh, sao anh không nói luôn là hình ảnh của toàn bộ dân cư trên Trái Đất này đi!” Đủ loại từ ngữ từng từng từng từng đổ lên đầu Diệp Tử Thông.

Nhưng thực tế lại khác hẳn, người ta là tổng giám đốc cao cao tại thượng, còn hắn chỉ là một tổ trưởng nhỏ nhoi vừa nhậm chức của tổ nghiên cứu sáng tạo mới vừa thành lập, thật sự đâu không lại.

“Được rồi.” Lúc này Trần Trần mới lên tiếng, hắn thu hồi ánh mắt đang chăm chăm vào màn hình máy tính, nhìn về phía An Dật, “Có chuyện gì?”

Bởi An Dật ngại Diệp Tử Thông ở đây, nên ấp úng cả buổi cũng không nói ra được nguyên do.

Đương nhiên Trần Trần đã biết tổng hắn, vì vậy rất quan tâm đuổi Diệp Tử Thông đi: “Nếu như anh không vội, thì trước khi tan tầm tôi sẽ cho anh một đáp án thuyết phục. Còn bây giờ tôi có việc cần phải xử lý.”

Diệp Tử Thông là người thông minh, sao lại không biết lệnh đuổi khách của Trần Trần. Vì vậy đành phải hậm hực đứng dậy rời đi.

Thấy không còn người nào ở đây, An Dật lập tức hiện nguyên hình nhe răng múa vuốt: “Em gái anh, đặt cái tên nhóm ‘nghiên cứu sáng tạo’ đẹp đẽ cho lắm, cuối cùng cũng không phải kêu tụi này đi làm paparazzi hay sao? !”

Trần Trần nhếch mày, nhìn bộ dạng tạc mao của An Dật, rất bình tĩnh hỏi: “Thế nào?”

Nếu như có thể đánh thẳng y, phỏng chừng An Dật đã sớm nhào tới đập y rồi: “Kêu tụi này dỗi theo mấy chuyện lý thú, rồi cả mấy cái tin đồn trong xã hội? ! Này còn không phải paparazzi thì là cái gì? !”

Trần Trần chậm rãi giải thích: “Xem ra cậu còn chưa biết tác dụng chân chính khi thành lập nhóm nhỏ này.”

An Dật: “.”

Trần Trần đứng lên, đi tới bên cạnh An Dật, chỉ thấy An Dật vẻ mặt đề phòng đi lùi về phía sau vài bước.

“Đừng căng thẳng như thế, tôi đâu phải quái vật.” Trần Trần buồn cười nhìn hấn.

“Căng thẳng em gái anh!” An Dật phản bác.

“Vậy cậu có dám để tôi lại gần mà không trốn về phía sau hay không?” Trần Trần tựa tiểu phi tiểu.

“.” An Dật bĩu môi, không lên tiếng.

“Trách nhiệm nặng nề mà tổ của cậu đang gánh vác, chính là tìm cách xóa nạn mù chữ cho tất cả lãnh đạo của bộ kế hoạch. Kêu mấy cậu theo dõi tình hình thực tế, là vì muốn để mấy cậu có thêm kiến thức. Tất cả ý tưởng của bộ kế hoạch đều phải trải qua tiến trình sàng lọc của tổ mấy cậu mới có thể chính thức được đề xuất thành dự án.”

Trần Trần nói như thế làm An Dật cảm thấy mình có hơi giống chúa cứu thế, tựa tựa như “Số phận của thế giới đang nằm trong tay bạn, cháy lên đi hồi vũ trụ nhỏ, toàn bộ điều ác hãy diệt vong!” Chính là cái loại cảm giác này.

Dường như nhìn thấu được nội tâm đang bành trướng của An Dật, Trần Trần cười khê, nói tiếp: “Nói trắng ra, nhóm của mấy cậu chính là máy bay chiến đấu của bộ kế hoạch, mà cậu chính là super máy bay chiến đấu trong cái nhóm nhỏ này.”

An Dật nhin không được trợn mắt lên: “Kháo, tôi cũng đâu phải đài thu sóng! Còn cái gì mà máy bay chiến đấu? So sánh cái kiểu rách nát gì thế này?”

Trần Trần: “Không phải đài thu sóng cũng chẳng sao, miễn cậu biết là được.”

An Dật: “.”

Lúc này An Dật mới phát hiện khoảng cách giữa hai người đã bất tri bất giác sát lại gần.

Hấn hừ một tiếng: “Giám đốc, anh có dám đứng tới gần tôi như vậy hay không?”

Trần Trần rất bình tĩnh nói: “Không dám. Tôi cứ thích lại gần cậu.”

An Dật lại trợn mắt với cái trần nhà, thần ơi, làm ơn cho vài đường sét đánh chết cái tên đàn ông đang đứng trước mắt hấn đi.

Trong lòng vừa mới khấn xong những lời này, không ngờ bên ngoài thật sự vang lên tiếng sấm.

An Dật: “.”

Trần Trần: “? ?”

An Dật hà hà cười hai tiếng: “Giám đốc, làm người không phúc hậu sẽ gặp phải báo ứng, anh xem, sét đánh”

Trần Trần nhếch mày: “Tôi chưa bao giờ sợ báo ứng, bởi vì cho dù tôi gặp phải báo ứng, thì cũng sẽ có người chạy tới đỡ cho tôi.”

An Dật: “. Ác ma.”

Trần Trần: “Trước đến giờ tôi chưa từng nói mình là thiên sứ.”

An Dật: “.”

Trần Trần thừa dịp hấn không đề phòng, kéo một cái ôm hấn vào lòng.

An Dật kinh hãi, lập tức giãy dụa.

Nhưng hấn trước giờ chưa bao giờ giãy dụa thành công, kỳ tích chưa bao giờ xuất hiện với hấn. Vì vậy lần này vẫn là giãy dụa thất bại.

“Buông!” An Dật cuống cuống rống to.

“Cậu có dám lớn tiếng lần nữa hay không? Tốt nhất là khiến người bên ngoài xông vào đây?”

“” An Dật thật sự an tĩnh lại.

“An Dật.” Trần Trần rất dịu dàng gọi tên hắn.

“Chuyện gì? !” An Dật bị nhốt trong lòng ngực Trần Trần dùng giọng điệu khó chịu hỏi lại.

Trần Trần giơ một tay sờ lên mặt An Dật, sau đó đụng vào kính mắt của hắn: “Sao cậu không mang kính sát trùng? Mắt cậu rất đẹp, cứ như thế nó sẽ bị che mất.”

An Dật quay mặt sang phía khác, bực mình lườm bầu: “Kính sát trùng vừa mắc vừa phiền phức, có quỷ mới muốn!”

“Ha ha.” Trần Trần cười khê, sau đó nỉ non mấy lời phiến tình bên tai An Dật: “Tôi rất muốn thưởng cậu trong này.”

“! ! !” An Dật cực kỳ sợ hãi, muốn co giò bỏ chạy.

Ban đầu Trần Trần chỉ định nói đùa vài câu trêu ghẹo An Dật mà thôi, ai mà ngờ khi thấy An Dật muốn chạy trốn, ngoạn tâm của y lại nổi lên.

Cả người An Dật giống như bị đóng đinh, Trần Trần cạy vào lợi thể chiều cao, giữ chặt đầu hắn, sau đó không chút khách khí, bá đạo hôn lên môi An Dật.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên hôn môi với Trần Trần, nhưng đáy lòng An Dật vẫn như có sóng to gió lớn khiến hắn phi thường khẩn trương bất an.

Làm hắn khẩn trương, chính là trong lòng hắn tuy đang không ngừng nhắc nhở bản thân mình là thẳng nam, không phải đồng chí, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện mình không hề ghét bỏ nụ hôn của Trần Trần, trái lại còn thấy hơi hơi thích cái cảm giác như thế này.

Bất an chính là hắn phát hiện mình bao giờ cũng sợ ý lọt vào sự dẫn dắt của Trần Trần, bị y nắm mũi kéo đi. An Dật lo lắng mình trước sau gì cũng sẽ có một ngày đắm chìm trong đó.

Đột nhiên, Trần Trần cấp tốc buông hắn ra.

“Chắc! Cậu thật sự là chó?” Trần Trần liếm liếm môi để đầu lưỡi vừa bị cắn bớt đau, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Anh mới là chó! Cả nhà anh đều là chó!” An Dật chà chà môi, sau khi tức giận gào lên liền vội vàng mở cửa chạy trốn chết.

26. Chương 26

– Đi công tác

An Dật làm tổ trưởng cũng khá thoải mái, vắn vẹn chưa tới một tuần, tất cả sáu người cấp dưới đều trở thành bạn tốt của hắn.

Ngay cả Trần Trần cũng cảm thấy bội phục cái thủ đoạn thu mua lòng người này của hắn.

Hôm nay An Dật rất thông thả đi làm trễ.

Lịch làm việc của hắn bắt đầu từ lúc 9 giờ 30, nhưng hơn 10 giờ hắn mới nhàn nhã đi làm, nguyên nhân là vì — hắn có một tay sai đắc lực!

Dương Siêu đã hoàn toàn trở thành người bên phe An Dật, mỗi ngày vào giờ tan tầm, sau khi An Dật đã gỡ xong phần của mình, hắn đều đem thẻ giao cho Dương Siêu, bắt Dương Siêu thế chỗ thay cho hắn.

Ai kêu lỗ đút thẻ chỉ nhận thẻ không nhận người làm gì.

An Dật hơn ha hơn hờ.

Chỉ có điều cái vẻ hơn hờ này của hắn đã lập tức biến thành bộ mặt khổ qua khi hắn vừa tiến vào phòng làm việc dành riêng cho hắn ở tầng 8. Bởi vì hắn thấy Trần Trần đang tỉnh bơ ngồi ở bên trong.

“Cậu có cần biểu cảm khoa trương như vậy không?” Trần Trần ung dung nói.

An Dật vội vàng xoay người lại nhìn, lúc đã xác định không có ai đứng ở cửa ngõ vô đây, động tác của hắn vô cùng nhanh chóng — đóng cửa, khóa lại.

Trần Trần nhìn động tác của hắn lén lút như vậy, nhin không được bật cười.

“Kháo, anh cười cái gì? !” An Dật bực mình hỏi.

“Nhìn cậu thế này, tôi không nhin được lại nghĩ hai chúng ta thật sự đang yêu đương vụng trộm ~” Trần Trần cười nói.

“Yêu đương vụng trộm em gái anh!” An Dật sợ bị phát hiện nên hạ thấp âm lượng, “Anh đến tìm tôi làm gì? ! Tôi bề bộn nhiều việc lắm!”

Trần Trần đứng dậy đi về phía hắn: “Nếu tôi không nhìn lầm, thì cậu đã đi trễ gần nửa tiếng.”

“” Lúc này An Dật mới nhớ tới chuyện gian dối của mình, vội vàng im bặt.

Thấy Trần Trần lại bắt đầu mặt dày trắng trợn tới gần hắn, An Dật theo bản năng lui về phía sau.

Trần Trần nhìn thấu động tác đó, bước nhanh một bước lớn tiến lên ôm lấy hắn.

An Dật kêu lên một tiếng rồi cấp tốc che miệng mình lại, tiếp theo bắt đầu giãy dụa.

Giãy dụa cũng tốn công, vì vậy liền bắt đầu bla bla nhỏ giọng chửi: “Em gái anh, giữa ban ngày ban mặt mà anh lại dám trêu chọc trai nhà lành! Này, chẳng lẽ anh không biết câu nam nam thụ thụ bất thân hay sao hả!”

Trần Trần nhìn An Dật đang ngọ nguậy trong lòng y, tiếp tục càn rỡ cười: “Nga? Hóa ra cậu là trai nhà lành?”

An Dật trợn mắt bó tay, rất muốn giả chết.

Hôn trộm hắn một cái, Trần Trần mới buông An Dật ra, không tiếp tục chọc hắn xù lông nữa.

Y sửa sang lại quần áo, khôi phục lại thái độ bình thường, nói: “Chuẩn bị đi, chọn hai người.”

An Dật nghi hoặc trừng mắt nhìn y: “Lại muốn làm gì? !”

Trần Trần nhả ra hai chữ: “Đi công tác.”

An Dật trợn mắt nhìn chằm chằm Trần Trần: “Anh có thể lặp lại lần nữa không?”

Hiếm khi Trần Trần buồn cười lặp lại lần nữa: “Là đi công tác.”

An Dật ngón tay nhỏ bé ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó thối thối: “Có thể lặp lại lần nữa không?”

Trần Trần: “”

Tiếp theo đó An Dật rất mất hình tượng gào lên: “Đi công tác cái em gái anh! Mới sáng sớm lại đột nhiên nói với tôi là phải đi công tác, mấy người chẳng lẽ không biết khi có chuyện gì quan trọng thì đều phải thông báo trước hay sao? ! Bất thành linh bất tôi chọn ra hai người như thế thì kêu tôi chọn cái kiểu gì đây? Chọn đại hay là chơi bốc thăm? !”

Đối với An Dật đang nổi quạu, Trần Trần lại rất bình tĩnh coi như không có gì: “Vây cứ việc dựa theo cách của cậu mà chọn người đi.”

An Dật liếc xéo: “Thế thì tôi sẽ chơi trò giải câu đố.”

Trần Trần: “”

An Dật: “Khi nào thì đi?”

Trần Trần: “Ngày mai.”

An Dật: “ Còn địa điểm?”

Trần Trần: “New Zealand.”

An Dật: “. Kháo, tôi không có hộ chiếu!”

Trần Trần: “Công ty sẽ sắp xếp cho cậu.”

An Dật: “.”

Sau khi Trần giám đốc đi khỏi, An Dật liền mang vẻ mặt khó chịu lướt qua lướt lại trong phòng làm việc của mình.

Cuối cùng hạ quyết định — bốc thăm chọn người.

Vì vậy kế tiếp xuất hiện một màn thế này — An Dật viết tên 6 thành viên của nhóm nhỏ vào vài tờ giấy trống, trộn đều rồi đặt lên bàn làm việc nằm trong phòng họp.

“Tổ trưởng, anh làm gì vậy?” Đỗ Anh Phàm tò mò hỏi.

“Bốc thăm.” An Dật mặt không đổi sắc nói.

“Bốc thăm làm gì?” Lưu Hiểu Thành hỏi tiếp.

“Quyết định danh sách hai người đi công tác tại New Zealand.” An Dật vẫn rất bình tĩnh nói.

“.” Sau đó một đám người rất không bình tĩnh trầm mặc.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc, hắn nói với mọi người: “Mấy cậu thay phiên nhau lấy đi. Rút ngẫu nhiên sao cho còn lại hai người, hai người này sẽ là người được chọn để đi công tác với tôi lần này.”

Tất cả mọi người đều âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng ngẫu nhiên lấy trúng tên của mình.

Rất nhanh đã có kết quả, hai người được chọn chính là Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm.

Bốn người còn lại ai cũng dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị cùng oán hận nhìn hai người bọn họ.

An Dật mang vẻ mặt giống lưu manh cầm danh sách người đi công tác tà tà tới văn phòng giám đốc thiết kế ở tầng chín.

Trần Trần trái lại có hơi kinh ngạc, không ngờ cậu nhóc này lại có tốc độ nhanh như thế, thoáng cái đã làm xong danh sách.

“Cậu dùng trò giải câu đố chọn người à?” Trần Trần nhếch mày hỏi hắn.

An Dật vẻ mặt đắc ý lắc đầu: “Bốc thăm quyết định.”

Trần Trần: “.” Biết cậu nhóc này tuyệt đối không có khả năng dùng cách thức bình thường để chọn ra mà.

“Giám đốc, hỏi anh chuyện này nha. Đi công tác ở New Zealand là làm gì ở đó vậy?” An Dật nín đã lâu cuối cùng cũng đem chuyện mà hắn tò mò trong lòng hỏi ra miệng.

“Đi chụp hình.” Trần Trần nói thẳng nội dung chính.

“Chụp hình? Làm gì?” An Dật nghe không hiểu.

Trần Trần mỉm cười: “Cục du lịch quốc tế muốn ra mắt khu du lịch mới ở New Zealand, vì vậy nhờ công ty chúng ta tung ra một loạt quảng cáo về nơi đó.”

An Dật bĩu môi: “. Ta không biết chụp hình.”

Trần Trần: “Nhưng trên hồ sơ của cậu lại viết cậu học hệ nhiếp ảnh ở đại học S?”

An Dật: “Em gái anh, dám tra hồ sơ của tôi!”

Trần Trần: “Sao tôi lại không dám?”

An Dật: “.”

Ban đầu An Dật vốn tự an ủi chính mình, chẳng phải chỉ cần đem chuyến công tác lần này coi như một cuộc du lịch không phải là được rồi sao, mặc dù đây cũng không phải lần đầu tiên hấn tới New Zealand. . . .

Nhưng ngàn nghĩ vạn nghĩ lại không hề nghĩ tới, cái tên Trần Trần đáng bị chém ngàn đao kia lại đi cùng với bọn họ.

Khi mà An Dật nhìn thấy Trần Trần mang vẻ mặt tươi cười thoải mái đi tới bên cạnh hấn rồi ngồi xuống, An Dật rất muốn nhảy khỏi máy bay.

“Sao anh lại ở đây? !” An Dật nhỏ giọng hỏi, dường như rất sợ Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm ngồi phía sau bọn họ nghe được cái gì.

Trần Trần cong khóe miệng: “Tôi thân là cấp trên quản lý trực tiếp các cậu, bộ tôi đến đây để cùng đi công tác thì có gì bất thường hay sao?”

An Dật: “.” Sao hấn lại đột nhiên có cảm giác như đang bị đùa giỡn vậy chứ?

Sau khi máy bay cất cánh, An Dật vì muốn tránh khỏi xấu hổ nên bắt đầu giả bộ ngủ.

Ai mà ngờ Trần Trần lại không hề an phận, bắt đầu động tay động chân với hấn.

Chẳng hạn như thò tay trái ra nắm lấy tay An Dật, sau đó ngồi ngắm nghía mấy ngón tay thon dài mảnh khảnh kia của hấn.

Khiến An Dật đang giả bộ ngủ thật sự lo lắng không yên.

Nói đến thì chung quy An Dật vẫn là một cậu bé rất dễ dàng bị lừa. Ban đầu hấn vốn giả bộ ngủ, kết quả giả làm sao lại thành ra ngủ thật.

Ngủ thôi còn chưa tính, hấn lại còn rất vô tư ngả đầu dựa vào vai Trần Trần.

Khi một cô tiếp viên hàng không đẩy xe nhỏ đi tới hỏi Trần Trần có muốn uống chút gì đó hay không, Trần Trần chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười, sau đó vươn tay đặt ngón trỏ lên môi làm một động tác “Suyt”.

Tiếp viên hàng không thấy thanh niên đang ngủ rất ngon bên cạnh y, lập tức hiểu ra, gật gật đầu.

Trần Trần vẫn một mực nhắm mắt nhìn khuôn mặt lúc ngủ của An Dật, từ gọng kính màu đen, không khó nhìn ra quang thâm mờ nhạt bên dưới mi mắt kia, đạo gần đây cậu nhóc này thật sự thức quá khuya.

Chợt y cảm thấy việc đồng ý nhận case này rồi đi cùng An Dật đến New Zealand, có lẽ là một lựa chọn không tồi.

27. Chương 27

– cùng giường chung gối.

“WHAT? !” An Dật dùng tiếng Anh rống lên với nữ tiếp tân đứng sau quầy phục vụ ở bên trong khách sạn, “Chỉ còn lại phòng dành cho hai người? !”.

Nữ tiếp tân đứng trước quầy phục vụ bị khí thế của An Dật dọa sợ: “Xin ngài bình tĩnh. Dựa vào kết quả đăng ký phòng thì chính là như thế.”

Cô nàng nói tiếng Anh hơi nhanh, An Dật cũng không chịu nghe kỹ càng, nhưng dù sao thì hấn vẫn loáng thoáng nghe được mấy chữ “Kết quả đăng ký” quan trọng kia.

Sau đó hấn xoay người, khá bình tĩnh nhìn Trần Trần rồi dùng tiếng Trung hỏi: “Này, giám đốc. Đừng nói với tôi là công ty đã đặt trước hai phòng này nha?”

Trần Trần mỉm cười: “Chúc mừng cậu nha, trả lời đúng rồi ~”

An Dật: “. Quỷ keo kiệt.”

Sau đó An Dật lập tức kéo túi hành lý của mình tới bên cạnh Dương Siêu: “A Siêu, tôi với anh ở cùng phòng ~”

Ban đầu Dương Siêu vốn định đồng ý ngay tức khắc, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy tính uy hiếp của Trần giám đốc đang đứng phía sau An Dật, liền lập tức lắc đầu: “Tổ trưởng, tôi ở chung với Tiểu Phàm là được rồi.”

An Dật hiển nhiên không phát hiện đầu xỏ gây nên việc này đang đứng sau lưng mình, hấn ngang ngược gào lên với Dương Siêu: “Ồ chung phòng với tôi!”

Dương Siêu thấy cái vẻ mặt cười cười không có ý tốt của Trần giám đốc, lông tơ gì đó đều dựng đứng lên hết.

“Tổ, tổ trưởng, anh bình tĩnh chút.” Dương Siêu khuyên nhủ.

“Bình tĩnh em gái cậu!” An Dật quay qua nói với Đỗ Anh Phàm: “Tiểu Phàm, nếu không thì cậu ở với tôi?”

Đỗ Anh Phàm đã sớm nhận được ánh mắt mà Trần giám đốc ném tới, thì làm sao cậu có thể đem miếng cơm và mạng sống ra mà giỡn cho được. Ngay sau đó không hề suy nghĩ đã lập tức cự tuyệt: “Em ở chung với anh Siêu.”

“Kháo!” An Dật nhịn không được nói tục.

Trần Trần híp mắt cười đi tới ôm vai, nói ở bên tai hấn: “Xem ra chúng ta đã được trời định trước là phải ngủ cùng nhau~”

“Ngủ em gái anh, tôi sẽ ngủ dưới đất!” An Dật nổi điên nhả ra một câu.

“Nga? Ngủ dưới đất?” Trần Trần cười cười.

Kết quả tới buổi tối, mấy câu nói hùng hồn ban nãy đã hoàn toàn bị An Dật ném ra sau đầu.

Lúc đầu An Dật vốn dĩ ngủ dưới đất thật.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, hấn lại khó chịu thức dậy.

An Dật này chọn gì không chọn, chỉ chọn giường. Nền gạch quá cứng hấn ngủ không quen.

Nhìn Trần Trần một mình một người ngủ ngon lành trên cái giường King size, An Dật liền bực bội nghiêng rằng nghiêng lợi.

Dựa vào cái gì hấn lại phải ngủ trên sàn nhà một chút cũng không thoải mái này? !

Hấn nhẹ chân nhẹ tay vì không muốn đánh thức Trần Trần.

Ai mà ngờ hấn mới vừa nằm xuống, Trần Trần đã ngay lập tức dùng tốc độ cực nhanh nhào lên trên người hấn.

“Oa a a a a a ——! !” An Dật sợ tới mức kêu to lên.

Trần Trần không nhịn được, ‘xì’ một tiếng cười to một trận: “Phụt ha ha ha ~ ~ An Tiểu Miêu, lá gan của cậu cũng nhỏ ghê nha.”

An Dật sợ tới mức tim đập dồn dập, qua một lúc lâu mới hồi phục trở lại: “Kháo! Không biết người dọa người có thể gây ra án mạng hay sao? !”

Trần Trần không để ý tới mấy lời này của hấn, ghé vào lỗ tai hấn khẽ nói: “Cậu bò lên trên giường tôi là muốn được tôi ôm ấp yêu thương?”

May mắn đang là buổi tối, bằng không thì y nhất định sẽ nhìn thấy gương mặt An Dật đang ửng đỏ lên: “Ôm ấp yêu thương cái ông nội anh! Cái gì mà giường của anh? ! Giường này cũng có một nửa là của tôi!”

Trần Trần chẳng muốn nghe hấn lảm nhảm chút nào, trực tiếp dùng một nụ hôn ngăn cái miệng hé mở thích nói tục của hấn lại.

“! @#%. . . . &*! ! ! ! (anh con mẹ nó lại đánh lên tôi! ! ! !)” Những lời An Dật muốn nói hoàn toàn bị nghẹn lại trong khoang miệng.

Nhưng cứ như vậy lại càng khiến nụ hôn này của Trần Trần đi sâu vào hơn nữa.

Còn An Dật thì chỉ cảm thấy khó chịu giống y như thiếu dưỡng khí.

Nụ hôn của Trần Trần tựa hồ có một loại ma lực khiến người ta trở nên điên cuồng — An Dật tin là như thế.

Bằng không với một thằng nam (đã không còn thẳng) là hần thì sao lại có thể bị một nụ hôn của y tác động dễ dàng như vậy được chứ? !

Sau khi kết thúc một nụ hôn thật dài thật nóng bỏng, hai người đều nhịn không được thở dốc.

Trần Trần có hơi hơi thở gấp, chống nửa người ngồi bên cạnh hần, cúi đầu cắn vành tai An Dật, dịu dàng hỏi khẽ: “Tiểu Miêu, để anh yêu thương em. Được không?”

Hai mắt An Dật ngáp sượng nhìn về phía trước, hoàn toàn không thể tập trung. Đối với mắt cận thị mà nói, muốn nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối thì quả thật là làm khó.

“Không được gọi tôi là Tiểu Miêu.” Cũng đang thở dốc giống như y, An Dật đột nhiên lên tiếng nói.

Trần Trần hoàn toàn không lường trước điều mà hần nghĩ tới lại là thế này, nhất thời nhịn không được cắn nhẹ chóp mũi hần một cái.

“Oa kháo! Sao lại cắn tôi? !” An Dật lại tặc ngay lập tức.

“Tôi quyết định rồi, tôi sẽ thương cậu!” Thanh âm trầm thấp của Trần Trần khiến An Dật thầm kêu to ‘không tốt’.

An Dật ngốc nghếch lại lần nữa muộn màng nhận ra.

Trần Trần đã nổi sắc tâm với An Dật, lại có thể nào bỏ qua lần chủ động leo lên giường này của hần?

Trong lúc nhất thời, trên giường liền lâm vào đại hỗn chiến.

Hiển nhiên, nguyên nhân chủ yếu tạo nên trận hỗn chiến này là do tầm nhìn của An Dật có phần khiếm khuyết.

Trong bóng tối, hần hoàn toàn nhìn không rõ mặt mũi của Trần Trần.

Tiếp đó lúc bị Trần Trần đặt dưới thân, hần ngoại trừ liều mạng tay nắm chân đá ra, thì hoàn toàn không biết cách nào hiệu quả nữa.

Đối với Trần Trần đã luyện qua sanda và karate mà nói, thì mấy chiêu tay nắm chân đá của An Dật chẳng có chút uy hiếp nào. Ngược lại càng khiến y gia tăng hứng thú.

Trần Trần biết rất rõ điểm mẫn cảm của An Dật, khi y cầm chặt “vật kia” của An Dật, An Dật liền sợ tới mức động cũng không dám động.

“Giám, giám, giám đốc. Tôi biết anh thích chơi với máu. Nhưng gốc rễ sinh mạng của tôi ngàn vạn lần anh không được đoạn.” An Dật chỉ sợ Trần Trần bắt cần một chút rồi phế hần luôn.

Trần Trần không ngờ An Dật lại đem trọng điểm đặt sai chỗ lần nữa.

Quên đi, bây giờ Trần Trần đang rất thích An Dật ngoan ngoãn như lúc này.

Tay y nhẹ nhàng vuốt ve cái kia của An Dật, An Dật có hơi bất ngờ, “A” lên một tiếng nhỏ, theo từng đợt xoa nắn của Trần Trần, từ bụng dưới bốc lên một luồng nhiệt nóng, hô hấp càng thêm dồn dập.

“Phản ứng của cậu thật đáng yêu ~” Trần Trần không quên trêu chọc hần.

An Dật vừa nghe đã lập tức nhảy dựng lên, thế nhưng Trần Trần đang áp bên trên hần, khiến hần không thể nào nhúc nhích.

“Đừng lộn xộn, để tôi hảo hảo yêu thương cậu.” Đột nhiên Trần Trần nằm sấp xuống, kề sát bên tai An Dật nói, thanh âm từ tính tràn đầy cảm dỗ.

“Yêu em gái anh. Kháo, này, đừng có chạm!” An Dật nhất định không chịu phối hợp.

“Lúc này rồi mà cậu còn không chịu hảo hảo phối hợp với bầu không khí này hay sao?” Trần Trần dùng đầu lưỡi lướt nhẹ qua vành tai hắn.

“Không khí con mẹ anh.” An Dật há miệng cạp cánh tay Trần Trần.

Trần Trần kêu lên một tiếng đau đớn: “Cậu quả nhiên là chó.”

An Dật hừ lạnh: “Nếu anh vẫn muốn làm tiếp, tôi sẽ biến thành hổ.”

Trần Trần: “Tại sao?”

An Dật: “Anh không thấy hổ rất có oai à?”

Trần Trần: “. Nhóc à, tuy hổ thuộc loài mèo, nhưng nó với Tiểu Miêu lại khác nhau rất xa.”

An Dật: “.Tôi không phải Tiểu Miêu.”

Trần Trần: “Hừm? An Tiểu Miêu cậu nói gì?”

An Dật: “Tôi nói tôi không phải Tiểu Miêu.”

Trần Trần: “Tôi đây đang hỏi An Tiểu Miêu, cậu trả lời làm gì?”

An Dật: “.”

Bị An Dật làm gián đoạn thế này, Trần Trần cũng mất hứng.

“Xem ra tôi phải hảo hảo bồi dưỡng tình cảm cho cậu rồi.” Trần Trần lẩm bẩm nói.

“.” An Dật trốn mắt nhìn trần nhà tối thui, “Chuyện tôi có tình cảm hay không chả liên quan gì tới anh.”

“Cậu đã là người của tôi, chuyện của cậu sao lại không liên quan tới tôi?” Trần Trần nói giống như đây là chuyện hiển nhiên.

“.” An Dật quyết định giả bộ cái gì cũng chưa từng nghe.

28. Chương 28

– Lão lưu manh

Auckland là một hải cảng thuộc New Zealand, nó là sự kết hợp giữa hai nền văn hóa Tây Á và đô thị hiện đại.

Khỏi cần hỏi cũng biết, mục tiêu quan trọng nhất của An Dật lần này chính là tòa tháp Sky Tower cao nhất New Zealand nằm ở trung tâm thành phố Auckland. Nhìn về mặt hồ hởi giống hệt trẻ con của An Dật, Trần Trần không thể làm gì khác hơn là đành phải tự bỏ tiền túi ra mời hắn tới Sky Tower ăn cơm.

Đương nhiên, hai người đi cùng là Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm cũng được hưởng phúc lây, chính bọn họ cũng không ngờ đến là mình lại có thể ngồi ăn cơm trong nhà hàng xoay tròn của tòa tháp Sky Tower nổi tiếng này.

Còn Trần Trần thì lại nghĩ, muốn để người yêu tương lai của mình được vui vẻ, tốn kém một chút cũng rất đáng.

Ai kêu An Dật nhà y là đồ keo kiệt, bủn xỉn làm gì.

“Thật ra Sky Tower vào ban đêm cũng rất hấp dẫn.” Trần Trần ngẫu nhiên nói một câu.

Ba cậu con trai chưa từng thấy qua cảnh đó liền lập tức trưng ra bộ mặt sùng bái: “Giám đốc, anh đã từng tới đây?”

Trần Trần gật đầu: “Tôi có tới Auckland vài lần.”

Khóe miệng An Dật hơi giật giật: “Đừng có chọc tức tụi này. Tôi cũng đã tới New Zealand mấy lần rồi, chẳng qua do bận bịu quá nên không có thời gian đi chơi thôi!”

Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm dị khẩu đồng thanh: “Hai người các anh cũng đừng có chọc tức người khác.”

“Đừng quên là chúng ta tới đây để làm việc.” Trần Trần hảo tâm nhắc nhở một câu.

“Kết hợp giữa vừa làm vừa chơi là tác phong xưa nay của tôi.” An Dật hừ một tiếng.

“Vây chút nữa cậu cứ việc dốc sức mà làm.” Trần Trần trái lại không hề để ý.

“.” An Dật đang đeo máy ảnh trên lưng rất muốn tông cửa chuồn ra ngoài.

Sau khi ăn xong cơm ở nhà hàng xoay tròn, thời gian còn lại bọn họ hầu như chỉ đi tham quan lấy cảnh là chính.

Vì vậy bốn người bắt đầu quá trình làm việc.

Ở độ cao 190m trở lên, tháp có khá nhiều đài ngắm cảnh và một số lớn kính viễn vọng để du khách có thể thuận tiện xem toàn cảnh Auckland, vì thế An Dật đi tới đó chọn cảnh trước tiên.

Trần Trần nói mọi việc đều nghe theo hẩn an bài, nên bốn người liền khởi hành.

Ở nơi này du khách phải có gan lắm mới dám đứng trên sàn thủy tinh ngắm nhìn cảnh vật dưới chân. Cúi đầu xuống, đường phố đô thị sầm uất náo nhiệt đều nằm trong tầm mắt.

Thế nhưng An Dật lại có chứng sợ độ cao, hẩn sống chết cũng nhất định không dám đứng trên đó.

Dù Trần Trần có vừa dấm vừa xoa uy hiếp dụ dỗ, An Dật cũng nhất định không chịu đi.

Kết quả rơi vào đường cùng, Trần giám đốc đành phải tự mình động thủ cầm máy ảnh đi chụp hình.

Ai kêu An Dật không chịu cố gắng chứ.

“Những thứ này đều là tôi chụp đó.” Trần Trần dương dương tự đắc cầm máy ảnh trong tay, vẻ mặt cười đến mức xấu xa nói với An Dật, “Cậu cứ như thế này thì khi trở về nhất định sẽ bị Diệp Tử Thông giũa cho một trận.”

An Dật cắn cắn chai nước, thần tình oán hận: “Nguyên tắc là quan trọng nhất, tuyệt không nhượng bộ!”

Trần Trần nhếch mày: “Nga? Nguyên tắc của cậu chính là tuyệt đối không đi tới mấy chỗ cao?”

An Dật tức thì nhe răng múa vuốt: “Em gái anh, cái đó là sàn thủy tinh! Là sàn thủy tinh đó, anh có hiểu hay không? ! Có thể nhìn thấu luôn bên dưới! Tôi vừa mới liếc qua thì chân đã muốn nhũn ra rồi, còn chụp hình cái con khỉ gì nữa!”

Trần Trần: “Cậu đứng không vững thì có thể nói với tôi, tôi sẽ ôm cậu.”

An Dật trợn trắng mắt: “Quên đi, coi như tôi chưa nói gì hết.”

Nhưng điều khiến An Dật sầu não nhất chính là, Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm có vẻ như đang chơi vui muốn chết.

Tìm suốt một ngày trên Sky Tower, cuối cùng bọn họ cũng chọn cảnh xong xuôi.

Đương nhiên, toàn bộ số đó đều là do Trần Trần tự tay chụp, Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm thì làm trợ lý giúp y chần nắn lấy nắn đủ thứ linh tinh.

Mà An Dật do mắc chứng sợ độ cao nên chỉ có thể đợi ở một bên nhìn bọn họ bận bịu bịu.

Nhưng nói thật, An Dật không ngờ tới ngay cả kỹ thuật chụp ảnh Trần Trần cũng chuyên nghiệp như vậy.

Quả nhiên kẻ có thể đi lên vị trí giám đốc này đều là người toàn năng.

Quay lại khách sạn, Trần Trần đem toàn bộ ảnh mà y đã chụp đưa vào trong laptop.

Sau đó nhanh chóng sử dụng MSN liên lạc với nhân viên quản lý của cục du lịch quốc tế ở đây, thời gian tiếp theo đó y đều bận rộn sàng lọc chọn lựa ra một số bức ảnh tình xảo nhất.

Đáng lẽ những việc này đều phải do An Dật làm.

Trong lòng có một loại cảm xúc khó nói thành lời — An Dật mới từ trong phòng tắm đi ra, nhìn Trần Trăn đang bận rộn làm việc, bỗng cảm thấy người này thật sự là có quá nhiều mặt.

Có đôi khi lãnh khốc vô tình, thỉnh thoảng lại không hề đứng đắn, và cũng có khi y vô cùng xấu xa, nhưng cũng lắm lúc biết dịu dàng quan tâm.

Khiến An Dật không hiểu nổi đâu mới là bộ mặt thật của Trần Trăn, hoặc giả toàn bộ những cái đó đều là bộ mặt thật của y.

Cảm giác được ánh mắt của An Dật, Trần Trăn ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Cậu đừng nhìn tôi như thế, sẽ để lộ sự thật là cậu yêu tôi đó.” Trần Trăn cười nói.

“Yêu em gái anh!” An Dật nổi quạu cự lại, tên đàn ông này sao lại là người biết dịu dàng quan tâm cho được, nhất định là ảo giác!

“Nếu tôi thật sự có em gái thì tôi sẽ ghen với em ấy.” Trần Trăn bĩu môi.

“. Lão lưu manh.” An Dật ghen lời thốt ra một câu.

Trần Trăn ngừng động tác trên tay lại, nhìn An Dật ngồi trên giường uống trà, có hơi tủi thân nói: “Tôi mới hai mươi bảy, còn chưa già mà?”

“Đối với tôi thì anh đã già rồi.” An Dật không sợ chết đả kích y.

“Vậy, có muốn tôi chứng minh là tôi không hề già hay không?” Trần Trăn nhìn hắn, mắt lóe lên tia sáng gian manh như tên trộm.

“Chứng minh kiểu gì?” An Dật trưng ra vẻ mặt ngờ nghệch hỏi.

Lúc mà Trần Trăn dùng tốc độ cực nhanh đè hắn xuống giường, An Dật mới hiểu ra.

“Kháo, chứng minh ông nội anh! Chuyện anh già hay không già liên quan gì tới P của tôi! Đừng có đè tôi!” An Dật ngọ nguậy.

“Cái miệng khiếm ** này!” Trần Trăn nói xong câu đó, túm lấy cằm An Dật hung hăng hôn xuống.

Nhưng trò giấy dựa của An Dật trước đến nay chưa bao giờ có hiệu quả.

Thế nên lần này vẫn là bị Trần Trăn mặc ý đòi hỏi.

Nụ hôn của Trần Trăn bao giờ cũng khiến An Dật có cảm giác rất nóng cháy. Nụ hôn của y vừa tựa như vui đùa, lại vừa tựa như ve vãn.

An Dật thấy chuyện này thật sự rất đáng sợ, bởi vì rõ ràng là hắn càng ngày càng có cảm giác với nó.

Bất quá Trần Trăn dường như đang cố tình, khơi mào cảm giác của An Dật xong lại rề rà không giúp hắn giải tỏa.

Cuối cùng An Dật thật sự không tài nào chịu nổi nữa, quát lên: “Anh con mẹ nó có dám dừng lúc nào cũng hôn tôi như thế hay không? ! Làm chuyện khác đi!”

Trần Trăn dán sát bên tai hắn cười khê, nói: “Muốn tôi làm gì nào?”

An Dật: “Kháo! Anh làm đàn ông thật sự quá thất bại!”

Trần Trăn: “.”

An Dật nghĩ thâm, dù sao thì trước mặt Trần Trăn mình cũng chẳng còn hình tượng gì nữa rồi, thế là bắt đầu tự mình làm dịu mình.

Không ngờ tới An Dật lại có thể làm cái trò tự an ủi trước mặt mình như vậy, Trần Trần có hơi kinh ngạc: “Cậu gấp như thế sao?”

An Dật trưng ra vẻ mặt muốn cắn chết y: “FML, lỗi của ai? !”

Trần Trần nhin cười: “Thật ra cậu có thể kêu tôi giải quyết giúp cậu.”

An Dật: “Không hiểm lạ!”

Trần Trần: “Đúng là khiếm **”

An Dật: “.”

Sau đó An Dật mới nhận ra là mình đã châm dầu vô lửa, bởi bất luận hấn chống cự như thế nào, Trần Trần cũng không chịu buông tha hấn.

Mới đầu An Dật còn kiềm chế không lên tiếng, hưởng thụ sự âu yếm của Trần Trần, nhưng lúc tay Trần Trần lần mò tới đùi hấn, đầu gối hấn liền run run, lập tức chửi xối xả: “Kháo, Trần Trần. Anh con mẹ nó tính làm gì. ?”

Trần Trần ôm cả người hấn lên, để hấn dạng chân mặt đối mặt ngồi trên đùi mình, vỗ vỗ nhẹ cái mông hấn: “Có dám không ngoan hay không nào?”

“Ngowan em gái anh, coi chừng tôi cắn người!” An Dật nhe răng trợn mắt hầm hừ nói.

“Xem ra cậu muốn tôi dùng tới sức mạnh mới chịu đúng không?” Trần Trần nhếch chân mày.

“.” An Dật hiểu, dù sao đi nữa cũng đều bị y thượng, có lẽ phối hợp một chút để tránh chịu đau thì tốt hơn. “Anh nhẹ nhẹ một chút.”

Trần Trần: “.”

.

Sáng hôm sau, An Dật thức dậy là do bị Trần Trần hôn.

Nhìn cái mặt Trần Trần đang rạng rỡ cười với hấn, An Dật rất muốn giả bộ không biết y.

“Nè giám đốc, anh cứ cười như thế này thì tôi thật sự không quen biết anh đâu!” An Dật bực mình nhả một câu.

Đối với thái độ của hấn Trần Trần cũng không hề bất ngờ: “Tối qua cậu rất ngoan à nha, tôi còn nghĩ cậu thông suốt rồi muốn tựa vào lòng tôi ấy chứ?”

An Dật trừng mắt: “Tối qua chỉ là ngoài ý muốn.”

Trần Trần: “Sao?”

An Dật: “Bởi vì nếu tôi không phối hợp anh sẽ dùng vũ lực.”

Trần Trần: “Cậu thức thời vậy sao?”

An Dật: “Cái đó, cái đó.”

Trần Trần: “Vậy sau này cứ tiếp tục thức thời như thế đi.”

An Dật: “Này, tôi không quen anh.”

Trần Trần: “Bé ngoan, tôi là ba của em.”

An Dật: “Anh là cháu của ba tôi thì có!”

Trần Trần: “Xem ra cậu vẫn còn khiếm **”

An Dật: “. Mông tôi đau.”

29. Chương 29

– Tắm suối nước nóng.

Qua hai ngày, nhóm bọn họ rời khỏi Auckland đi tới thành phố khác.

Rotorua là địa điểm du lịch nổi tiếng nhất ở Đảo Bắc New Zealand.

Nơi này có một ngọn núi phun suối nước nóng, nhiệt của nó do áp suất gây ra, và nó phát sinh từ nơi sâu nhất trong lòng đất, mang theo hơi nước phun thẳng lên bầu trời, độ cao có thể đạt tới 30m, cảnh tượng rất ngoạn mục.

Có thể tới nơi này nhìn hơi nóng bốc lên từ miệng núi lửa chính là mục tiêu của An Dật.

Tiếp theo đó Trần Trần lại bắt đầu tiến hành dụ dỗ lương gạt hấn: “Suối nước nóng lộ thiên ở đây rất được, có hiệu quả làm giảm cơn mệt mỏi.”

Lời y nói làm ba người khác động tâm một hồi.

Thấy bọn họ có xúc động muốn chạy đi tắm suối nước nóng ngay lập tức, Trần Trần liền hời hợt quảng một câu: “Đừng có làm biếng đó, nhất là An Dật.”

An Dật bị chỉ tên liền làm cái mặt quỷ, hừ, ai mà thèm tắm suối nước nóng. Rồi rồi, hấn đây thật sự rất thèm nó, được chưa.

“Giám đốc, tôi dù có làm trâu làm ngựa cũng sẽ quyết hoàn thành xong nhiệm vụ!” An Dật lập tức bày tỏ quyết tâm của mình. Để có thể tắm suối nước nóng, hấn sẵn sàng hi sinh!

“ Nguyên tắc của cậu đâu?” Trần Trần (_ _ ”

“Mây kia!” An Dật giả lơ nói.

“ ”

Lúc cả đám đi tới suối nước nóng chọn cảnh, An Dật còn phần khởi như cậu nhóc hơn cả lần đến Sky Tower nữa chứ.

An Dật ngồi chồm hổm dưới đất, vừa điên cuồng chụp hình một ngọn suối đang phun nước cao khoảng 20m vừa kinh ngạc tán thán kêu to: “Woa

~~~”

Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm đứng bên cạnh không hện mà cùng cảm thán: “Tổ trưởng thật là càng ngày càng giống một cậu nhóc.”

Trần Trần mỉm cười: “Em ấy vốn là đứa trẻ hư mà.”

Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm: “ . . . . . ”

Hôm nay An Dật cầm máy ảnh chạy loạn cả ngày, tâm tình rất là tốt.

Thu hoạch tất nhiên cũng không ít, hấn bấm máy không dưới năm ngàn lần.

Buổi tối bọn họ ngủ lại ở khách sạn suối nước nóng mà công ty đã sắp xếp.

Từ lúc về tới khách sạn An Dật vẫn luôn bận bận bịu bịu xử lý hình ảnh rồi sau đó sàng lọc lại, bận đến trời tối mịt mới có thể đi tới suối nước nóng tắm.

Khi đó bên trong đã không còn ai, hấn ở nơi này hưởng thụ một mình, kêu lên một tiếng thích ý, ngâm mãi bên trong không chịu đi ra.

Thực hâm mộ những người ở đây, có thể hưởng thụ thứ cao cấp thế này. An Dật nằm trong suối nước nóng nghĩ thầm.

Đang lúc hấn đang rất khoan khoái, đột nhiên truyền tới tiếng mở cửa.

An Dật không khỏi bực mình, ai tới đây giành phân nửa hồ với hấn giờ này?

Kết quả vừa ngẩng đầu nhìn lên, người tới lại bất ngờ chính là Trần giám đốc của hân.

An Dật: “. . . . .”

Trần Trần: “. . . . .”

Trần Trần cởi áo choàng tắm rồi bước xuống nước, tiếp theo An Dật y như vừa nhìn thấy quái vật, lập tức lùi tới một góc cách xa y nhất.

Trần Trần đang ngâm mình trong suối nước nóng nheo mắt lại nhìn An Dật, sau đó giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc hân.

An Dật đề phòng nhìn y: “. . . . .”

Khóe môi Trần Trần cong lên: “Sao nào, muốn tôi dùng tới vũ lực à?”

An Dật lầu bầu: “Đừng có tưởng tôi dễ ăn hiếp như vậy!”

Trần Trần: “Trong mắt tôi cậu chính là một người dễ ăn hiếp.”

An Dật: “. . . . .”

Chỉ có điều hôm nay Trần Trần dường như không có tâm tình trêu chọc hân, thấy An Dật không phối hợp cũng phớt lờ cho qua, bắt đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

An Dật hơi hơi ngờ vực, sao hôm nay y lại có hảo tâm đến thế, vì vậy hân có chút lo lắng nhìn chằm chằm y một hồi.

Đột nhiên Trần Trần mở mắt nhìn thẳng vào An Dật: “Thế nào, tôi không chọc ghẹo cậu, cậu không quen?”

An Dật lập tức giơ ngón giữa lên: “Chọc ghẹo ông nội anh!”

Trần Trần ha ha cười hai tiếng, sau đó im lặng không nói gì nữa, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ban đầu An Dật vốn muốn bỏ của chạy lấy người, nhưng hiếm khi được tắm suối nước nóng tốt thế này, hân lại không nỡ.

Theo dõi Trần Trần một lúc lâu, thấy y dường như mệt thật, vì vậy An Dật cũng dần dà mất cảnh giác, tiếp tục yên tâm tắm suối nước nóng của hân.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Thế nhưng lúc này lại vang lên tiếng Trần Trần di chuyển.

Không ngờ tới nước ngoài rồi mà vẫn còn bận rộn như vậy, An Dật âm thầm lặng lẽ coi thường.

Trần Trần dứt tay vào áo choàng tắm sục sạo lấy di động ra, ấn phím tiếp cuộc gọi: “Alô?”

Rồi sau đó phía bên kia dường như còn chưa nói xong, bởi An Dật nhìn thấy Trần Trần vẫn im lặng từ nãy tới giờ.

Qua hơn một phút, Trần Trần mới mở miệng: “Được rồi được rồi, kích động cái gì.”

Lại im lặng một hồi nữa, Trần Trần cúp máy ngay lập tức.

Quăng di động tới một bên, lúc này Trần Trần mới phát hiện ánh mắt của An Dật vẫn luôn dán trên người y.

“Sao vậy? Cô đơn? Trống trải?” Trần Trần chọc ghẹo nói.

“Có anh mới cô đơn trống trải!” An Dật bực bội đập lại một câu.

Trần Trần cười cười, không để ý tới lời của hân. Hỏi tiếp: “Kết quả hôm nay như thế nào?”

An Dật suy nghĩ một chút rồi nói: “Bọn họ chọn mười chín tấm.”

Trần Trần gật gật đầu: “Không tệ không tệ.”

An Dật rất không khách khí hỏi một câu: “Vậy có khen thưởng không?”

Trần Trần cười nói: “Đương nhiên sẽ có.”

Nhìn vẻ mặt Trần Trần cười đến mức xấu xa, An Dật lập tức đề phòng: “Thôi, tôi không cần phần thưởng nữa. Anh tăng tiền lương cho tôi là được rồi.”

Trần Trần: “. . . . . Uống công tôi đặc biệt đặt mua một bình vang đỏ 32 năm của Pháp.”

An Dật vừa nghe liền động tâm: “Vang đỏ 32 năm của Pháp? !”

Trần Trần: “Ồ, khó khăn lắm mới mua được nó.”

An Dật hai mắt tỏa sáng: “Oa, cái đó thật sự rất quý! Chắc anh tốn không ít tiền ha? !”

Trần Trần ừ hử: “Tái Khắc Lâm trả tiền.”

An Dật: “. . . . .”

Dưới sự xui khiến của Trần Trần, An Dật tắm suối nước nóng xong liền ngoan ngoãn đi uống rượu với y.

Nói về rượu, An Dật thích nhất là vang đỏ của Pháp.

Trần Trần lấy vang đỏ của Pháp trong tủ lạnh ở khách sạn ra, sau đó cầm 2 cái ly để cao rồi mang theo An Dật đi ra ngoài.

Nơi đó là một ban công lửng, ngồi bên trên có thể nhìn bao quát toàn cảnh đêm ở Rotorua, đó là một hình ảnh rất tuyệt vời.

“Giám đốc, anh thật giỏi, có thể tìm ra được nơi này!” An Dật rõ ràng rất thích nơi này.

“Tất nhiên, chưa từng có cảnh đẹp nào có thể thoát khỏi con mắt của tôi.” Trần Trần nói rất đương nhiên, bất quá cũng không phải y mạnh miệng nói, mà là y đã đi qua rất nhiều nước, nên mức độ về kiến thức và sự từng trải của y khác xa An Dật.

Vang đỏ Pháp tỏa ra một mùi hương đậm đà, An Dật vừa ngửi liền biết đây tuyệt đối là loại tốt nhất.

Không ngờ Trần Trần lại hào phóng tới như vậy.

Thật ra An Dật luôn nghĩ cấp trên này của mình rất là rộng rãi, chỉ ít còn tốt hơn cá Pecca trước kia rất nhiều.

Cá Pecca keo kiệt còn chưa tính, đã vậy còn ép bức bóc lột sức lao động của bọn họ nữa chứ.

Bản vẽ tiêu chuẩn hóa chỉ sai có mỗi 0.01mm mà cũng bắt hắn làm đi làm lại, nghĩ tới đây An Dật liền oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn biểu tình phong phú trên mặt An Dật, Trần Trần chỉ cảm thấy vừa dễ nhìn vừa buồn cười: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

An Dật nhất thời sơ suất buột miệng nói ra: “Nghĩ tới tổ trưởng cá Pecca khi trước, ổng đúng là cái đồ kẻo kéo. Tội tôi thường xuyên tăng ca làm thêm giờ, vậy mà tới bây giờ cũng chưa từng bao tội này một bữa ăn khuya gì gì đó.”

Trần Trần nhìn hắn, cười như không cười: “Nga? Cậu đang ở cạnh tôi vậy mà lại dám nghĩ tới tên đàn ông khác?”

An Dật tức thì có một loại dự cảm xấu: “. . . . .”

30. Chương 30

– Khởi cần đoán, chắc chắn là H

Trần Trần tao nhã cầm ly để cao lên nhấp một ngụm rượu, sau đó thừa dịp An Dật không đề phòng kéo một cái ôm hắn vào lòng.

An Dật cực kỳ sợ hãi giấy dựa liên tục, nhưng lại bị Trần Trần dùng tay niết chặt cầm, rồi y cúi xuống bắt đầu hôn.

Nụ hôn này dây dưa mãi không dứt, Trần Trần đưa rượu trong miệng y đẩy sang bên hần, An Dật gần như không còn đường nào để cự tuyệt.

Hôn xong, An Dật chà chà miệng, hung dữ nhìn Trần Trần: “Bộ anh không còn cách nào bình thường hơn để dứt tôi uống rượu à?”

Trần Trần hiển nhiên rất vừa lòng với lần phối hợp này của An Dật, nâng ly uống một ngụm, nhếch mày: “Tôi cứ thích dùng cách đó.”

An Dật: “. . . . .”

Vang đỏ Pháp này được làm rất nguyên chất, độ cồn lại tương đối cao, sau khi đã ngấm vào người rồi thì khó mà chịu nổi.

An Dật đã lâu không thưởng thức loại vang đỏ thể này, vì vậy uống hơi nhiều.

Trần Trần sợ An Dật uống rượu xong lại chơi trò mượn rượu giả nai, nên bắt đầu động tay động chân với hần.

Uống một hồi, đầu An Dật đã có hơi choáng váng.

Hần ngây ngô cười với Trần Trần, cười đến mức vô cùng thích thú.

Nếu Trần Trần không biết trước cậu nhóc này khi uống rượu vào sẽ làm mấy cái chuyện ngớ ngẩn như vậy, thì e rằng đã bị dọa sợ từ lâu.

“Nhìn em cười y chang đứa ngốc.” Trần Trần nhân cơ hội hôn hôn hần.

“Anh mới là đồ ngốc, cả nhà anh đều là đồ ngốc!” An Dật còn không quên cãi lại, mặt hần ửng hồng, thoát nhìn rất dụ nhân.

“Cái miệng này của em khi nào mới biến ngoan được đây?” Trần Trần lần thứ hai nâng cằm hần lên, sau đó bá đạo hôn hần.

Không biết tại sao, chung quy vẫn cảm thấy dù có hôn thể nào, vẫn không hề đủ.

Không biết là do tham luyến nhiệt độ nóng và ẩm ướt kia, hay là do cái cảm giác triền miên này, mà Trần Trần lại cảm thấy hôn môi với An Dật vô cùng tuyệt vời.

An Dật chỉ cảm thấy hương vị của loại rượu này ngày càng thêm ngọt ngào, ngọt đến mức khiến hần muốn ngừng mà không được, rất muốn rất muốn nó.

Cho nên hần quán lấy Trần Trần, không ngừng dùng môi lưỡi liếm lấy rượu đỏ ngọt ngào cùng vị đạo mà hần ưa thích trong miệng y.

Có thể nhìn thấy bộ dạng chủ động của An Dật như thế, Trần Trần cảm thấy bình rượu này rất đáng giá.

Trần Trần ôm lấy An Dật, luồn tay vào trong áo choàng tắm, đầu tiên là phần eo, đây là một trong những điểm mẫn cảm của An Dật. Chỉ đụng chạm nhẹ nhẹ cũng đủ khiến cả người hần run rẩy.

Trần Trần sâu xa nhìn An Dật bởi vì ngón tay của y vuốt ve mà tỏ ra càng ngày càng động tình, khê nói mấy lời phiến tình bên tai hần: “Tiểu Miêu, thích thì kêu đi. . . . . Tôi muốn nghe.”

“Mẹ nó. . . . . Ừm. . . . . Tay. . . . . Bỏ ra. . . . .” Khi ngón tay Trần Trần di chuyển lên phía trên, vân vê điểm đỏ trước ngực hần, An Dật rốt cuộc không thể kiềm nổi kêu thành tiếng.

Trần Trần nhanh tay cởi áo choàng tắm của An Dật ra, hai điểm đỏ tuyệt đẹp đến mức gần như là phát sáng trên lòng ngực khỏe mạnh, khiến Trần Trần rất muốn ăn.

Y dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó bất thành linh kẹp lại kéo nó lên, không ngừng thay đổi góc độ đùa bỡn, cái loại kích thích này lan truyền khắp toàn thân khiến An Dật căn bản không thể xao lãng hoặc phản kháng.

Nhìn bộ dạng động tình của An Dật, Trần Trần rốt cuộc không thể bình tĩnh mà nhìn được nữa. Y dứt khoát cúi đầu xuống, ngậm lấy điểm nhỏ nhô ra tại một bên ngực của An Dật, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, liếm mát. . . . .

Trần Trần vẫn liên tục yêu thương an ủi như thế, khiến An Dật cảm thấy cả người mình không ngừng nóng lên.

Trong cơn khoái cảm mâu thuẫn này, tâm tình An Dật ngày càng trở nên phức tạp. Hắn muốn được nhiều hơn nữa, và hắn cũng muốn chống lại cái cảm giác khác lạ này.

Ngay tại lúc hắn đang dao động, Trần Trần đã cởi bỏ hoàn toàn áo tắm của hắn, sau đó ôm lấy hắn, hôn bờ vai hắn, hôn lòng ngực hắn. . . . .

An Dật vừa muốn phát sầu lại vừa muốn phát điên, trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ muốn được nhiều được nhiều hơn nữa. Nhưng trong lòng lại không ngừng giãy dụa đấu tranh, hắn biết rõ cái loại khoái cảm kỳ lạ phát sinh khi người đàn ông này vuốt ve hắn là không bình thường.

Nhưng tiếp theo đó do ảnh hưởng của cơn, An Dật lại muốn bản thân mình phóng túng trầm luân trong nhu tình của Trần Trần.

Hắn phát giác, chỉ cần bị Trần Trần khơi mào cảm giác một chút thôi, bản thân hắn rất dễ dàng lạc lối.

Rõ ràng trước kia chính hắn hùng hồn la hét nói mình là thẳng nam, nhưng bây giờ ngay cả tính hướng của chính mình hắn cũng không tài nào xác định được.

Không phải MM mới là loại hình hắn yêu nhất hay sao? Thế nhưng hắn lúc này vậy mà lại đang khát khao Trần Trần.

Hắn thấy mình thật sự càng ngày càng trở nên bất thường.

Có lẽ thật sự là do ảnh hưởng của cơn, nên An Dật cảm thấy cơ thể ngày càng mẫn cảm hơn, đối với hành động ve vuốt của Trần Trần thì cảm giác của hắn có hơi quá mức một chút, thân thể còn tự động phát ra phản ứng mãnh liệt, vô phương kiềm chế.

Lúc mới đầu bởi vì do Trần Trần còn bận tâm đến tâm tình và cảm giác của An Dật, nên khi hôn và mơn trớn y còn mang theo một chút thăm dò.

Nhưng từ cái lúc mà An Dật bắt đầu không thể chịu đựng nổi sự tra tấn của dục vọng, động tác của Trần Trần liền mang theo ý muốn chiếm giữ rất rõ ràng.

Bất tri bất giác, môi đã dán vào nhau cùng một chỗ, thế nhưng chung quy vẫn cảm thấy không thể thỏa mãn, mỗi một lần đụng chạm tiếp xúc, luôn có một loại khoái cảm khiến y khó mà dứt bỏ lan tràn, giống như là bị nghiện.

Càng hôn sâu, cơ thể ngày càng thêm nóng.

Trần Trần rất biết cách giày vò người khác, ngón tay thon dài cứ quanh quẩn nơi giao nhau giữa thắt lưng và mông An Dật.

Y rất có kiên nhẫn, hạ quyết định phải kích phát trọn vẹn nhiệt tình mà An Dật đang cố gắng che dấu kiềm nén.

Trần Trần chủ động cầm lấy vật nóng như lửa đang ngẩng cao đầu kia của An Dật, lấy lực đạo và tiết tấu có thể khiến cho đàn ông nảy sinh cảm giác vô cùng sướng khoái mà vuốt ve lên xuống.

An Dật lập tức nhận hết nỗi, tiếng rên bật ra khỏi môi: “Ừm. . . . . A. . . . .”

Tiếng kêu tràn đầy tình tự này khiến dục vọng Trần Trần ngày càng bùng nổ.

An Dật cảm thấy hắn dường như sắp phát điên lên rồi, chính hắn cũng không biết bản thân hắn rốt cuộc đang muốn cái gì.

Hắn chỉ cảm thấy cả người nóng ran, rất muốn làm dịu đi cơn sóng nhiệt này.

Ngón tay của Trần Trần bắt đầu luồn vào mục tiêu.

Mới bắt đầu toàn thân An Dật liền trở nên cứng ngắt, bảu xích ngón tay Trần Trần theo bản năng.

Sau đó do Trần Trần không ngừng hôn và liếm mút điểm mẫn cảm của hần, nên lực chú ý của hần hoàn toàn bị dời đi.

Khi Trần Trần nghe được tiếng thở gấp gấp bất ổn của An Dật, ngón tay đang quấy nhiễu ở phía sau lại tiến sâu thêm một chút nữa, đụng thẳng vào tràng bách non mềm, tiếp đó gia tăng lực đạo tận lực tiến hành khuếch trương.

Ngón tay của y rất khéo léo nắm lấy vật kia khiến tim An Dật run run, cuối cùng An Dật cũng không chịu nổi cách thức tấn công cả trước lẫn sau của y, bắt đắ dĩ nhắm mắt lại, dường như là đang hưởng thụ, mà cũng có thể là đang bị giày vò.

Một lát sau đó, An Dật quả thực là đã chịu hết nổi, gắng sức túm lấy cổ tay Trần Trần.

An Dật đột nhiên kinh ngạc phát giác ra một chuyện, đó chính là không phải chỉ có mỗi thân thể hần là vô pháp chống cự, mà cả tâm tư của hần cũng đã dần dà bị Trần Trần bắt làm tù binh.

Hần hoàn toàn có thể cảm nhận được dự vọng chiếm giữ và dẫn dụ mà người đàn ông này truyền qua cho hần, mang đến cho hần một loại cảm giác giống như vui sướng nhưng đầy tội lỗi và tuyệt vọng.

Hần thấy chính hần đã bắt đầu sa đọa. . . . .

“Tiểu Miêu, có muốn không?” Trần Trần trầm giọng nói ra mấy lời trêu đùa.

An Dật căn bản không có thời gian để quan tâm lời y nói, bởi do cơn quấy phá nên hần chỉ cảm thấy suy nghĩ trong đầu rối bời bời.

Trần Trần nhận thấy An Dật đã mê mang, thế nên cũng chẳng muốn tiếp tục phí lời.

Y tách chân An Dật ra, nhắm ngay cái nơi kia, dứt khoát đâm vào, do đã làm tiền diễn đầy đủ, nên An Dật cũng không cảm thấy quá mức đau đớn.

Chẳng qua nơi đó lại đột nhiên kéo căng ra, hần liền bị cái cảm giác ních đầy nhấn chìm ngay lập tức.

“A. . . . .” An Dật nhịn không được phát ra tiếng.

Cảm nhận được An Dật đang thất chặt, Trần Trần cũng không dám lộn xộn, sợ sẽ làm hần bị thương.

“Ngoan nào, thả lỏng. . . . .” Trần Trần cảm thấy việc này quả thật là tra tấn người ta mà. Y không ngừng hôn vành tai An Dật, làm hần từ từ nói lỏng ra.

Chờ cho đến khi phía sau của An Dật chậm rãi thích ứng vật kia của Trần Trần, y bắt đầu cấp tốc luật động, mỗi một lần đều đâm vào rất sâu, còn chưa được vài cái, An Dật đã cảm thấy luồng điện kia chạy càng thêm nhanh.

May mà lúc này ‘đêm đen người vắng’, không có ai trong khách sạn ra ngoài đi dạo.

Bằng không nếu như để ý nhìn kỹ, thì nhất định sẽ phát hiện trên một ban công nằm ở nơi cao cao đang trình diễn một màn kịch tình mà trẻ em không nên xem.

31. Chương 31

. Anh theo đuổi em

Khoảng hơn 10 giờ sáng, An Dật bị Trần Trần dùng nụ hôn đánh thức.

Lúc đầu An Dật còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang diễn ra.

Chờ đến khi hần nhớ tới tới hôm qua bị Trần Trần ‘làm’ ở ban công xong, sau đó lại bị Trần Trần tha vào phòng rồi leo lên giường làm thêm một chap nữa, nhất thời xấu hổ đến toàn thân cứng ngắt, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Cái loại xấu hổ này xuất phát từ biểu hiện *** khó tin tới hôm qua của chính An Dật hẳn, cùng với một phần cảm xúc mà dù hẳn đã chuẩn bị từ trước nhưng lại không ngờ nó lại kịch liệt tới mức độ này.

Phát giác ánh mắt An Dật đang nhìn mình, Trần Trần cười khẽ, nói: “Nhìn tôi làm gì? Có phải chột cảm thấy tôi đẹp trai hơn cậu không?”

An Dật khinh bỉ liếc xéo y: “Đồ tự mãn, tôi không quen anh!”

Trần Trần nhào lên người hẳn: “Chà chà, tối hôm qua nhiệt tình như thế, đến hôm nay lại trở mặt nói không quen?”

An Dật: “Nhiệt tình em gái anh, tối qua tôi uống say!”

Trần Trần cười cười đầy gian xảo: “Vậy sao? Em say?”

An Dật: “. . . . .”

Nhìn sắc mặt An Dật có vẻ không được khỏe, Trần Trần cũng không tiếp tục chọc hẳn nữa: “Sao vậy, có phải thất lực rất nhức hay không?”

Mặt An Dật lập tức cứng đờ, rõ ràng đã bị chọc trúng chỗ đau: “Nhức em gái anh.”

Trần Trần cũng không cãi nhau với hẳn, trái lại dịu dàng nói: “Đừng mạnh miệng, thấy khó chịu thì cứ nói ra đi.”

Biết hẳn vẫn chưa quen với việc này, Trần Trần chỉ có thể cố gắng kiên nhẫn cư xử với hẳn như bình thường.

Để tránh xúc động quá mức, con mèo nhỏ này lại bắt đầu dựng lông.

An Dật này trước đến nay luôn thích ăn mềm chứ không ăn cứng.

Thấy Trần Trần dịu dàng ôn nhu như thế, cơn nóng tức thì dịu bớt đi. Hẳn trưng ra vẻ mặt đáng thương nói: “Kháo, anh nói tôi bây giờ làm sao mà đi chụp hình được đây?”

Trần Trần thật sự không hề lo lắng về chuyện này: “Cho em nghỉ một ngày.”

An Dật: “Kháo, lấy công làm tư!”

Trần Trần nheo mắt lại: “Sao nào, tôi thấy em có tinh thần như thế, vậy thì chúng ta lập tức đi chọn cảnh chụp ảnh ngay bây giờ nha?”

An Dật: “Eo tôi đau chân tôi đau mông tôi đau!”

Trần Trần: “. . . . .”

Dương Siêu với Đỗ Anh Phàm đứng dưới đại sảnh đợi thiệt lâu cũng không thấy An Dật với Trần Trần ra đây, thế là bàn bạc nhau quyết định tới phòng An Dật gọi hẳn trước tiên.

Tội nghiệp hai người đứng ở ngoài cửa kêu một hồi.

Tuy Trần giám đốc không dễ chọc, nhưng vì chuyện này có liên quan tới chén cơm, Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm đành phải tới phòng Trần Trần kêu cửa.

Kết quả đương nhiên càng khỏi phải nói, Trần Trần cố tình mở cửa thật rộng để hai người bọn họ đi vào.

Tiếp theo đó, bộ dạng thê thảm của An Dật đang nằm trên giường rất đương nhiên là đã bị nhìn thấy.

“Mấy cậu thấy rồi đấy, xem ra hôm nay An tổ trưởng không thể đi ra ngoài chọn cảnh được.” Trần Trần nói câu đó với vẻ mặt rất ư là đáng tiếc.

Về mặt của Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm giống như là bưng tỉnh ngộ, không ngừng gật đầu: “Dạ, tụi em biết mà. Tổ trưởng, anh nghỉ ngơi cho tốt nha.”

An Dật nằm trên giường, rất muốn SHI.

Hai người Dương Siêu và Đỗ Anh Phàm khá bối rối đi ra khỏi phòng Trần Trần.

Tiếp theo cả hai cùng sầu sảo im lặng hồi lâu.

Sau đó Dương Siêu nheo ra một câu trước tiên: “Anh biết giám đốc có ý với tổ trưởng tại mình, nhưng lại không ngờ tới quan hệ giữa bọn họ đã tới mức này. . . . .”

Đỗ Anh Phàm gật gật đầu: “Ngày thường đúng là nhìn không ra, nhưng không phải tổ trưởng rất ghét Trần giám đốc hay sao?”

Dương Siêu: “Hãy, nói em hiểu em lại không hiểu. Đánh là thương mắng là yêu, biết không?”

Đỗ Anh Phàm: “. . . . .”

Chờ bọn họ đi ra ngoài rồi, An Dật cuối cùng cũng không còn cách nào giữ bình tĩnh được nữa.

“A a a a a a ——! ! ! Cái tên Trần Trần đáng ghét kia! Anh cố ý phải không? ! Hả? ! Nhất định bọn họ đã hiểu lầm! Anh nói tôi sau này nhìn mặt họ kiểu gì đây? !”

Nếu không phải toàn thân An Dật vừa mỏi vừa đau, phỏng chừng sẽ thật sự làm liều nhào tới cắn người.

Trần Trần vẫn rất bình tĩnh nhìn An Dật: “Hiểu lầm? Chúng ta vốn dĩ chính là loại quan hệ đó, còn cần hiểu lầm?”

An Dật hung dữ trừng mắt nhìn y, hận không thể biến cặp mắt thành súng máy.

“Được rồi, chắc em đói bụng rồi phải không? Tôi gọi cho em một chút đồ ăn nhẹ nhé.” Trần Trần cầm điện thoại bàn chuẩn bị bấm nút gọi.

“Tôi không có đói!” An Dật vừa mới nói xong, chợt nghe một hồi tiếng động rất khả nghi truyền ra từ bụng hắn.

Thật ra Trần Trần không hề nghe được, nhưng chính An Dật hắt lại đỏ mặt xấu hổ.

“Nhịn đói không tốt cho dạ dày đâu, hay là em có hứng thú thích tự ngược?” Trần Trần nhếch mày.

“Có anh mới tự ngược, cả nhà anh đều tự ngược!” An Dật nhe ranh múa vuốt, “Ai nói tôi không ăn? Tôi muốn ăn tổ yến bào ngư!”

Trần Trần lại nhếch mày: “Khẩu vị nặng vậy sao? Được, thỏa mãn em!”

An Dật: “. . . . .Nè, tôi nói giỡn đó.”

Trần Trần: “. . . . .”

Trần Trần sợ An Dật bị đau dạ dày, nên chỉ gọi những món dễ tiêu.

Cự tuyệt việc Trần Trần muốn dứt hần ăn quả là ý tưởng tồi, An Dật ăn bữa sáng muộn này xong cũng chẳng biết vị nó thế nào.

Bởi vì Trần Trần ngồi bên cạnh cứ một mực nhìn hần chăm chăm, hại hần không biết nên đặt tay đi nơi nào.

“Tiểu Dật.” Trần Trần đột nhiên gọi một tiếng.

“Hửm?” An Dật theo bản năng liền lên tiếng trả lời.

Sau đó mới phản ứng lại, lông tơ trên người không kiềm nổi dựng đứng lên.

Hắn lẩm bẩm: “Đừng có gọi tôi là Tiểu Dật, tôi với anh không quen.”

Hiện nay chỉ có ông nội hần mới gọi hần như thế, Hạ Vũ thỉnh thoảng cũng sẽ kêu như vậy.

Trần Trần đột nhiên gọi hần, làm hần có cảm giác hai người dường như rất thân thiết, khiến hần có chút không tiếp thu được.

Song Trần Trần lại hoàn toàn phớt lờ câu nói kia của An Dật: “Tiểu Dật, anh đang theo đuổi em, em biết không?”

An Dật nghe xong lập tức mất hứng ăn, hần đập mạnh cái muống lên bàn: “Theo đuổi em gái anh, tôi đã nói rồi. Tôi là thẳng nam, không muốn làm cơ! Tôi cảm ơn cả nhà anh!”

Trần Trần khẽ cười: “Chỉ biết mạnh miệng.”

An Dật xụ mặt: “Anh đừng có tưởng tôi đây dễ ức hiếp.”

Trần Trần: “Được rồi, tôi biết em là đại thiếu gia An gia mà.”

An Dật: “. . . . .”

Thấy An Dật không ăn nữa, Trần Trần cũng không cố ép hấn.

“Hôm nay em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện chọn cảnh chụp hình không cần gấp đâu.” Trần Trần để lại một câu rồi sau đó đi ra ngoài.

An Dật bị bỏ lại trong phòng, không thể làm gì khác hơn là trợn mắt than trời.

Mẹ nó, thất lưng vừa đau vừa nhức, tối hôm qua sao hấn lại có thể điên cuồng như thế nhỉ. . . . .

Tâm tình An Dật vô cùng bi tráng đến nỗi muốn lệ bên.

Tên Trần Trần này thật sự quá phức tạp, An Dật cảm thấy bản thân hấn thật sự không tài nào nhìn thấu y.

Cho dù Trần Trần không ngừng nói muốn theo đuổi hấn, nhưng trong thâm tâm hấn vẫn không tin y được.

Bởi vì hấn phát hiện, bất kể khi nào, lúc nào, thì Trần Trần bao giờ cũng ở trong trạng thái bày mưu nghĩ kế, dường như việc gì cũng đều nằm trong lòng bàn tay y.

An Dật rất không thích loại cảm giác thế này.

Hấn thấy mình giống như một con mồi không cách nào đào thoát, sau đó lại bị gã thợ săn liên tục đùa bỡn.

“Hãy, nếu không thì từ chức rồi bỏ chạy luôn thôi. Ngày nào cũng chịu bị quấy rối thì đâu phải chuyện tốt lành gì. . . . .” An Dật chớp chớp mắt lẩm bẩm.

Muốn đi tìm Hạ Vũ rồi đi Mĩ với gã, thế nhưng hấn lại không muốn đi nước ngoài, hơn nữa cũng không muốn làm phiền tới Hạ Vũ.

Về nhà kế nghiệp cha? Đánh chết An Dật cũng không muốn trở về.

Đột nhiên, An Dật cảm thấy rất bối rối. Trong cuộc đời này, hấn dường như không có lấy một mục tiêu để sống.

32. Chương 32

. Sau khi trở về

Từ sau cái đêm điên cuồng kia, mấy ngày kế tiếp An Dật luôn kiếm cớ trốn tránh Trần Trần.

Miễn là không phải mấy việc quan trọng cần gấp mặt, còn lại hấn đều lựa chọn né mặt y.

Trần Trần thấy thái độ lẩn trốn kia của hấn, trái lại không nói gì, mà vẫn giữ thái độ ôn hòa như bình thường.

Chuyến đi New Zealand kết thúc rất nhanh.

An Dật rất vui mừng vì mấy ngày nay vô cùng yên ổn, Trần Trần không hề cưỡng ép quấy rối gì hấn.

Vì vậy mà dự định muốn từ chức hấn đã chuẩn bị ban đầu, cuối cùng lại do Trần Trần bất phóng túng đi không ít nên khiến An Dật phải đấu tranh tư tưởng thật nhiều, rồi cuối cùng vẫn quyết định hiện tại tạm thời không nên quá xúc động.

Nói trắng ra, là bởi vì phúc lợi đãi ngộ của công ty quá tốt. Hấn không nỡ.

Hơn một tuần không về nhà, An Dật phát hiện bản thân hấn rất nhung nhớ cái nhà trọ độc thân này.

Mới vừa tra chìa khóa mở cửa, đúng lúc thấy bộ dạng An Vũ đứng ở lối vào có vẻ như muốn đi ra ngoài.

“Tiểu Vũ, em không về nhà?” An Dật rất ngạc nhiên, hắn tưởng trong khoảng thời gian hắn đi công tác, An Vũ đã quay về An gia rồi mới đúng.

An Vũ rõ ràng không ngờ tới An Dật sẽ về nhà lúc này, vẻ mặt cũng rất ngạc nhiên: “Anh, anh về sao không báo trước em một tiếng?”

...

An Dật uể oải lết tới phòng khách, tùy tiện thả hành lý xuống đất, sau đó vùi người nằm trên sofa.

Lúc nhìn thấy Plumeria với Tiểu Hắc niêm nở chạy tới bên cạnh hắn, hắn lập tức lên tinh thần giỡn cùng tụi nó.

“À há, Hoa Hoa nhà mình béo lên nè. Tiểu Vũ, em nuôi tụi nó tốt ghê nha ~” An Dật vừa trêu đùa với tụi nó vừa nói.

An Vũ đi vào phòng khách lần nữa: “Tất nhiên rồi, em đâu có giống anh thường xuyên quên cho tụi nó ăn. Em ngày nào cũng cho tụi nó ăn cơm đúng giờ.”

An Dật: “. . . . . Thật ra không phải anh quên cho tụi nó ăn, mà là anh hay quên mua đồ dự trữ. . . . .”

An Vũ: “Không phải đều như nhau cả sao? Hừm, vừa rồi hình như anh khó chịu gì đó phải không? Bị ăn hiếp?”

An Dật lập tức phản bác: “Ai dám ăn hiếp anh? !”

An Vũ: “. . . . .”

Anh cậu luôn như vậy, đến chết vẫn còn mạnh miệng. Bất quá An Vũ cũng chẳng muốn xuyên tạc hắn, phỏng chừng hắn không hài lòng về công việc thôi.

“Đúng rồi, anh.” An Vũ chợt nói, “Hai ngày sau là tiệc sinh nhật của Lý Kiến Phi, ba kêu anh thế chỗ ổng.”

“Anh không đi.” Không do dự chút nào, An Dật lập tức cự tuyệt.

“Vậy chẳng lẽ anh muốn em đi?” An Vũ hời hợt nói, “Không phải anh vẫn luôn muốn em đừng lẩn lộn trong những nơi này quá sớm hay sao?”

“. . . . .” An Dật thở dài một hơi, “Được rồi, anh đi. Em nhớ phải ngoan đó, nếu dám học xấu, thì anh đây sẽ không thừa nhận đứa em trai như em.”

An Vũ: “. . . . .”

An Dật đứng dậy đi về phòng, An Vũ vội vã lên tiếng: “Anh chưa ăn cơm trưa phải không?”

“Ừm, vừa xuống máy bay liền về đây.” An Dật vừa trả lời vừa đi vào trong.

“Em sẽ chuẩn bị cơm cho anh ~” An Vũ lập tức xung phong nhận việc.

“Anh nhạt miệng, không muốn ăn. Em muốn ra ngoài chơi thì đi đi, để anh một mình.”

“. . . . .”

Ngày hôm sau, An Dật mang theo tinh thần uể oải tới công ty.

Đối mặt với sự chào đón nhiệt tình của đám đồng nghiệp, hắn cũng chỉ ngoài cười nhưng trong không cười ứng phó cho qua chuyện.

Lưu Hiểu Thành lặng lẽ đi tới cạnh Dương Siêu: “Tổ trưởng bị gì vậy? Công ty tăng lương thì không phải nên vui vẻ hay sao?”

Dương Siêu nhún nhún vai: “Ai mà biết? Đạo này tổ trưởng tâm tình bất định, tốt nhất là tụi mình đừng có chọc vô.”

Lưu Hiểu Thành: “. . . . .”

“Về cái case Kim Đình kia”, An Dật vừa cầm tách trà lên vừa nói, “Ý tưởng rất tốt, thế nhưng ban nãy tôi vừa nhận được thông báo của giám đốc, anh ta không chấp nhận.”

“Tại sao chứ? Ý tưởng này đã được chúng ta sàng lọc kỹ càng mới có được mà.” Lưu Hiến Thành không tài nào tin nổi kết quả này.

An Dật thở dài: “Cậu có dám chạy tới hỏi giám đốc không? Anh ta nói không được là không được, chúng ta chỉ có thể suy nghĩ lại từ đầu thôi.”

Dương Siêu: “Tôi thấy giám đốc gần đây có vẻ rất khủng hoảng, có lẽ mấy ngày sắp tới của chúng ta sẽ rất khó sống nha. . . . .”

An Dật nhìn về phía gã: “Nếu như anh sợ anh ta, thì có thể xin chuyển chỗ làm.”

Dương Siêu: “. . . . . Tôi sai rồi, tổ trưởng, tôi nhất định sẽ đi theo cậu!”

An Dật: “. . . . .”

Lục lại toàn bộ hồ sơ liên quan tới dự án Kim Đình, bực bội trong lòng An Dật lại càng rõ ràng hơn.

Mẹ nó, ý tưởng này đã được toàn bộ tổ hẩn công nhận là cái tốt nhất. Vậy mà lại không ngờ tới tên Trần Trần kia vẫn còn có thể moi ra được khuyết điểm.

Càng nghĩ càng đau đầu, mà hình như công ty đã cầm trong tay hơn 300 vạn tiền case Kim Đình này rồi thì phải.

Vậy nên hẩn không ngạc nhiên khi lần này Trần Trần lại kiểm định nghiêm ngặt như vậy, thế nhưng cũng khó cho An Dật không nghĩ tới việc y công báo tư thù.

Không phải không ngó ngang tới y chỉ hai ba ngày thôi sao, cũng đâu phải hẩn không nói với y câu nào, vậy mà còn nhỏ mọn báo thù nguyên cả tổ nghiên cứu sáng tạo của hẩn luôn.

Sau khi hội nghị chấm dứt không lâu, thư kí Dương, trợ lý đặc biệt của Trần Trần đi tới văn phòng của An Dật.

An Dật nhất thời lo lắng trong lòng, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Kế tiếp thư kí Dương mở miệng nói: “Tổ trưởng An, giám đốc nhắn cậu hai rưỡi chiều tới phòng làm việc của anh ấy.”

An Dật bất đắc dĩ: “Tôi bề bộn nhiều việc, có thể hoãn lại không?”

Thư kí Dương vẻ mặt đáng tiếc: “Ngày mai giám đốc phải đi công tác, hình như anh ấy có chuyện gì đó muốn nói với cậu. Đừng đến trễ.”

An Dật: “. . . . .”

Vào giờ nghỉ trưa, An Dật cảm thấy cơ thể hẩn ngày càng khó chịu.

Ăn cơm mà hoàn toàn không biết mùi vị nó ra sao, đã vậy lại còn kèm theo cơn đau đầu khó hiểu.

Đến khi hẩn đi đến trung tâm y tế ở tầng 5 đo nhiệt độ, mới phát hiện bản thân bị sốt nhẹ.

“Nhớ chú ý nghỉ ngơi nhiều, gần đây cậu có hơi làm việc quá độ.” Bác sĩ ân cần dặn dò, “Đừng tưởng mình tuổi còn trẻ mà mặc kệ bản thân. . . . .”

Cho dù bác sĩ có nói gì thì An Dật cũng hét gật đầu rồi lại gật gật đầu.

Bác sĩ thấy thái độ của hẩn ngoan ngoãn như vậy, cũng không tiện nói thêm nữa.

Mở tủ lấy cho hẩn vài loại thuốc rồi để hẩn đi.

Lúc hẩn chuẩn bị đi thang máy quay trở về khu làm việc ở tầng 8, thì phát hiện oan gia ngõ hẹp, lại đụng ngay Trần Trần đang ở trong thang máy đi lên.

May mắn, trong thang máy không chỉ có một mình Trần Trần, mà còn thêm một người nữa là Tổng giám đốc Diệp Tử Thông.

Có người ngoài ở đây, An Dật cũng không thể tiếp tục ngó lơ Trần Trần. Vì vậy lấy thái độ rất miễn cưỡng mở miệng chào: “Chào Diệp tổng, chào giám đốc Trần.”

Diệp Tử Thông vừa nhìn thấy An Dật, vẻ mặt lập tức khó coi: “Thời gian nghỉ sắp hết rồi, cậu còn lè mè ở đây làm gì?”

An Dật mặt mũi cười cười, giơ túi thuốc trên tay lên: “Diệp tổng, tiểu nhân bị bệnh đi lấy thuốc cũng không được hay sao?”

Diệp Tử Thông: “. . . . . Nếu khó chịu thì có thể xin nghỉ, Blue Island đâu phải loại công ty vô nhân tính.”

An Dật: “Nếu như tôi biết trước ngày hôm nay sẽ sinh bệnh, thì tôi nhất định sẽ không do dự mà xin nghỉ. Không phiền Diệp tổng ngài phải bận tâm.”

Diệp Tử Thông: “. . . . .”

Tới lúc này Trần Trần đứng bên cạnh mới không mặn không nhạt hỏi một câu: “Thấy khó chịu?”

An Dật dời đường nhìn sang nơi khác, không lên tiếng.

Lực chú ý của Diệp Tử Thông bây giờ đã không nằm trên người An Dật nữa, y nói với Trần Trần đứng bên cạnh: “Chuyến bay vào mười giờ sáng ngày mai, cậu đừng có quên.”

Trần Trần hừ một tiếng: “Ý thức về thời gian của tôi tốt hơn anh nhiều.”

Diệp Tử Thông: “Có muốn tôi đưa cậu đi không?”

Trần Trần: “Khỏi, tôi tự lái xe tới.”

Nhìn hai người bọn họ trò chuyện ăn ý như vậy, An Dật lại có chút bực dọc khó hiểu.

“Giám đốc, anh có ý kiến gì hay về cái case Kim Đình kia không?” An Dật không chút khách khí xen vào cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Trần Trần đáp lời hần: “Ngày mai tôi phải đi Nhật Bản một chuyến, case này tạm thời giao cho Thu Lâm phụ trách, cậu cứ tìm cô ấy để thảo luận.”

An Dật: “. . . . .”

Nói chuyện có một lúc, đã lên tới tầng 8.

Khí sắc của An Dật lại càng thêm tệ hại.

33. Chương 33

. Thăng thán

Trở lại tầng 8 rồi An Dật lại càng giống như người ăn phải thuốc súng, nổ lung tung.

Dương Siêu cầm xấp dự án case đưa cho hần, lại khó hiểu bị hần sặc cho một trận.

Lưu Hiểu Thành vừa cùng mọi người bàn bạc chỉnh sửa lại một chút ý tưởng của case Kim Đình, lúc cầm kết quả giao cho An Dật xem qua cũng bị hần giữa một hồi.

“Dựa vào lời của đàn anh Hạ Vũ, tổ trưởng đây là đang tới kỳ, mọi người nên thông cảm một chút.” Dương Siêu thân là phó tổ trưởng còn bị giữa vậy mà vẫn an ủi người khác.

“Kỳ? Kỳ gì?” Lưu Hiểu Thành chẳng hiểu gì.

“Là thời kỳ mãn kinh chứ gì nữa, ngốc!” Dương Siêu trưng ra vẻ mặt “Con nít không thể dạy”.

“. . . . .”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ còn một chút nữa thôi là đã tới hai rưỡi chiều.

An Dật nhìn chăm chăm thời gian hiển thị trên màn hình máy tính, hận không thể làm thời gian tạm ngừng, đừng đi tới nữa.

Ban đầu An Dật vốn định lấy cớ trong người khó chịu nên quên mất để qua cửa, nào biết trợ lý của Trần Trần là Dương thư kí còn đặc biệt gọi điện thoại nội bộ tới. Dẫn hắn đừng có quên.

Vậy nên An Dật đành phải tâm không cam tình không nguyện mà lê lét tới tầng 9

Chân bước khá nặng nề tới văn phòng của Trần Trần, vừa đứng lúc đồng hồ điểm hai giờ rưỡi.

Nếu Trần Trần mà biết được thì phỏng chừng y sẽ khích lệ hắn có tiến bộ về ý thức thời gian, tiếc là lúc này y không có trong văn phòng.

Vì tạm thời có cuộc họp, nên Trần Trần mới đi vắng.

An Dật mừng rỡ trong lòng, đang chuẩn bị mở cửa chuẩn đi.

Kết quả thư kí Dương nói một câu khiến kế hoạch chuẩn đi của hắn chết từ trong trứng nước.

“Ban này giám đốc có nói, bảo cậu ở trong văn phòng chờ anh ấy.”

Miễn cưỡng bước vào văn phòng của Trần Trần, cả người An Dật có vẻ rất chán chường.

Nhớ tới đoạn thời gian mà hắn từng làm việc ở đây, An Dật chung quy vẫn cảm thấy chuyện đó đã xảy ra rất lâu rất lâu rồi.

Đi tới cái sofa mềm mại kia rồi ngồi xuống, đợi một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng ai, thế là An Dật liền dứt khoát nằm xuống ngủ bù.

Bây giờ dù có chuyện gì thì cũng không quan trọng bằng việc hắn ngủ bù, bởi sau khi uống thuốc hắn liền mệt mỏi buồn ngủ.

Vì vậy sau khi kiểm tra cho mình một cái cớ để ngủ, An Dật rất không khách khí nằm xuống.

...

Trần Trần dự cuộc họp tạm thời xong, lúc về tới văn phòng liền nhìn thấy An Dật ngủ trên ghế với vẻ mặt yên bình.

Nhìn hắn không hề đề phòng mà nằm ngủ đến mức thiên hôn địa ám trong địa bàn của mình, Trần Trần thật không biết nên nói hắn là một tên thần kinh hay là một cậu bé ngây thơ hồn nhiên đây nữa.

Cầm áo khoác treo bên cạnh, Trần Trần nhẹ nhàng phủ lên trên người hắn.

Bị bệnh mà không chịu để ý tới bản thân, đúng là một người hời hợt.

Đến lúc An Dật tỉnh ngủ thì đã sắp năm rưỡi chiều.

Khi đó Trần Trần đã sớm không còn trong văn phòng.

Lúc An Dật đi ra ngoài hỏi thư kí Dương mới biết được, thì ra khi mình ngủ Trần Trần có trở về.

Nhưng y lại không đánh thức An Dật.

Nghe thư kí Dương nói xong, tâm tình trong lòng An Dật rất phức tạp.

Không thể không nói, Trần Trần đối với hắn thật sự rất có kiên nhẫn.

Nếu đổi lại là những người khác, sau khi gặp phải An Dật lười liếng, tặc mao, phớt lờ đủ loại mà không trở mặt thành thù thì cũng đã không tệ rồi.

An Dật thật sự càng ngày càng không hiểu nổi con người tên Trần Trần này.

Lòng dạ quá sâu, hắn đoán không ra.

Ngẫm lại, An Dật hẳn cũng đâu phải người đẹp khuynh quốc khuynh thành hay mỹ nữ thiên tiên tuyệt sắc gì. Y có cần thiết phải như vậy không.

Ngay cả khi y là một đồng chí, cũng đâu phải không phải hấn thì không được đâu.

Hạ Vũ dang tay khoác vai An Dật: “Nè người bạn tốt, tối nay đi uống rượu đi.”

An Dật liếc gã: “Sao? Trúng số hay giảm phải cút nên gặp may?”

Hạ Vũ đập đập ngực hấn: “Em gái cậu chứ, anh đây mới được tăng lương cậu không biết à? !”

An Dật: “Nga, thiệt trùng hợp. Tôi cũng được tăng lương.”

Hạ Vũ: “. . . . . Vậy cậu mời tôi uống rượu đi.”

An Dật: “. . . . . Thôi cậu mời đi, cậu là anh mà.”

Hạ Vũ: “. . . . .”

Thế là hai người lôi kéo nhau đi tới một quán rượu nhỏ.

Rõ ràng tâm tình An Dật đang rất không tốt, rót rượu liên tục.

Hạ Vũ đương nhiên cũng phát hiện hấn đang khó chịu, vì vậy tò mò hỏi: “Sao vậy? Hồi trước không phải mỗi lần được tăng lương là cậu rất vui vẻ hay sao?”

An Dật: “Không có gì, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa, tự nhiên cảm thấy rất khó chịu.”

Hạ Vũ: “Lại tới kỳ mãn kinh?”

An Dật: “Tối em gái cậu.”

Thấy An Dật dường như thật sự rất rối rắm, Hạ Vũ không nói đùa trêu chọc hấn nữa.

Mà thử hỏi hấn: “Khổ vì tình?”

An Dật lập tức tặc mao: “Không có người yêu thì khổ vì tình kiểu gì hả?”

Hạ Vũ vội vàng vuốt lông hấn: “Rồi rồi rồi, không phải khổ vì tình, không phải khổ vì tình. Vậy sao cậu lại khó chịu?”

An Dật ực mạnh nuốt xuống một ly rượu, bực bội nói: “Chính là cái tên Trần Trần đáng ghét đó chứ đâu, anh ta tưởng anh ta là một kẻ giỏi giang dù làm cái gì cũng đều đúng hay sao? Bộ người nào cũng đều phải nghe theo lời anh ta hay sao? Ai mà thèm quan tâm cái tên khó gần như anh ta chứ, dám bác bỏ ý tưởng mà cả nhóm tụi này khó khăn lắm mới chọn lựa ra được!”

Nghe An Dật càu nhàu, Hạ Vũ mới biết hóa ra người chọc tới An Dật An đại thiếu gia không phải là ai khác, mà là Trần giám đốc Trần Trần.

“Nhưng không phải giám đốc anh ta chuẩn bị đi công tác ở Nhật Bản vào ngày mai hay sao?” Hạ Vũ nghi hoặc nói, “Người ta cũng sắp đi rồi, cậu còn so đo làm gì.”

“Nghe nói là sáng mai anh ta lên máy bay. . . . .” An Dật nói xong mới phát giác lời Hạ Vũ nói có gì đó kì kì, “Ai nói anh ta sắp đi?”

Hạ Vũ rất ngạc nhiên: “Cậu không biết? Lần này công khai ra bên ngoài, tuy nói là muốn anh ta tới Nhật Bản xử lý công việc, nhưng thật ra Blue Island chuẩn bị mở công ty con ở Nhật Bản, nên mới để Trần giám đốc đi trước chỉnh đốn mọi chuyện.”

An Dật nhú mày: “. . . . .”

Thấy sắc mặt An Dật ngày càng tệ, Hạ Vũ nghĩ thầm, chẳng lẽ nói lộn đề tài rồi?

“Uống rượu, uống rượu, đừng khó chịu nữa.” An Dật lầu bầu nói.

“Tôi thấy người đang khó chịu là chính cậu mới đúng nha? Hôm nay anh đây rất vui vẻ.” Hạ Vũ liếc mắt nhìn hấn.

An Dật lúc này đã có chút hơi men, hấn nhìn chằm chằm Hạ Vũ hồi lâu.

Hạ Vũ: “Nhìn tôi làm gì? Có phải cậu đột nhiên phát hiện mình yêu tôi hay không nha?”

An Dật hì hì cười: “Đến, hôn một cái thử coi?”

Hạ Vũ: “. . . . . Thằng khỉ cậu uống rượu xong lại bắt đầu nổi điên rồi.”

An Dật: “Tôi không có say.”

Hạ Vũ: “Nhìn mặt cậu ngốc ngốc như vậy là tôi biết cậu say mà.”

An Dật: “Cậu có dám hôn môi với tôi không?”

Hạ Vũ trợn trừng mắt: “Không phải cậu luôn nói mình là thẳng nam hay sao?”

Về mặt An Dật lại nhất thời suy sụp: “Hồi trước tôi cũng tin chắc như vậy. . . . . Nhưng dạo gần đây lại không khẳng định nổi. . . . .”

Hạ Vũ vừa nghe, liền biết cũng có thể lắm chứ.

An Dật có tiếng là kẻ hay lừa mình dối người, có thể khiến hấn dao động rồi nhận ra chân tướng sự thật chỉ e còn khó hơn so với chuyện Mặt Trời sắp đụng phải Trái Đất.

“A Dật, có phải mới đây có chuyện gì xảy ra với cậu phải không?” Hạ Vũ hơi dè dặt hỏi.

“Ha ha.” An Dật cười khẩy hai tiếng, sau đó tiến tới bên tai Hạ Vũ nhỏ giọng nói, “Tôi nói tôi có quan hệ với đàn ông, cậu tin không?”

Hạ Vũ không thể tin nổi trợn mắt lên, nhất thời có chút kích động đứng bật dậy: “An Dật, cậu nói thật? Là thằng nào làm? !”

An Dật có hơi hoang mang: “Là người mà cậu vừa nhắc tới. . . . . Là người chuẩn bị đi khỏi đây. . . . .”

Hạ Vũ lại càng bất ngờ: “Trần giám đốc?!”

34. Chương 34

. Tạm biệt, An Dật.

Sáng hôm sau An Dật tỉnh lại trong nhà trọ của Hạ Vũ, rất dễ nhận ra hấn vẫn còn mơ mơ màng màng.

Bởi vì trong ấn tượng hình như hấn đâu có uống say, vậy sao hấn lại tỉnh dậy trong địa bàn của Hạ Vũ?

Lúc này Hạ Vũ vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

An Dật cầm di động của mình lên, mới biết điện thoại hết pin nên tắt nguồn.

Sau đó hấn liền lục lọi tìm di động của Hạ Vũ, vừa mở lên nhìn, chết tiệt, hơn mười giờ!

“Oa kháo! Trễ mất rồi! !” Hấn vội vã đứng dậy, kế tiếp còn không quên tặng cho Hạ Vũ một đạp, “Ngủ ngủ cái con khỉ! Trễ rồi kìa!”

Hạ Vũ tỉnh dậy với hai con mắt vẫn còn lim dim, miệng lẩm bẩm: “Cậu có thể không thô bạo như vậy được không?”

“Thô lỗ cái em gái cậu, tôi với cậu trễ giờ làm rồi kìa!” Hai tay An Dật nắm lấy vai Hạ Vũ lắc lắc không ngừng, “Cậu con mẹ nó tỉnh dậy nhanh cho tôi! Tôi phải ngồi xe cậu tới công ty! !” Sẵn tiện tuyên bố luôn là muốn đi nhờ xe.

Hạ Vũ bị ma quỷ của hấn công kích, muốn không tỉnh cũng khó.

Hai người cùng mang vẻ mặt thảm hại cùng chán chường đi vào công ty.

Lúc chia tay ở thang máy, An Dật còn không quên hung dữ cảnh cáo Hạ Vũ: “Lần sau cậu còn dám chuốc say tôi, con mẹ nó tôi sẽ thiến cậu!”

Hạ Vũ quay lại ném cho hắn một ánh mắt khinh thường: “Tự mình uống say cho đã rồi còn đổ thừa tôi! Tối hôm qua chính cậu chủ động nhào tới muốn hôn tôi chứ đâu?”

An Dật: “Kháo! Cậu bị ảo giác lão tử không trách!”

Hạ Vũ: “Cậu lại lừa mình dối người rồi đúng không? Vì tối hôm qua chính cậu đã nói cho tôi biết một bí mật.”

An Dật kinh hãi: “Bí mật gì?”

Hạ Vũ: “Trong công ty không tiện nói.”

An Dật: “. . . . .”

Tối tầng 8, An Dật lại càng khó chịu hơn.

Hắn vắng mặt buổi họp của bộ kế hoạch, may mà Dương Siêu làm trước nói sau đã thay hắn tham gia cuộc họp rồi.

“Tổ trưởng, cậu biết không? Trần giám đốc bị điều đi thật rồi.” Dương Siêu có hơi kinh ngạc nói, “Rõ ràng hôm qua còn nói chỉ đi công tác thôi mà.”

Tâm tình An Dật càng thêm khó chịu, hắn nhận lấy bản ghi chép về cuộc họp của Dương Siêu, bực mình nói: “Chuyện đó thì liên quan gì tới tôi?”

Dương Siêu rất kinh ngạc: “Thế nhưng. . . . . Không phải cậu và giám đốc đang quen nhau sao?”

An Dật nổi cáu: “Quen em gái anh! Con mắt nào của anh thấy chúng tôi đang quen nhau? !”

Dương Siêu vô tội tự nhiên bị sặc liền tủi thân: “Lúc hai người các cậu ở New Zealand nhìn giống như đang quen nhau lắm mà. . . . .”

An Dật: “Tôi thấy anh nên tới bác sĩ khám mắt đi là vừa!”

Dương Siêu: “. . . . .”

Thấy Dương Siêu mặt xám mảy tro đi ra từ phòng làm việc của An Dật, những người khác đều ném cho hắn một ánh mắt đồng tình.

“Haizz, tôi biết tổ trưởng nhất định sẽ tức giận lắm mà, dù sao thì Trần giám đốc cũng đã đi mất rồi. . . . .”

“Nói cái gì mà y như sinh ly tử biệt vậy? !”

“Tổ trưởng đang thời kì mãn kinh, mấy cậu nhịn chút đi.”

“Đừng tám nhảm nữa, bằng không tổ trưởng đi ra sặc cho một trận bây giờ!”

Người ta thường nói ba nữ là có thể họp thành một cái chợ, bây giờ ba nam cũng có thể họp thành cái chợ.

An Dật ngồi dựa vào ghế, trong lòng vô cùng bực bội.

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe từ miệng đồng nghiệp xác nhận rằng Trần Trần thật sự đã bị điều đi, tim hắn rất khó chịu giống như bị kim đâm.

“Kháo, chơi xong rồi đi? Thật đúng là tác phong của Trần ác ma.” An Dật hừ lạnh, lẩm bẩm.

Đúng lúc này có điện thoại nội bộ gọi từ tầng 3 đến, là của Hạ Vũ: “Này, An Tiểu Miêu cậu không sao chứ?”

An Dật nghi hoặc: “Tiểu Miêu em gái cậu, tôi thì có thể có chuyện gì?”

Hạ Vũ: “Thư nhậm chức cũng đã gửi tới, Trần giám đốc thật sự bị điều tới chi nhánh ở Nhật làm CEO rồi.”

An Dật: “Kháo, sao tôi vừa mới tới công ty thì ai cũng nói với tôi chuyện anh ta bị điều đi là sao chứ?”

Hạ Vũ: “. . . . . A? Thì ra quan hệ giữa hai người mấy cậu có nhiều người biết như vậy à?”

An Dật: “Quan hệ cái ông nội cậu, tôi với anh ta nửa xu cũng chẳng hề liên quan!”

Hạ Vũ thở dài: “Cậu phản ứng mạnh như vậy càng khiến người ta biết là cậu đang chột dạ.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ: “Thực ra thì, tôi biết cậu đã động tâm rồi. Cậu đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa.”

An Dật: “Cậu đừng có nói về tôi với cái giọng điệu như cậu hiểu tôi lắm ấy!”

Hạ Vũ: “Nói thế nào thì tôi cũng đã biết cậu hơn 5 năm. Cái thằng nhóc không để thứ gì vào mắt như cậu, rất hay lừa mình dối người, chỉ cần gặp chuyện gì bất lợi với bản thân, cậu liền làm bộ như không biết.”

An Dật: “. . . . . Tôi có hèn hạ tới mức đó không?”

Hạ Vũ: “Cậu hèn hạ nhiều năm qua cậu không biết sao? Hà Bồi Bồi thích cậu như thế, vậy mà cậu vẫn làm bộ như không biết, từ điểm đó đã có thể nhìn ra cậu hèn hạ tới mức nào rồi.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ phát hiện hần trầm mặc, vì vậy cũng không tiện nói thêm.

Gã thành khẩn nói một câu: “Thân là anh em tốt bạn bè tốt, thực ra tôi cũng không hi vọng cậu bước lên con đường không thể quay đầu lại này chút nào. Khi trước tôi nói mong ngóng cậu trở thành công đều là những lời tôi nói đùa, nhưng dù thế nào thì tôi cũng mong cậu đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa. Cậu sống với thái độ như vậy chỉ khiến cậu mất đi càng nhiều mà thôi.

An Dật vẫn tiếp tục trầm mặc.

“Cứ như vậy đi, chính cậu hãy suy nghĩ thật kỹ, cái gì mới là thứ cậu muốn.” Hạ Vũ nói xong câu đó liền ngắt điện thoại.

An Dật nghe tiếng tút tút vang lên trong điện thoại, tâm tư vẫn còn rất rối rắm.

Lời của Hạ Vũ không thể nghi ngờ là đã đâm trúng tim đen của hần.

Hần rất sợ phải đối mặt với sự thật, hần không hi vọng người khác đối xử tốt với hần, bởi vì hần là một người rất dễ dàng lạc lối.

Trần Trần dịu dàng như có như không chính là điều hần sợ hãi nhất.

“Hừm. . . . . Người cũng đã đi, nói những lời này thì có ích gì.”

An Dật thở dài một hơi, sau đó ngáy ra nhìn trần nhà.

Dù sao thì, trước đến giờ hần luôn là người chắc chắn không có được hạnh phúc.

Đối với chuyện tình cảm hần vẫn cứ chậm tiêu thế đó, đến khi hần phát giác ra rồi, thì đối phương cũng đã bỏ hần mà đi.

Thời học trò ngày trước cũng vậy, đã từng có nữ sinh thầm mến hần, nhưng hần lại chẳng hề hay biết, đợi đến khi hần phát hiện bản thân mình thích người ta, thì cô bé đó cũng đã theo một người khác mất rồi.

Vì hần liên tục đánh mất nhiều thứ. . . . . Nên mới khiến tính cách của hần vận vẹo như bây giờ, không tùy tiện tin bất cứ ai, luôn luôn lừa mình dối người.

Từ nhỏ hần đã biết, hần chỉ là một cái chén dư ra.

Trong lòng An Dật thực sự rất tự ti.

Tuy Trần Trần không ngừng nói rằng y đen theo đuổi hần, nhưng đến tận bây giờ hần vẫn không dám tin.

Không phải hần kì thị, bằng không thì hần cũng đã không làm bạn thân với Hạ Vũ, hần chỉ đơn giản là không dám tùy tiện tin người khác thôi.

Hần sợ mình bị gạt, bị tổn thương, nên hần vẫn luôn làm ra vẻ bản thân mình rất hời hợt.

Nguyên cả ngày, An Dật cứ mắc kẹt trong một mớ lộn xộn, rối rắm.

Sau khi về đến nhà, hấn tinh thần uể oải cầm di động đi sạc pin.

Lúc điện thoại lên hình, hấn mới phát hiện trong đó có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc.

Mở ra thì thấy, toàn bộ đều là số của Trần Trần.

Bấm xem tin nhắn, An Dật cẩn thận đọc từng cái một.

“Được lắm, em dám không tiếp điện thoại của tôi? Nè, hay là lại ngủ quên rồi. . . . ?”

“Thấy trong người khó chịu thì xin nghỉ đi, liều mạng như vậy công ty cũng không có thưởng cho em danh hiệu công nhân gương mẫu đâu.”

“Tôi đi Nhật, em bị bệnh thì nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt.”

“Đừng nóng nóng nảy nảy như trẻ con nữa, không phải ai cũng chịu được cái tính nết hay tặc mao của em đâu. Lúc nào không hợp thì nên thu liễm lại một chút.”

“Không ngờ đến giờ này tôi vẫn chưa cửa đổ được em, em, chính là người đầu tiên khiến tôi đá phải thiết bản.”

“Tạm biệt, An Dật.”

Tổng cộng có 6 tin nhắn nhỏ.

An Dật xem xong trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là vị nào.

Cuối cùng mới thốt ra được một câu: “Cái tên ngốc Trần Trần anh, anh tưởng mình có tiền là anh giỏi lắm à! Bộ mấy lời này không nhắn cùng một lúc được hay sao!”

Đang nói, chẳng biết tại sao nước mắt lại chảy ra: “Tạm biệt là tốt, vĩnh viễn không gặp nhau lại càng tốt!”

An Dật hấn mới không dễ bị tổn thương như vậy đâu!

35. Chương 35

. Jonsson

Sau khi Trần Trần rời đi, An Dật liền đổi số điện thoại rồi tiếp tục cuộc sống chán chường thường ngày của hấn.

Bảy tháng sau.

An Dật giải quyết xong toàn bộ thủ tục, từ chức tổ trưởng Tổ nghiên cứu và sáng tạo ở Blue Island, đổi nơi công tác, đi theo Hạ Vũ tới Jonsson.

Nằm ở Las Vegas, Jonsson là một trong số những công ty quảng cáo mới thành lập do người Trung Quốc góp vốn mở ra, tuy lịch sử không lâu đời như Blue Island, nhưng cấp trên bọn họ rất có dũng khí tuyển dụng người.

Do An Dật lúc còn ở Blue Island đã làm tới chức tổ trưởng tổ Nghiên cứu và sáng tạo, vậy nên sau khi tới Jonsson, hấn rất may mắn trở thành trưởng phòng Kế hoạch, còn Hạ Vũ thì trở thành trưởng phòng Thiết kế

Dường như tổng giám đốc của Jonsson có quan hệ gì đó đặc biệt với Hạ Vũ, nhưng An Dật lại giả ngu coi như không biết gì.

Hôm nay là ngày thứ 37 An Dật đến Jonsson.

Hấn ngủ thẳng tới mười một giờ hơn mới tỉnh dậy — vì thời gian biểu ở Jonsson không quá mức nghiêm khắc như bên Blue Island, chế độ quản lý của bọn họ và Blue Island có thể nói là khác xa nhau một trời một vực.

Lại nói tiếp, An Dật tất nhiên là thích chế độ ở Jonsson hơn. Dù sao thì việc không cần lo lắng mình sẽ đi muộn là một chuyện rất ư là hạnh phúc.

Vẫn là cuộc sống chen chúc trên xe điện ngầm, chẳng qua là không còn cái cảnh chạy theo đằng sau xe như khi trước.

Tới công ty rồi, An Dật liền mỉm cười chào Angelina đứng trước quầy tiếp tân.

An Dật dùng tiếng Anh vô cùng lưu loát nói: “Tiểu thư Angelina hôm nay vẫn xinh đẹp như mọi ngày nha.”

Angelina cười đến mức nghề nghiệp hóa: “Chào buổi sáng, ngài An Dật.”

An Dật giả bộ trưng ra biểu tình kinh ngạc: “Tiểu thư Angelina còn nhớ tên tôi sao? Thật sự là vinh hạnh nha ~ “

Angelina tiếp tục cười, nói: “Tên của ngài An Dật đây đã sớm truyền khắp cả Jonsson này rồi.”

An Dật vẫn còn muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải quản lý phòng Ý tưởng và sáng tạo của Jonsson – Reeve.

“Sáng sớm thật đúng là thời gian thích hợp để tán tỉnh nha, Angelina người đẹp hàng đầu của Jonsson chúng ta đây mà.” Reeve là người Anh, vì vậy phần lớn ngôn ngữ gã nói đều là tiếng Anh.

May mà vốn tiếng Anh của An Dật khá vững, nghe hiểu không có vấn đề gì. Gã ta nhìn An Dật cười đến mức vô hại.

An Dật biết Reeve cũng là đồng chí, nên hẳn đối với gã vẫn có chút kính nhưng không gần.

An Dật ha ha cười với Reeve: “Tôi chỉ là nghe nói tiểu thư Angelina vẫn còn độc thân, nên mới muốn theo đuổi thử thôi mà.”

Reeve nhìn hắn nói: “Vậy có lẽ sau này cậu sẽ có rất nhiều đối thủ mạnh nga.”

An Dật: “Như vậy mới kích thích.”

Angelina đứng một bên vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp hóa trên môi, không chút nào để ý đến những lời đối thoại giữa hai người bọn họ.

Phảng phất như cô đã tập mãi thành quen đối với những lời nói mang tính quấy rối này rồi.

Sau đó hai người cùng nhau đi vào thang máy.

Lúc chỉ còn có hai người bọn họ bên trong, thái độ của Reeve cũng không thân thiết dễ gần như vừa rồi, trái lại gã dùng một ánh mắt đánh giá quan sát An Dật.

An Dật phát hiện ánh mắt của gã đang nhìn mình, liền hỏi thẳng: “Quản lý, anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

“Nghe nói cậu và Hạ ở phòng thiết kế là bạn tốt, không phải cậu ấy là gay hay sao?” Reeve tỏ ra rất hiếu kỳ.

An Dật gật đầu: “Đúng như thế thì sao? Đây cũng chẳng đụng chạm gì tới tình bạn giữa chúng tôi.”

Reeve gật gật đầu: “Tôi còn tưởng cậu cũng vậy?”

An Dật nhìn gã rồi ném cho gã một nụ cười có thể coi là khách sáo: “Thật xin lỗi, tôi là thẳng nam.”

Sau khi ra khỏi thang máy, An Dật liền đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

Lúc này thư ký Shirley của hắn đã chuẩn bị xong lịch trình biểu, An Dật cầm lấy nhìn, tức khắc nhíu mày lại.

“Shirley, không phải case của Khải Đế đã thảo luận ổn thỏa rồi hay sao?” An Dật rất nghi hoặc, “Tại sao còn muốn tôi đến dự hội nghị ở bên kia?”

Shirley cũng mù mờ chả biết gì: “Vừa rồi tổng giám đốc gửi tin nhắn tới, nói ngài nhất định phải có mặt.”

An Dật vừa nghe xong liền nhịn không được chửi tục một câu: “Kháo!”

“Trưởng phòng, có vấn đề gì sao?” Shirley khó hiểu nhìn An Dật đang rối rắm.

An Dật phát phát tay: “Không có gì không có gì, chẳng qua là tôi ghét đi họp thôi.”

Shirley: “. . . . .”

Sau khi Shirley ra khỏi văn phòng, An Dật liền ngồi lên ghế xoay xoay vài vòng, tiếp theo nhắc điện thoại nội bộ lên nhấn một dãy số.

Ngay sau đó liền có người tiếp điện thoại.

An Dật: “Haha, Justin phải không?”

Justin đang vẽ sơ đồ phác thảo mặt bằng không ngờ tới người gọi lại là trưởng phòng của bọn họ, nhất thời không kịp phản ứng: “Hả?”

Ngữ khí của An Dật vô cùng nhã nhặn: “Buổi chiều bên Khải Đế có tổ chức một cuộc họp, cậu tham dự giúp tôi đi ~”

Justin vừa nghe liền kinh hãi: “Trưởng phòng, bây giờ em đang có việc trong tay.”

An Dật: “Kêu Jones làm giúp cậu là được.”

Justin : “. . . . . Nhưng mà. . . . .”

An Dật: “Sao? Có ý kiến?”

Justin: “Không. . . . .”

An Dật: “Cứ quyết định vậy đi.”

Justin: “. . . . .”

Sau khi ngắt điện thoại, tâm tình An Dật mới có thể xem như có chút nể.

Hiện tại hẳn rất có phong phạm của Trần Trần, mấy cái trò lấy quyền mưu tư này của hắn toàn bộ đều học được từ nơi y.

Lúc này Shirley lại cầm một đồng văn kiện đem tới giao cho hắn phê duyệt, phải có sự đồng ý phê duyệt của hắn thì tập văn kiện này mới có thể chính thức đến tay trưởng phòng Ý tưởng và Sáng tạo, trưởng phòng Ý tưởng và Sáng tạo thông qua rồi thì mới tới chỗ của trưởng phòng Thiết kế, sau khi người này chỉnh sửa lại xong xuôi đâu đó rồi, kế tiếp mới là bước hoàn thành.

Phương thức kiểu mẫu rập khuôn này trái lại vẫn không khác Blue Island là mấy.

Nghĩ đến Blue Island, khó tránh khỏi lại nhớ tới một số người quen ở đó.

Cái ngày mà An Dật lên máy bay, tất cả người trong nhóm Dương Siêu đều tới tiễn hắn đi, nói không cảm động chính là gạt người

Chẳng qua là hắn đã quyết định muốn đi, vậy thì nhất định phải đi.

Sau khi đệ đơn xin từ chức, Diệp Tử Thông còn đặc biệt tới tìm hắn để nói chuyện.

Diệp Tử Thông hỏi hắn tại sao muốn từ chức, hắn rất trực tiếp mở miệng nói thẳng ra là muốn đổi nơi công tác, đến Jonsson.

Khiến Diệp Tử Thông không nói nên lời.

“Trước đây người cất nhắc cậu là Trần giám đốc Trần Trần, ánh mắt của cậu ấy thật sự rất khá, ít nhất cho đến bây giờ cậu ấy cũng chưa từng nhìn lầm.” Mặt Diệp Tử Thông lộ vẻ đáng tiếc, “Dù sau này cậu có đi đâu, thì hãy nhớ giữ vững lập trường của mình.”

An Dật hiếm khi hơi phiền tình một chút: “Diệp tổng, anh cần gì phải nói mấy lời xúc động như vậy chứ? Anh yên tâm, tôi sẽ không bán đứng Blue Island đâu.”

Diệp Tử Thông: “. . . . . Xem phim gián điệp nhiều quá nên lạm rồi à?”

An Dật: “Này cũng bị anh biết.”

Diệp Tử Thông: “. . . . .”

Trước khi rời đi, An Dật hơi do dự một chút nhưng vẫn hỏi Diệp Tử Thông: “Trần giám đốc ở Nhật Bản có khỏe không ạ?”

Diệp Tử Thông cười cười: “Không có nơi nào mà cậu ta không sống được.”

An Dật cũng cười cười: “Vây là tốt rồi, nhờ anh thay em cảm ơn anh ấy. Không có anh ấy, cũng sẽ không có em ngày hôm nay.”

Diệp Tử Thông: “? ? ?”

An Dật giả vờ tự nhiên vẫy vẫy tay: “Tạm biệt nhé ~”

Đột nhiên một tràng gõ cửa xuất hiện đánh thức An Dật đang trầm tư.

“Mời vào.” Hần vội vàng dùng tiếng Anh đứng chuẩn nói.

Đẩy cửa vào là trưởng phòng PR của Jonsson – Judy, chỉ thấy cô vẫn hấp dẫn quyến rũ như xưa, cách ăn mặc khá là mê người.

“Hey, An, có thời gian đi ăn trưa với em không?” Cô vô cùng nhiệt tình biểu đạt sự yêu mến của mình đối với An Dật, rất chủ động trong việc theo đuổi.

Chỉ tiếc là An Dật đối với mấy em gái nhiệt tình cởi mở như vậy vốn có chút ăn không tiêu, nên hần vẫn luôn lấy thái độ kính nhưng không gần mà đối xử.

Nhưng hần không ngờ tới người ta lại trực tiếp tới mức chạy thẳng tới văn phòng tìm hần.

“Ngại quá, Judy tiểu thư. Đạo gần đây tôi rất bận, thật sự xin lỗi.” Hần đây là đang bận làm biếng. Thể loại mà An Dật đang giả bộ, chính là ‘thân bất do kỷ’ mà dân giang hồ hay gọi.

Judy rõ ràng không chịu bỏ qua cho hần dễ dàng như vậy, cô nàng liền bắt đầu chơi trò hờn dỗi: “Đừng vậy mà ~ An, anh từ chối người ta mấy lần rồi đó.”

An Dật lập tức giả bộ ngớ ngẩn: “Có sao? Có thể cùng ăn cơm với người đẹp là một chuyện rất vinh hạnh nha, tôi cầu còn không được nữa là. Nhưng mà tôi thật sự không có thời gian. . . . .” Thiếu chút nữa ngay cả tiếng Anh nói thể nào hần cũng quên luôn.

Cho nên mới nói, hần không thích con gái quá cởi mở.

36. Chương 36

. Vào nhằm gay bar.

Sau khi rời khỏi hội nghị ở Khải Đế, An Dật rất ư là tự nhiên phui đích bỏ đi chơi.

Florida là một thành phố hết sức phồn hoa, có cảm giác khắp nơi tràn ngập mùi tiền giấy.

An Dật đi dạo không mục đích, tưởng mình như là một vị khách xa lạ cô độc nơi tha hương.

Từ sau khi cùng Hạ Vũ đến Jonsson, hần và gã rất ít khi liên lạc với nhau. Hai người trong công ty hầu như không hề gặp mặt.

An Dật không trách gã, bởi hần biết Hạ Vũ cũng là một người thân bất do kỷ.

Đi rất lâu rất lâu, cuối cùng dừng chân trước một loạt quán bar.

Không suy nghĩ nhiều, An Dật cảm thấy có lẽ hần nên vào đó uống rượu để giết thời gian.

Một số quán bar ở Mi đều hoạt động đủ 24h, cho dù là ban ngày nhưng họ vẫn mở cửa làm ăn như thường.

An Dật chọn ra một quán nhìn có vẻ khá phong cách, rồi đi vào trong.

Người ở trong không nhiều lắm, bên cạnh quầy rượu cũng chỉ có le hoe hai ba người.

Không gian rất yên tĩnh.

Gọi một ly cocktail mà mình thích uống, An Dật ngồi dựa vào chiếc ghế gần với quầy rượu nhất.

Một chàng trai Châu Á bề ngoài có vẻ không tệ xuất hiện trong quán bar, tự nhiên đã thu hút vô số ánh mắt, bất quá An Dật chẳng mấy may quan tâm.

Dù sao đây cũng đâu phải lần đầu tiên hắn ở nước ngoài.

Giống như người nước ngoài xuất hiện ở Trung Quốc, bao giờ cũng bị một số người nhìn chăm chú.

An Dật nghĩ tới rất nhiều điều, nhưng chỉ có độc nhất một điều hắn không hề nghĩ tới, hắn vậy mà lại. . . . Vào nhầm gay bar.

Tất nhiên đây không phải là quán bar bình thường rồi, mà chính là một quán bar đồng tính.

Kết quả là hắn cứ như vậy mà đâm đầu đi vào trong, trở thành mục tiêu của người ta rồi mà vẫn không hay biết gì.

Thấy An Dật cô đơn ngồi một mình, bartender có ý đồ gạ gẫm.

“Thưa ngài, ngài đi một mình?” Bartender rất lịch sự.

An Dật bực bội nhìn gã ta: “Chẳng lẽ anh thấy hai người?”

Bartender sững người một chốc, gã không ngờ tới người anh em này lại nói tiếng Anh khá là lưu loát, dù rằng thái độ của cậu ta không tốt chút nào.

Thái độ của An Dật biểu thị rõ ràng là không muốn để ý tới người khác.

Bartender biết điều không tiếp tục làm phiền hắn nữa.

Cho đến khi có hai người đàn ông khác cũng cùng là người Châu Á đi tới đập tan sự hồ hững của An Dật.

Người đàn ông bề ngoài bảnh bao mới vừa đến quầy bar liền phát hiện An Dật, vẻ mặt dường như rất ngạc nhiên: “Ha, đây không phải An Dật An đại thiếu gia hay sao?”

Nghe phát âm tiếng Trung, An Dật nghi hoặc liếc mắt qua, không ngờ tới người nói lại là Lý Thiếu Phong đang cười đến mức vô cùng khiếm nhã.

Lý Thiếu Phong đỉnh đặc tiêu sái đi tới ngồi cạnh An Dật, sau đó quay đầu vẫy vẫy tay với người phía sau: “Bảo bối ngốc, đến đây. Coi ai nè.”

An Dật vừa nhìn, hơi bất ngờ là ngay cả Trương Suất cũng đến đây.

Kháo, đã ra nước ngoài rồi mà vẫn còn gặp phải tên oan gia này.

An Dật liếc Lý Thiếu Phong: “Sao anh lại ở đây?”

Lý Thiếu Phong cũng gọi một ly rượu cocktail: “Tiểu Suất nhà tôi nhao nhao đòi tới Florida chơi, nên tôi mới dẫn em ấy tới đây. Nhưng còn cậu, sao cậu lại ở chỗ này?”

An Dật: “Tôi chuyển nơi công tác đến một công ty ở đây.”

Lý Thiếu Phong vỗ vỗ vai hắn, trưng ra bản mặt của một anh hai tốt: “Vẫn tốt chứ hả, cậu với A Trần tiến triển tới đâu rồi?”

An Dật trợn mắt nhìn gã: “Đừng có làm như anh rất thân với tôi.”

Lý Thiếu Phong: “Làm gì mà nói năng xa lạ dữ vậy? Dù gì thì chúng ta cũng đã quen nhau khi cậu vừa mới sinh cơ mà. Bộ dạng cậu mang tã tôi đây vẫn còn nhớ ~”

An Dật: “. . . . . Lý Thiếu Phong anh đừng có nói năng tùy tiện như vậy được không?”

Lý Thiếu Phong: “Hồi nhỏ tôi sao thì lớn lên vẫn vậy thôi, cậu phải tập làm quen đi.”

An Dật: “. . . . .”

Lúc này Trương Suất cũng đã đi tới, thấy An Dật, hiển nhiên cũng rất giật mình: “An Dật, cậu thế nào lại ở đây?”

An Dật cười cười với Trương Suất, giơ ly rượu trên tay lên: “Tới đây uống rượu chứ gì nữa.”

Trương Suất càng thêm nghi hoặc: “. . . . . An Dật, cậu cũng cong rồi à?”

An Dật: “Sao tự nhiên lại nói vậy?”

Trương Suất: “Nếu không thì sao cậu lại tới cái nơi này uống rượu?”

An Dật: “? ? ?”

Trương Suất: “Cậu không biết đây là gay bar?”

An Dật: “! ! !”

Lý Thiếu Phong nhin cười hết nấc: “Bảo bối ngốc ơi, anh vừa phát hiện có người so với em còn ngốc hơn. . . . . Ha ha ha. . . . .”

Tiếp theo là Trương Suất và An Dật cùng đồng thanh nói: “Ngốc em gái anh!”

Lý Thiếu Phong: “Nè nè, hai người các cậu có phải anh em thất lạc nhiều năm không vậy? Ngay cả câu cửa miệng cũng giống y như nhau?”

Sau đó Trương Suất và An Dật lại đồng thanh nói lần nữa: “Thất lạc ông nội anh!”

Lý Thiếu Phong: “. . . . .”

Hai cậu nhóc này cũng quá mức ăn ý rồi.

“Tôi nói cậu vào nhầm gay bar thì thôi đi, nhưng làm gì mà ngồi một mình uống rượu giải sầu?” Lý Thiếu Phong tiếp tục ngồi lăm lăm bên tai An Dật, “A Trần đi Nhật hơn nửa năm, tôi còn tưởng là cậu sẽ đi theo cậu ta chứ.”

An Dật rất muốn bóp chết Lý Thiếu Phong: “Kháo, đừng có nhắc tới anh ta trước mặt tôi!”

Lý Thiếu Phong nhất thời hiểu kỳ: “Sao? Là cậu vứt bỏ cậu ta hay là cậu ta vứt bỏ cậu?”

An Dật: “Anh quản được sao?”

Lý Thiếu Phong: “A Trần là bạn tốt của tôi nha, nói thế nào thì cậu cũng có thể coi là em trai tôi rồi. Đương nhiên chuyện này phải liên quan tới tôi.”

An Dật: “Anh thấy anh có trách nhiệm của một người anh lăm sao? Hồi còn nhỏ lúc nào cũng ăn hiếp tôi, về tới nhà còn nói xạo với người lớn là rất quan tâm chăm sóc tôi!”

Lý Thiếu Phong: “Ây du, có nhiều đó cũng mang thù?”

Trương Suất cũng chen vào đề tài bọn họ đang nói tới: “Aizz, An Dật cậu không ở chung với Trần Trần?”

Nói xong cậu nhìn về phía Lý Thiếu Phong: “Anh Phong, lần trước không phải Trần Trần đã về nước rồi hay sao? Sao anh ta không đi tìm An Dật?”

Lý Thiếu Phong nhún nhún vai: “Cậu ta cũng chỉ về có một chốc, làm gì có thời gian. Cậu ta bây giờ là một người rất bận rộn, sự nghiệp đang rất huy hoàng.”

An Dật: “. . . . .”

Nhưng ai dè, không biết Trương Suất kia cố ý hay vô tình mà nói thêm một câu: “Anh Phong, chẳng lẽ người mà Trần Trần mang theo về lần trước mới là người yêu hiện giờ của anh ta? Làm em vẫn tưởng là An Dật! ! !”

Lý Thiếu Phong có chút bất đắc dĩ đỡ trán: “Bảo bối ngốc à, có một số việc em không hiểu đâu.”

“Không hiểu em gái anh, đừng có suốt ngày nói em cái gì cũng không hiểu!” Trương Suất lập tức tặc mao.

“Đợi lát nữa quay về khách sạn, anh sẽ chơi game với em, đừng so đo nữa nha?” Lý Thiếu Phong liền biết điều vuốt vuốt lông.

Trương Suất: “Em muốn cây rìu sét vàng!”

Lý Thiếu Phong: “Ừ ừ ừ, người tạo sét đương nhiên là em!”

An Dật nhìn hai người bọn họ khoe khoang hạnh phúc, chẳng biết tại sao lại có chút ghen tị: “Tôi nói hai người rảnh rồi hết việc làm rồi hay sao mà lại đến quán bar này? Đã vậy còn đặc biệt chạy tới trước mặt một người độc thân là tôi đây nữa chứ, cố ý kích thích tôi?”

Lý Thiếu Phong vẻ mặt thông cảm nhìn An Dật: “An Tiểu Dật à! Quán bar này là tôi bỏ tiền ra đầu tư đó, cậu hiểu chứ?”

An Dật nhất thời có cảm giác giống như là sấm sét giữa trời quang.

Sau đó Lý Thiếu Phong đi tới, nói nhỏ bên tai An Dật: “Bằng trực giác nhạy cảm trời sinh của tôi, tôi biết cậu đã cong mắt rồi.”

An Dật kinh hãi: “FML! Lý Thiếu Phong anh nói bậy bạ gì đó? !”

Lý Thiếu Phong ha ha hai tiếng: “Đừng mạnh miệng nữa, nói cho cậu hay, là một người trong nhóm đồng chí đã khai bao qua đàn ông, tôi vừa nhìn liền biết.”

An Dật hận không thể dùng hai mắt giết chết gã: “Chuyện tôi cong hay không cong liên quan gì tới anh?”

Lý Thiếu Phong: “Tôi phải cho A Trần nhà tôi biết để cậu ấy tới Mĩ tìm người chứ.”

An Dật: “. . . . .”

Lý Thiếu Phong nhìn An Dật một hồi, rồi trưng ra vẻ mặt ‘Cậu hết thuốc chữa’: “Nhìn biểu tình chờ mong trên mặt cậu kìa, muốn gặp A Trần lắm phải không?”

Tới lúc này An Dật rốt cuộc cũng bình tĩnh hết nổi, dựng lông lên: “Chờ mong em gái anh! Kháo, tôi nghiêm túc tuyên bố, tôi với Trần Trần ngay cả một cọng lông cũng chẳng hề liên quan!”

Lý Thiếu Phong dù thấy An Dật tặc mao nhưng vẫn rất bình tĩnh: “Giải thích chính là che giấu.”

An Dật: “. . . . .”

37. Chương 37

. Gặp lại

An Dật ngồi trong quán bar của Lý Thiếu Phong uống rượu tới mức say khướt.

Tiếp theo đó liền bắt đầu lên cơn điên, vừa cười vừa khóc.

Trương Suất đứng bên cạnh nhìn mà hết hồn: “Anh Phong, cậu ấy bị gì vậy?”

Lý Thiếu Phong chặc lưỡi lắc đầu: “Bảo bối ngốc, bộ dạng khi say của em so với cậu ta thì tốt hơn nhiều. Cậu nhóc này mỗi lần uống say, hình tượng gì cũng mất sạch.”

Trương Suất: “. . . . .”

Lúc này An Dật đang nhào người nằm sấp lên quầy rượu, vẻ mặt khó chịu.

Lý Thiếu Phong lại lắc đầu, thở dài: “Xem ra áp lực quá lớn, kìm nén lại lâu.”

Trương Suất kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Lý Thiếu Phong: “Ha ha, không có chuyện gì có thể thoát khỏi mắt thần của anh được. Anh đây chính là một huyền thoại, đừng có sùng bái quá nha ~”

Trương Suất: “Sùng bái em gái anh.”

Lý Thiệu Phong: “Không thể mặc kệ rồi bỏ cậu ấy ở lại đây được, bằng không A Trần sẽ giết anh mất.”

Trương Suất: “Mang cậu ấy về?”

Lý Thiệu Phong liếc xéo Trương Suất: “Mang về làm bóng đèn?”

Trương Suất: “. . . . . Vậy sao giờ?”

Lý Thiệu Phong nhìn về phía bartender bên cạnh quầy rượu, dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Steven, sắp xếp cho cậu ấy một căn phòng. Nhớ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt, cậu ấy là bạn của tôi.”

Vốn liếng tiếng Anh của Trương Suất vẫn rách nát như ngày nào, cậu chỉ nghe Lý Thiệu Phong liền thoáng nói một tràng, hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.

Tiếp theo Lý Thiệu Phong nắm tay Trương Suất rời khỏi đó: “Đi thôi, bảo bối ngốc.”

Trương Suất chỉ chỉ An Dật đang mê man nằm úp sấp trên quầy: “Cứ vậy mà bỏ lại cậu ấy?”

Lý Thiệu Phong cười cười: “Không sao đâu, An Tiểu Dật là một con Tiểu Cường mà.”

Trương Suất: “. . . . .”

Hôm sau, An Dật tỉnh lại trong cơn đau đầu khó chịu vì cơn say tối qua.

Đảo mắt nhìn qua liềm thấy có gì đó kì kì, cảnh vật chung quanh thực xa lạ.

Ra khỏi phòng, thấy cách trang trí đầy phong cách ở bên ngoài mới phát hiện, thì ra nơi này là phòng ở lầu hai của quán bar hôm qua.

Khỏi cần hỏi cũng biết, này chắc chắn là do Lý Thiệu Phong sắp xếp.

Nghĩ tới chuyện tự dưng vô duyên vô cớ thiếu nợ Lý Thiệu Phong một cái ân tình, tâm tình An Dật có hơi khó chịu.

Đến công ty Jonsson, vẻ mặt An Dật không tốt chút nào, tâm tình thì tệ hại, dường như cả người đều tràn ngập một màu đen chán chường.

Shirley vừa thấy hần đi tới, lập tức giao cho hần lịch trình biểu những việc ngày hôm nay phải làm cho xong.

An Dật không chút tinh thần nhận lấy tờ bảng biểu rồi uể oải nhìn.

Đột nhiên, đường nhìn của hần đang lướt xuống dưới chợt ngừng lại ở dòng chữ “Blue Island – Japan”.

Hần lập tức xoay người hỏi Shirley: “Jonsson chúng ta và Blue Island hợp tác khi nào?”

Shirley vừa nghe, liền mở email lên tìm kiếm thông tin.

Một hồi lâu sau cô mới trả lời: “Chi nhánh của Blue Island ở Nhật Bản vừa nhận được một case trị giá 30 triệu, khâu sau cùng bên đó muốn chuyển qua để Jonsson chúng ta làm. Bọn họ ra giá 10 triệu.”

An Dật nghe xong, nhếch nhếch mày: “Vậy chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Shirley lại kéo trang mail xuống nhìn tiếp: “Tổng giám đốc nói, trưởng phòng Kế hoạch và trưởng phòng Thiết kế đều phải tham gia cuộc trao đổi lần này.”

An Dật đỡ trán, chung quy vẫn thấy có một loại cảm giác xấu: “Vậy Shirley, cô có biết đại diện bên Blue Island là ai không?”

Shirley nhìn tư liệu, cười nói: “Trưởng phòng, thiết trùng hợp. Là CEO bên chi nhánh ở Nhật trực tiếp đến đây trao đổi, nghe nói anh ta và anh đều cùng là người Hoa.”

Mặt An Dật liền biến trắng: “Có phải anh ta tên Trần Trần không?”

Shirley giật mình nói: “Trưởng phòng, sao anh biết?”

An Dật gượng cười: “Ha ha, tôi với anh ta có một chút giao tình.”

Trở lại phòng làm việc của mình, An Dật lại khó chịu.

Nghĩ tới buổi chiều rất có thể sẽ gặp được Trần Trần, hắn liền đứng ngồi không yên.

Bởi hắn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối diện Trần Trần nha a a a a ——

Vì vậy hôm nay An Dật giống y như ăn trúng thuốc nổ, bắt đầu sặc người lung tung.

Sau đó danh ngôn kinh điển của Hạ Vũ lại ra lò, đó chính là “Thời mẫn kinh của An Dật đã tới rồi”.

Buổi chiều, giám đốc Kevin bọn họ mang theo quản lý phòng ý tưởng, quản lý phòng thiết kế và quản lý phòng mỹ thuật, còn có cả trưởng phòng kế hoạch, trưởng phòng thiết kế đến một nhà hàng khách sạn nằm sao ở Florida.

An Dật dường như không muốn đi, vẻ mặt hết sức tệ hại.

Quản lý phòng Ý tưởng Reeve quan tâm hỏi: “Sao vậy? Cậu khó chịu?”

An Dật: “Tối qua uống nhiều quá, đau đầu.”

Hai người đang nói chuyện, người bên Blue Island cũng đã tới nơi.

Toàn bộ đều là người Châu Á, đi đầu rõ ràng chính là Trần Trần.

Trần Trần không ngờ tới sẽ nhìn thấy An Dật ở đây, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Bất quá ngoài mặt trái lại không xuất hiện biểu tình gì, rất bình tĩnh.

Mà sau khi An Dật nhìn thấy Trần Trần đi vào, hắn liền có vẻ lo lắng không yên.

Reeve thấy vẻ mặt hắn khó chịu thì càng thêm quan tâm chăm sóc, hỏi: “Nếu thực sự khó chịu thì về trước đi? Tôi nghĩ Kevin sẽ không trách cậu đâu.”

An Dật đang định từ chối ý tốt của Reeve, kết quả vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt của Trần Trần.

Hơn nửa năm không gặp, y trái lại càng anh tuấn đẹp trai, chín chắn hơn nữa. Trong lòng An Dật tràn ngập đổ kị, hắn thấy mình vẫn là An Dật của trước kia, không tiến bộ chút nào.

Kevin rất lịch sự chào hỏi Trần Trần, sau đó nói một lèo tiếng Anh.

Vốn tiếng Anh của Trần Trần đương nhiên rất lưu loát, thái độ cũng khá tự nhiên nói chuyện với Kevin.

Lúc này Reeve chợt đột ngột tiến tới nói nhỏ bên tai An Dật: “Anh chàng đẹp trai này rất được nha, đúng món tôi thích.”

An Dật hừ lạnh một cái, nhỏ giọng trả lời: “Liên quan gì tới?”

Reeve không ngờ An Dật lại bất thành linh phun ra một câu tiếng Trung, vậy nên gã có hơi sửng sốt một chút: “Cậu nói gì cơ?”

An Dật lại dùng tiếng Trung nói: “Reeve anh thiệt là một tên ngốc.”

Nhìn cái mặt Reeve vẫn mù mờ chẳng biết gì, An Dật liền nhịn không được muốn bật cười.

Bất đồng ngôn ngữ có đôi khi rất thú vị.

Ánh mắt Trần Trần nhìn bọn họ tràn đầy tức giận.

Y rất muốn giết chết cái cha già người Anh ngồi bên cạnh An Dật kia, An Tiểu Miêu của y có thể để gã thích dụng thì dụng tùy ý hay sao?

Nhìn An Dật trò chuyện vui vẻ với cha già người Anh kia, Trần Trần càng bức bối.

Y mới đi hơn nửa năm, An Tiểu Miêu của y đã không chịu nổi cô đơn, bắt đầu cảm dỗ tên đàn ông khác?

Tốt, rất tốt, xem ra An Tiểu Miêu của y vẫn còn thiếu **

Thật khó cho Trần Trần khi đối mặt cái case lớn này còn phải nhất tâm nhị dụng, vừa ứng phó Kevin, đồng thời còn chú ý An Dật.

“Blue Island chúng tôi vẫn luôn tin tưởng kỹ thuật khâu cuối của Jonsson, nếu không chúng tôi đã không tìm tới các anh.” Trần Trần rất lễ độ nói.

Kevin cũng rất lễ độ cười: “Thực xin lỗi, đúng lúc CEO Oswald của chúng tôi vừa đi công tác.”

Trần Trần đều đều nói: “Không sao, anh hay anh ta tới cũng như nhau thôi. Blue Island chúng tôi chỉ chú trọng kết quả, phần quá trình không quan trọng.”

An Dật nhìn Trần Trần, cái kinh làm một cái mặt quỷ. Hừ, giả bộ tốt lành cái con khỉ. Siêu cấp phúc hắc đại hôi lang! (con sói xám super đen tối =)) bụng dạ đen tối =)))

Cuộc nói chuyện đang rất hài hòa, tiếng chuông di động của An Dật lại đột ngột vang lên. Vẫn là cái âm điệu “Hồ lô biến” ăn không vô kia.

Tiếp theo đó, ánh mắt của toàn bộ những người bên trong thoáng cái đã rào rào tập trung lên người hắn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi quên chỉnh chế độ rung.” An Dật lúng túng đứng dậy, sau đó vừa xin lỗi vừa đi ra ngoài.

Kevin sợ biểu hiện của An Dật sẽ phá hủy hình ảnh của Jonsson, vội vàng giải vây thay An Dật: “Ngại quá, cậu ấy là người mới. Xin thứ lỗi.”

Trần Trần mỉm cười: “Tôi vẫn luôn nghe nói Jonsson rất có dũng khí dùng người, thế nhưng tôi lại không ngờ tới, chỉ là một người mới cũng đã là trưởng phòng kế hoạch?”

Kevin có hơi xấu hổ: “Cậu ấy rất bộp chộp, thế nhưng rất có ý tưởng và sáng tạo.”

Trần Trần vẫn cười: “Phải không?” Người mà y bồi dưỡng đương nhiên không tồi rồi.

Kevin gật gù: “Ừm, về case này, các anh còn có yêu cầu cụ thể gì không?”

Trần Trần xấu xa cười, đầy quyền rũ: “Tất nhiên là còn.”

An Dật đứng bên ngoài nghe xong điện thoại rồi nhưng lại không dám đi vào, vậy nên hắn nhắn tin cho Reeve, sau đó chuẩn bị đi trước.

38. Chương 38

. Tiệc rượu

Ngày hôm sau, trong nội bộ công ty Jonsson chợt truyền ra tiếng gào thét đầy phẫn nộ của An Dật: “Lão tử là người của phòng kế hoạch! Chứ không phải người của phòng thiết kế! Lão tử không đi!”

An Dật hiếm khi cường ngạnh như thế.

May mà Jonsson là một công ty rất dân chủ, nếu An Dật không muốn, bọn họ cũng sẽ không bức ép.

Suy cho cùng thì An Dật nói cũng đúng, hiệu ứng khâu cuối của Blue Island vốn dĩ chính là việc của phòng thiết kế.

Ồn ào cả ngày, An Dật một chút cũng không chịu nhường, vì vậy Reeve cũng không cho phép phòng thiết kế tới bắt người đi. Nói thế nào thì An Dật cũng là người của gã, phòng thiết kế nếu muốn mượn thì phải qua sự đồng ý của gã mới được.

Do Jonsson là bên chủ nhà, nên đặc biệt mở một buổi tiệc rượu chiêu đãi vào buổi tối.

Bởi An Dật suýt tí nữa thì phá hỏng mất cuộc thương lượng ngày hôm qua, vì vậy tối nay dù thế nào đi nữa Kevin cũng không để hắn mượn cơ chuẩn đi.

Thế là dưới công cuộc vừa đấm vừa xoa, cộng thêm cưỡng bức lợi dụ từ Kevin, cuối cùng An Dật cũng đồng ý tham gia tiệc rượu vào tối nay.

An Dật thay một bộ đồ nghiêm trang, nhìn có vẻ rất phong độ.

Hắn với Hạ Vũ đã lâu không gặp, vì vậy hai anh chàng lại chụm đầu tụ thành một đồng.

Hạ Vũ: “Nghe nói Trần Trần tới đây?”

An Dật lườm gã: “Nghe nói em gái cậu, tôi thấy anh ta luôn rồi.”

Hạ Vũ: “. . . . . Vậy hai người các cậu không xảy ra chuyện gì chứ?”

An Dật: “Có thể có chuyện gì?”

Hạ Vũ: “Cậu bình tĩnh ghê.”

An Dật: “Đương nhiên rồi.” Thật ra thì tâm tình hắn chẳng tài nào bình tĩnh nổi.

Khi tới khách sạn rồi, An Dật vẫn một mực đi bên cạnh Hạ Vũ, nhìn điệu bộ giống y như vệ sĩ của Hạ Vũ.

Tiệc rượu lần này, phần lớn nhân viên quản lý của Jonsson đều tới tham dự, biểu lộ bọn họ rất coi trọng cơ hội hợp tác lần này với Blue Island.

Chỉ chốc lát sau, người bên phía Trần Trần cũng tới.

Hầu hết bọn họ đều là người hôm qua, thuần một màu da dân châu Á.

Thế nhưng An Dật lại biết có chỗ khác, đó là xuất hiện thêm một cậu bé nữa. Sở dĩ hắn nói là cậu bé, là bởi vì người này có vẻ khá nhỏ tuổi, mặt mũi lại chưa hết sự ngây thơ.

Rất giống cậu bé mà hắn thấy khi hắn đang thân thiết với Trần Trần ở trong xe lúc trước.

Nhìn cậu ta đứng chung một chỗ với Trần Trần, nếu như là nữ, thì ông nội nó, hắn sẽ tin chắc rằng đó là bạn gái mà cái tên Trần Trần kia mang tới.

An Dật làm bộ như không thấy bọn họ, vẫn bám riết lấy Hạ Vũ, cười cười nói nói.

“Cậu không tới chào anh ta một tiếng?” Hạ Vũ ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng hỏi.

“Anh ta giả vờ không biết tôi, mắc mớ gì tôi phải tới chào anh ta?” An Dật bĩu môi, tâm tình vô cùng tệ hại.

Hạ Vũ cầm ly rượu: “Ây da, tự nhiên nghe thấy mùi dấm chua.”

An Dật: “Chua em gái cậu.”

Lúc này Trần Trần đang mang theo người của y đi chào hỏi mấy sếp nhớn của Jonsson.

Đáng lẽ An Dật và Hạ Vũ cũng phải tới chào hỏi lấy lệ, bất quá hai người lại lủi vào một góc, không đếm xỉa gì tới ánh mắt ám chỉ của thư kí, tiếp tục giả ngu.

“Đạo này thế nào?” Hạ Vũ tiếp tục nói chuyện phiếm với An Dật, “Trong Jonsson không có ai ăn hiếp cậu chứ?”

An Dật lắc đầu: “Không sợ tôi là hay rồi.”

Hạ Vũ cười ha ha: “Xem ra cậu cũng biết mình tiếng xấu bay xa nha? Nói thiệt, cậu bây giờ rất có phong phạm của Trần giám đốc.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ hỏi dò: “Cậu còn thích anh ta không?”

An Dật: “Tôi nói tôi thích anh ta khi nào?”

Hạ Vũ: “Hành động và nét mặt của cậu đã tố cáo cậu từ lâu rồi. Sau khi Trần Trần đi Nhật, khoảng thời gian lúc đó cậu rất bất thường.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ: “Bây giờ xem ra hai người mấy cậu rất có duyên, đến tận Mĩ rồi mà vẫn còn gặp nhau. Nếu không thì, tôi giúp cậu đoạt lại anh ta?”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ: “Cậu xem, cậu trai đứng kế bên rõ ràng rất có ý với Trần Trần nha. Nếu cậu không nhanh chân, anh ta thích người khác rồi thì cậu chẳng còn đất để diễn đâu.”

An Dật: “. . . . .”

Thấy An Dật vẫn trầm mặc, Hạ Vũ cũng không nói nữa.

Nếu bức ép An Tiểu Miêu này quá, chỉ sợ hấn lại rứt người chui vào trong lớp vỏ bảo vệ của chính hấn, tiếp tục chơi trò lừa mình dối người.

An Dật nhìn Reeve mang vẻ mặt nhin nọt đối đáp với Trần Trần ở bên kia, hấn lại càng khó chịu.

Nói chuyện thì nói đi, có cần phải đứng sát vô như vậy không. Còn cái tên Trần Trần kia nữa, ngày thường không phải rất thông minh nhạy bén hay sao, đến giờ bị người ta lợi dụng chiếm tiện nghi cũng không hề hay biết? !

Còn cậu nhóc kia nữa chứ, cậu ta con trai chứ có phải con gái đâu, nắm nắm kéo kéo tay Trần Trần làm gì? Bộ đứng không vững à! Chân cậu cũng có mang giày cao gót đâu!

An Dật hoàn toàn tiến vào trạng thái ai oán, không hề phát hiện Hạ Vũ rất kinh ngạc khi nhìn thấy cái vẻ mặt này của hấn.

“An Tiểu Dật, nhìn mặt cậu giờ y như muốn giết người vậy đó.” Hạ Vũ nhin không được chột hấn một câu.

“Thật tình thì tôi cũng đang muốn giết người đây.” Hiếm khi An Dật nói lên suy nghĩ trong lòng mình.

“Ghen tới mức muốn giết người? Cậu thừa nhận đi, cậu rõ ràng là chưa quên được Trần Trần.” Hạ Vũ nhún nhún vai.

“Tên đó dám lấy đi trinh tiết của tôi, tôi có thể quên được hay sao! Cậu phải biết tuy lòng dạ tôi bao dung rộng lớn, nhưng người nào đắc tội tôi, tôi đều nhớ rất rõ!” An Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được rồi được rồi, tới, uống rượu với tôi. Dạo này anh đây cũng đang buồn nhiều chuyện.” Hạ Vũ kéo hấn tới một cái bàn bày đầy rượu.

Thời gian tiếp theo trong tiệc rượu, Trần Trần hoàn toàn không hề chú ý tới An Dật.

Y vốn dĩ muốn chơi trò lạt mềm buột chặt, ai ngờ sau khi bữa tiệc rượu này kết thúc lại thấy An Dật đã uống đến mức say bết nhè chẳng biết trời trăng là gì, cả người thì dính sát lấy Hạ Vũ, y rất cuộc. . . . . không thể không chú ý hấn được.

Bỏ mặc cả đám người đang vây lấy mình, đi tới trước mặt Hạ Vũ, Trần Trần rất lịch sự cười: “Có thể trả em ấy lại cho tôi không?”

Hạ Vũ nhìn Trần Trần, cười hà hà: “Cậu ấy là người của anh khi nào mà bắt tôi phải trả? Cậu ấy rõ ràng là của tôi nha.”

Về mặt Trần Trần chuyển sang lo lắng trong chớp mắt: “Cậu tưởng là tôi không biết cậu là bạn của An Dật? Việc cậu lôi kéo em ấy tới Mĩ tôi còn chưa tính, bây giờ ý cậu là gì?”

Hạ Vũ đã làm thì phải làm tới cùng, tiếp tục giả bộ nói: “Bây giờ cậu ấy đang quen với tôi, Trần giám đốc, câu “quân tử không đoạt thứ người khác thích” anh hiểu không?”

Trần Trần có hơi bức mình: “Vậy cậu cướp của người khác thì được chắc? Tưởng tôi đang ở Nhật thì cậu có thể tùy tiện nhúng chàm em ấy sao?”

Hạ Vũ vừa định cự lại, ai ngờ An Dật đang dính lấy gã lại lăm bầm một câu: “Hức. . . . . Muốn ới. . . . .”

Hạ Vũ lập tức gào lên: “Từ từ! An Tiểu Dật cậu nếu dám ới lên người tôi, tôi sẽ tuyệt giao với cậu!”

Nhìn Hạ Vũ mang theo An Dật đến toilet, Trần Trần chẳng biết phải nói gì.

Lúc này cậu trai đi cùng y đến dự buổi tiệc rượu đi tối, hỏi: “Trần, người kia chính là người mà anh theo đuổi không thành công à?”

Trần Trần tựa tiểu phi tiểu: “Không, là cậu nhóc uống say đang dính sát lên người cậu ta.”

Cậu trai: “. . . . . Gu của anh đặc biệt quá.”

Trần Trần: “Cậu không hiểu đâu. Sao, người cậu yêu không tới đây nên cậu thất vọng rồi chứ gì?”

Cậu trai: “Hừ, anh ấy trốn không khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.”

Trần Trần: “Cậu đó, càng ngày càng tệ hại.”

Cậu trai cười hà hà: “Không phải đều do anh làm hư hay sao? Anh họ của em ~!”

Trần Trần: “Xùy xùy xùy, tôi không có đứa em như cậu.”

Cậu trai: “. . . . .”

Ở trong toilet, An Dật đang không ngừng nôn mửa.

Hạ Vũ nhin không được chữi đồng: “Kháo! An Tiểu Dật cậu lần sau mà còn dám uống thành thế này, tôi sẽ đem cậu quăng ở ven đường!”

An Dật ói xong, cả người mềm nhũn: “Kháo. . . . . Đừng tưởng An Dật tôi đây dễ ăn hiếp. . . . .”

Hạ Vũ chịu hết nổi, chữi hấn xối xả: “Mẹ nó, vẫn còn say à! Trần Trần đang ở bên ngoài kia, có giỏi thì cậu chạy ra nói thẳng vào mặt anh ta đi!”

An Dật không để ý mấy lời gã nói, vẫn tiếp tục lầu bầu: “Mấy người ai cũng cho là An Dật tôi dễ ăn hiếp. . . . .”

Hạ Vũ: “Ăn hiếp em gái cậu!”

39. Chương 39

. Anh mới là người nhà

An Dật ói đến mức đầu óc choáng váng, làm Hạ Vũ ngoài bắt đắ dĩ ra thì vẫn là bắt đắ dĩ.

Gã vỗ nhẹ vào lưng An Dật giúp hấn thuận khí: “Lần sau đừng uống nhiều như vậy nữa, cho dù tửu lượng cậu khá nhưng cũng không thể uống nhiều như vậy được.”

An Dật đã có một chút tỉnh táo: “Em gái cậu chứ. . . . . Tại tôi uống cocktail rượu nên dễ say thôi. . . . .”

Hạ Vũ bực bội nói: “Đã biết mà còn uống?”

An Dật: “Lão tử muốn tự ngược, không được sao. . . . .”

Hạ Vũ: “Ngược em gái cậu! Tôi đây không rảnh đưa cậu về đâu, cái nhiệm vụ vinh quang này cứ để tên Trần Trần kia làm đi.”

An Dật: “. . . . .”

Hai người lẩn qua lẩn lại trong toilet cũng hơn nửa tiếng, cuối cùng An Dật cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tiếp theo đó, Hạ Vũ mang theo An Dật ra khỏi khách sạn, chuẩn bị gọi xe đưa hấn trở về.

Thế nhưng lại có chuyện gã không ngờ tới, là Trần Trần đã lái xe đứng chờ ngoài cửa.

“Đằng sau vẫn còn chỗ.” Trần Trần nhìn Hạ Vũ nói.

Lúc này thần trí An Dật có hơi mơ màng, hẩn nhìn chăm chăm Trần Trăn một hồi lâu, sau đó quay sang nói nhỏ với Hạ Vũ: “Thiệt nhiều Trần Trăn. . . . .”

Hạ Vũ: “. . . . .”

Trần Trăn: “. . . . .”

Cậu trai ngồi ở ghế phó lái nhin không được cười ha ha: “Thế có mấy Trần Trăn?”

Không ngờ An Dật lại thật sự xòe tay ra đếm: “Một, hai, ba. . . . .”

Cậu trai liền ôm bụng cười như điên, cười đến mức gập luôn người lại: “Ha ha ha ha. . . . . Thú vị, rất thú vị!”

Trần Trăn đập cậu ta một cái: “Đồng Tuấn Nghị! Cười em gái cậu!”

Còn Hạ Vũ thì nổi quạu gào lên bên tai An Dật: “Xin anh đó An đại ca, đừng tự làm mình mất mặt có được không?”

An Dật trừng mắt nhìn Hạ Vũ: “Mất ông nội cậu, đừng có tưởng An Dật đây dễ ức hiếp!”

Hạ Vũ dở khóc dở cười: “Không có ai ăn hiếp cậu hết, được chưa!”

An Dật vừa định nói gì đó, chợt một trận gió đột nhiên thổi qua. Hẩn nhin không được rùng mình: “A Vũ, lạnh quá. . . . . Tôi muốn về nhà!”

Hạ Vũ chưa kịp nói gì, Trần Trăn đã cướp lời: “Lên xe.”

Hạ Vũ nhìn nhìn Trần Trăn, sau đó lại nhìn nhìn An Dật.

Nói thầm, hai người có làm chuyện gì cũng đừng có kéo tôi theo nha, lên xe thì lên xe, có xe chùa mà không đi là đồ ngốc!

Nghĩ tới đây, Hạ Vũ không do dự nữa. Mở cửa xe, tiếp theo đẩy An Dật vào trong ngay lập tức.

Sau đó gã cũng chui vào ngồi cùng.

Khi An Dật ngồi lên xe rồi, đầu óc hẩn vẫn còn mơ màng.

“A Vũ, có phải về đến nhà rồi không? Tôi muốn ngủ. . . . .” An Dật vẻ mặt tội nghiệp nói.

“Còn chưa tới, mới lên xe thôi mà.” Hạ Vũ thiệt bội phục chính mình, gã vậy mà lại rất có kiên nhẫn đi theo giúp cái cậu nhóc đang say bết nhè này.

Thấy Trần Trăn không hỏi địa chỉ chỗ bọn họ ở mà đã bắt đầu khởi động xe, Hạ Vũ rất nghi hoặc: “Anh biết nhà cậu ấy?”

Trần Trăn hừ lạnh một tiếng: “Có chuyện gì của em ấy mà tôi không biết?”

Hạ Vũ: “. . . . .”

“A Vũ, tôi nói với cậu chuyện này. . . . . Cái tên Reeve kia thật sự rất hỗn đản. . . . . Tôi vừa liếc mắt một cái liền biết anh ta là đồng chí. . . . .” An Dật uống say rồi thì vô cùng ồn ào, hẩn liên tục lảm nhảm với Hạ Vũ.

Hạ Vũ vừa đối phó với hẩn, vừa theo dõi sắc mặt Trần Trăn: “Mất cậu chuẩn như vậy từ lúc nào sao tôi lại không biết?”

An Dật ha ha cười, nói: “Bởi vì ánh mắt của anh ta khi nhìn tôi á, cũng xấu xa y như tên Trần Trăn. Tôi biết mà!”

Hạ Vũ: “. . . . .”

Trần Trăn: “. . . . .”

Đồng Tuấn Nghị che miệng cười sằng sặc.

“Còn cười nữa tôi lập tức đập cậu ra ngoài.” Trần Trăn ném cho cậu ta một câu.

Đồng Tuấn Nghị rút cuộc nhin hết nổi nữa, cười thành tiếng: “Trần, người yêu anh thú vị ghê, hèn gì anh lại thích!”

Trần Trần còn chưa mở miệng, An Dật ngồi đằng sau đã giành nói trước: “Ai thú vị? Lão tử rất buồn chán . . . . .”

Hạ Vũ thật sự chịu không nổi An Dật say mềm này nữa: “Buồn chán em gái cậu! Ngày nào cậu cũng đi quyến rũ Angelina mà buồn chán cái gì? !”

Mới vừa nói xong, chợt cảm thấy vẻ mặt Trần Trần thay đổi, Hạ Vũ liền kêu gào trong lòng: xong rồi. . . .

Chỉ thấy Trần Trần tự tiểu phi tiểu nói: “Quyến rũ Angelina?”

Hạ Vũ không dám hé răng nói thêm tiếng nào. Nhưng ai dè An Dật lại cười hì hì: “Angelina cười lên rất dễ nhìn!”

Trong lòng Hạ Vũ thầm cầu nguyện giúp An Dật: An Tiểu Miêu cậu bớt lý sự đi, bằng không tôi đây không bảo vệ được cậu đâu.

Đáng tiếc, lời cầu nguyện của Hạ Vũ đã muộn.

Trần Trần thoát nhìn rất tức giận, y giẫm phanh xe, quay đầu nói với Hạ Vũ: “Ngài Hạ, cậu có thể tự ngồi taxi mà về được không?”

Hạ Vũ nghe xong lập tức chắn trước người An Dật: “Anh muốn làm gì?”

Trần Trần tự tiểu phi tiểu: “Hình như tôi đâu có nghĩa vụ phải nói chuyện của tôi cho cậu biết?”

Hạ Vũ: “Tôi không thể giao An Dật cho anh được.”

Vẻ mặt Trần Trần nháy mắt lạnh như băng: “Em ấy là người của tôi, cậu không có tư cách nhúng tay vào chuyện giữa tôi với em ấy.”

Hạ Vũ: “Chính anh bỏ mặc An Dật một mình rồi chạy tới Nhật, bây giờ còn không biết thẹn đến đây cướp người?”

Trần Trần: “Tôi biết người yêu cậu là người khác.”

Hạ Vũ: “. . . . .”

Đồng Tuấn Nghị nhìn ba người đang xoắn xuýt, không nhin nổi nữa, nói: “Quan hệ của mấy người phức tạp thiệt đó?”

Trần Trần: “Con nít biến qua một bên.”

Đồng Tuấn Nghị gào lên: “Em 21 tuổi rồi, không phải con nít!”

Trần Trần: “Với cái mặt búp bê này của cậu, muôn đời đều là 16 tuổi.”

Đồng Tuấn Nghị: “Không cho anh nói biệt hiệu của em!”

Hạ Vũ nhìn hai người bọn họ bla bla, nhất thời im lặng chẳng biết nói gì. Cái tình huống gì thế này?

Lúc này An Dật lại tiếp tục nói chuyện ngoài lề: “Kháo, về tới nhà chưa? Cái taxi khỉ gió gì thế này? ! Lão tử muốn khiêu nại!”

Hạ Vũ nhin hết nổi trợn mắt lên: “Khiêu nại em gái cậu! Lão tử thiệt muốn đem cậu đi quăng!”

Trần Trần: “Vây quăng cho tôi đi.”

Hạ Vũ liếc xéo y: “Dù có quăng vào thùng rác cũng không quăng cho anh.”

An Dật: “Kháo! Hạ Vũ cậu mới đáng quăng thùng rác!”

Hạ Vũ: “Mẹ nó, nếu còn ồn ào nữa tôi sẽ đem cậu quăng cho Trần Trần!”

An Dật: “Có cậu mới ồn ào!”

Hạ Vũ: “. . . . . Kháo, Trần Trần, người này cho anh. Tôi chịu hết nổi rồi.”

Trần Trần: “. . . . .”

Nói xong, Hạ Vũ mở cửa xe đi xuống thật.

Trước khi đi gã còn nói với Trần Trần: “Nếu anh còn dám làm cậu ấy đau lòng, Hạ Vũ tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

Trần Trần cười cười: “Cậu không có cơ hội đó đâu.”

Hạ Vũ hừ lạnh: “Tốt nhất là vậy đi. Bằng không tôi sẽ đem cậu ấy tới một nơi mà anh có tìm suốt đời cũng không thể thấy.”

Trần Trần: “Vậy thì tôi sẽ dẫn em ấy rời xa cậu trước tiên.”

Hạ Vũ: “. . . . .”

Trần Trần khởi động xe lần nữa.

Về mặt An Dật ngồi đằng sau vẫn còn mù mờ: “Hạ Vũ nhà tôi đâu?”

Trần Trần bực mình nói: “Hạ Vũ không phải người nhà của em.”

An Dật la hét: “Cậu ấy chính là gia đình của tôi!”

Trần Trần: “Anh mới là người nhà của em.”

An Dật: “Tôi muốn Hạ Vũ!”

Trần Trần: “Muốn em gái em.”

Đồng Tuấn Nghị ngồi bên cạnh rốt cuộc nín hết nổi nữa, mở miệng: “Trần, người yêu anh thật sự rất thú vị nha. Cho em mượn chơi vài ngày đi.”

Trần Trần: “Cút.”

Sau đó y quay lại nhìn thì thấy, An Dật đã nằm xuống băng ghế sau bắt đầu tiến vào trạng thái ngủ.

Trần Trần: “. . . . .”

Đồng Tuấn Nghị: “. . . . .”

40. Chương 40

. Anh là ông xã em

Trần Trần lái xe về thẳng khách sạn y đang ở.

Y bắt Đồng Tuấn Nghị tìm chỗ đậu xe, còn mình thì vác An Dật trở về.

Đến phòng mình rồi, Trần Trần không nói hai lời ném An Dật lên trên giường.

An Dật ngã xuống giường, mơ màng lâu lâu bầu một tiếng: “Ông nội anh. . . . .”

Say rồi mà cái miệng cũng không chịu tha cho người ta.

Một lúc sau, Đồng Tuấn Nghị bấm điện thoại gọi tới số Trần Trần.

“Này! Em ngủ ở đâu? !” Cậu ta lập tức gào lên.

“Ngủ ngoài đường.” Trần Trần nói xong liền ngắt điện thoại.

Không đến ba giây, Đồng Tuấn Nghị lại gọi tới: “Anh cúp máy làm gì! Em còn chưa quen với nơi này mà! Anh hẳn tâm vậy sao? !”

Trần Trần: “Ít nói nhảm, đi tìm hồ bằng cầu hữu của cậu đi.” Sau đó lại ngắt máy.

Đồng Tuấn Nghị chưa bỏ ý định, lại gọi tới nữa: “Trần Trần anh là cái tên vô lương tâm, anh có còn là anh của em không đó? !”

Trần Trần: “Tôi còn chưa nói cậu là em họ của tôi nha.”

Đồng Tuấn Nghị: “A a a a — Anh coi chừng đó, tôi sẽ cướp An Tiểu Miêu của anh đi!”

Trần Trần: “Chỉ bằng cậu? Không đủ tư cách.”

Đồng Tuấn Nghị: “Coi như anh lợi hại!”

Lần này cuối cùng thì Đồng Tuấn Nghị là người ngắt máy trước.

Thế giới rồi cuộc cũng trở về im lặng. Giữa lúc Trần Trần đang muốn cảm thán, An Dật nằm trên giường đột nhiên rên rỉ: “Hức. . . . . Muốn ới. . . . .”

Mặt Trần Trần nháy mắt biến đen thui.

Thế là sau đó Trần Trần Trần đồng chí không thể làm gì khác hơn là đành phải đưa An Dật tới phòng vệ sinh, chuyện tiếp theo thì như thường lệ, An Dật ới như điên.

“Rốt cuộc thì em đã uống bao nhiêu hã?” Trần Trần tức giận hỏi.

“Hức. . . . . Không nhiều. . . . .” An Dật khó chịu đáp, “A Vũ. . . . . Lần sau tôi không bao giờ uống nữa đâu. . . . .”

Trần Trần: “A Vũ em gái em, anh là ông xã em.”

An Dật: “Ông xã em gái anh. . . . . Tôi chỉ có bà xã thôi. . . . .”

Trần Trần lập tức trầm giọng hỏi: “Bà xã em? Là ai?”

An Dật lại nôn khan vài cái, sau đó mới trả lời y: “Uh. . . . . Angeline là người lý tưởng. . . . .”

Trần Trần vỗ nhẹ lưng giúp hần thuận khí, sau đó lấy nước cho hần súc miệng.

Sau khi chỉnh lý xong đầu đó, Trần Trần không nói tiếng nào bế xốc An Dật lên.

An Dật lập tức kinh hãi, rượu bay hơn phân nửa: “Anh con mẹ nó làm gì? !”

Trần Trần: “Làm gì? Tôi muốn cho em biết, em chỉ có một ông xã là tôi, không có bà xã nào ở đây hết.”

Não An Dật còn chưa tiếp thu được những lời này của Trần Trần, thì đã bị Trần Trần đặt dưới thân.

Lâu ngày không gặp An Tiểu Miêu, Trần Trần đầu rảnh tiếp tục làm quân tử. Y trực tiếp dùng môi chặn miệng hần, lực đạo đầy tính ngang ngược và xâm lăng.

Đối với kỹ thuật hôn của Trần Trần, An Dật từ trước đến nay chưa bao giờ chống cự nổi, một hồi sau đã bị Trần Trần nắm mũi dắt đi.

Nhìn phản ứng của An Dật vẫn ngây ngô như hơn nửa năm trước, tâm tình Trần Trần lúc này mới được coi là tốt hơn một chút.

Ít ra y có thể xác định, những ngày y không có ở bên, An Dật chưa đụng vào ai bao giờ. Bằng không khi y hôn thì hần cũng sẽ không có cảm giác như thế.

Trần Trần lại tiếp tục hôn.

Nụ hôn này có hơi thô bạo. Y gần như là bịt kín môi An Dật, đầu lưỡi cường ngạnh tiến vào dò xét khoang miệng của hần.

Tay y niết nhẹ cằm An Dật, lực đạo của các ngón trở, giữa và cái phối hợp rất chặt chẽ, dường như đang cùng nhau khiêu khích trêu đùa hần.

Khiến nhịp thở của An Dật bắt đầu trở nên dồn dập gấp rút.

Đầu óc An Dật bị cồn làm mê muội, lại thêm Trần Trần hôn khiến hần càng mơ hồ hơn nữa. Thế là hần bắt đầu trở nên bối rối, chỉ có thể tuân theo phản ứng bản năng, đáp trả Trần Trần.

Tay An Dật bắt giắc vòng quanh lưng Trần Trần, để lại trên quần áo của y vô số nếp nhăn, sau đó vòng xuống cổ làm nụ hôn này càng thêm sâu.

Hắn chủ động như vậy khiến lửa nóng bên trong Trần Trần khó mà cứu nổi. Hai đốm sáng trong mắt y lập tức “Bùng” một cái, bốc cháy lên.

Trần Trần thuận thế hôn xuống dưới, mới đầu đương nhiên là dừng lại ở bên cổ An Dật, để lại trên đó một đường dài ẩm áp, rồi mang theo hơi thở nóng bỏng chạm tới xương quai xanh.

Còn áo sơ mi mà An Dật mang khi này, đã sớm bị Trần Trần lung tung cởi ra từ lâu.

“Ừm. . . . .” An Dật khó nhin rên rỉ.

Hắn cảm thấy vẫn còn chưa đủ, hắn muốn có được nhiều hơn nữa cơ.

Trần Trần nhìn phản ứng này của hắn, trong lòng bất giác tự hào — An Tiểu Miêu này vẫn là của y, hắn chưa bị người khác đụng vào.

Điều này càng khiến y yêu thích An Dật hơn nữa.

Động tác của Trần Trần trở nên hết sức dịu dàng, y đem hết khả năng có thể ra làm khúc dạo đầu thật tốt, để tránh An Dật chịu đau.

Lúc lửa nóng của Trần Trần tiến vào trong cơ thể An Dật, cậu bạn thân này mới tỉnh lại một chút: “Anh anh anh anh muốn làm gì? !”

Trần Trần nhìn phản ứng bối rối kia của hắn, ha ha cười: “Làm em chứ gì.”

An Dật vừa định phản bác, Trần Trần đã lập tức xấu xa đẩy người lên.

An Dật run rẩy theo bản năng.

Hắn cảm thấy thân thể của chính hắn lại bắt đầu trở nên bất bình thường, bởi vì hắn cảm thấy thể này rất thoải mái. . . . .

“Nhìn em dục cầu bất mãn như vậy, anh đây liền làm em thỏa mãn.” Sau khi Trần Trần nói xong, y bắt đầu luật động.

Khoái cảm cơ thể lại bao phủ lý trí An Dật lần nữa.

Hắn thấy mình mơ một giấc mơ rất tuyệt vời, mặc dù đối tượng là cái tên Trần ác ma đáng ghét kia. . . . .

Ngày hôm sau, An Dật tỉnh lại giữa cơn đau đầu vì say rượu tối qua.

Sau khi ý thức tỉnh táo trở lại, hắn mới biết mình bây giờ cả người trống trơn, nhất thời kinh hãi.

Kết quả vừa định đứng dậy, lại phát hiện bên cạnh còn có một người nữa đang nằm.

Này không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật mình — FML! Hắn thế nào lại ngủ chung một giường với Trần Trần? !

Đây cũng không phải lần đầu tiên của An Dật, hắn đương nhiên biết chuyện tối qua chắc chắn không phải hắn nằm mơ, mà là hắn thật sự đã có quan hệ với Trần Trần.

Vì thế hắn bắt đầu rối rắm, rốt cuộc thì hắn đã làm gì mà thành ra thế này.

Rõ ràng là Hạ Vũ đưa hắn về nhà mà? Vậy sao hắn lại xuất hiện ở chỗ của Trần Trần?

Suy nghĩ một hồi cũng không hiểu, An Dật cũng chẳng muốn nghĩ tiếp.

Thừa dịp Trần Trần còn đang ngủ, An Dật quyết định chuồn đi.

Khi hắn mới vừa đứng dậy muốn xuống giường, Trần Trần lại đột nhiên đưa tay kéo hắn trở lại giường.

An Dật bị dọa tới nỗi trợn trừng mắt.

Trần Trần ngay cả mắt cũng chưa mở, mơ màng hừ một tiếng: “Đừng chạy, ở lại ngủ với anh một chút nữa đi. Một muốn chết.”

An Dật bị Trần Trần ôm vào lòng mắt to trừng mắt nhỏ với cái trần nhà, cái, cái tình huống gì thế này? !

41. Chương 41

. Thành thật

Dường như Trần Trần thật sự rất mệt, bởi y ngủ thẳng tới trưa mới tỉnh lại.

Còn An Dật nằm bên cạnh y thì cả người đã cứng đờ ra không nhúc nhích từ lâu.

Trần Trần tỉnh lại, thấy vẻ mặt khó coi đó của An Dật, y hỏi: “Vợ yêu, em còn sống không?”

An Dật nhenh lâu lắm mới thốt được một câu: “Vợ em gái anh!”

Trần Trần trở người đặt An Dật dưới thân: “Tối giờ này rồi mà em vẫn không chịu theo anh?”

An Dật hung dữ trừng Trần Trần: “Theo em gái anh. Lần nào anh cũng thừa dịp tôi uống rượu. . . . .”

Trần Trần nhìn hẩn, xấu xa cười: “Tôi thừa dịp em uống rượu rồi làm gì?”

An Dật im lặng cả buổi cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Đến lúc này thì Trần Trần rốt cuộc cũng chịu hết nổi, chẳng còn quan tâm tới hình tượng gì nữa, ôm bụng cười ha ha.

Y cười đến mức khiến An Dật bồn chồn cả người: “Kháo, anh cười cái gì? !”

Trần Trần cốc nhẹ vào trán hẩn một cái: “Sao em lại khờ khạo thế này? !”

An Dật ngo ngoáy muốn đứng dậy: “Chuyện tôi có khờ khạo hay không thì liên quan gì tới anh? !”

Trần Trần đè hẩn xuống không cho hẩn cự quậy: “Đương nhiên liên quan tới anh rồi. Em mau thừa nhận em yêu anh đi nào.”

An Dật: “Yêu em gái anh! Tôi thà yêu Hạ Vũ còn hơn đi yêu anh!”

Trần Trần trái lại rất bình tĩnh: “Không muốn yêu cũng phải yêu.”

An Dật: “Anh tưởng anh tốt đẹp lắm à? ! Mau thả tôi ra!”

Thế nhưng Trần Trần lại không cho hẩn lộn xộn chút nào: “Em dám nhúc nhích nữa, tôi liền thượng em.”

An Dật vừa nghe y nói xong, quả nhiên không dám động đậy tiếp.

Hiếm khi thấy An Dật ngoan ngoãn như vậy, tâm tình Trần Trần càng thêm vui vẻ.

Y ôm chầm lấy An Dật, nói: “Sao em lại không kiên nhẫn chờ anh trở về? Đã vậy còn dám chạy tới Mĩ, có phải em muốn anh giam em lại mới vừa lòng phải không?”

An Dật trợn mắt nhìn Trần Trần: “Anh đang nói cái quái gì vậy?”

Trần Trần hận không thể cạy mở đầu hẩn ra rồi nhìn xem bên trong đó chứa cái gì.

“Anh đến Nhật chỉ một năm là về, kết quả em lại đổi số điện thoại. Anh muốn liên lạc với em cũng không được.” Trần Trần hiếm khi giải thích cho An Dật hiểu: “Em con mẹ nó có thể tin anh một chút được không!”

Nói đến đây An Dật liền bực mình: “Không phải trước khi đi anh gửi tin nhắn tới nói với tôi là tạm biệt gì đó hay sao? !”

Trần Trần: “Đó là anh muốn xem thử phản ứng của em thế nào, ai mà biết em sang ngày hôm sau liền đổi số điện thoại. Sao anh không thấy em làm mấy chuyện khác tích cực như vậy nha?”

An Dật: “. . . . .”

Trần Trần: “Biết em chuyển chỗ làm đến Jonsson, anh vất vả tranh thủ cái case này để hợp tác cùng Jonsson. Mới có cơ hội bắt em trở về.”

An Dật không dám tin nhìn y: “Blue Island tìm tới Jonsson là vì tôi?”

Trần Trần gật gật đầu, không ngờ An Dật này không những khờ khạo mà còn rất vụng về.

“Nếu không thì em nghĩ Blue Island tìm tới Jonsson là vì lý do gì? Công ty của tập đoàn Johnson nhiều như vậy, sao anh không đến nơi khác để tìm mà lại tới tận Mỹ để tìm.”

Lần thăng thấn này của Trần Trần nhất định chính là một lời tỏ tình.

An Dật bất chợt có một loại xúc động, sau khi hắn biết trong lòng Trần Trần vẫn luôn quan tâm tới hắn, hắn liền cảm thấy vui vẻ khó hiểu.

“Thế nào? Có phải rất cảm động không?” Trần Trần đột nhiên lại xấu xa cười: “Lần này em đồng ý để anh theo đuổi đi mà. Trần Trần anh trước giờ chưa từng chấp nhận với ai như em đâu.”

An Dật nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh con mẹ nó có phải khác tính của tôi hay không? Ngay từ đầu tôi đã nói tôi là thẳng nam, anh cứ dây dưa với tôi làm gì!”

Trần Trần: “Nói thật, ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã biết em rất có tố chất làm gay.”

An Dật: “. . . . .” “Mấy lời này tôi đã nghe từ miệng Lý Thiếu Phong quá nhiều rồi! Tôi bây giờ đang rất nghi ngờ có phải mấy câu nguyên rửa của tên đó đã trở thành sự thật hay không đây!”

Hai mắt Trần Trần sáng lên: “Vậy là em thừa nhận mình cong rồi.”

An Dật lập tức gào lên: “Tôi không có!”

Trần Trần càng ôm An Dật chặt hơn nữa: “Thật ra em có là thẳng nam hay không đều không quan trọng. Ngay từ đầu, anh chẳng qua chỉ là muốn đùa giỡn trêu chọc em cho vui thôi, nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng lại bị em hấp dẫn.”

An Dật: “Anh nghĩ chuyện đó rất vui? ! Anh cuối cùng cũng thừa nhận ban đầu nói theo đuổi tôi chính là đang trêu chọc tôi? ! Hừ, tôi biết mà!”

Trần Trần: “Ai kêu khi đó em giả ngu trốn trong WC làm gì.”

An Dật: “. . . . .”

“Anh cũng không phải loại đàn ông không có trách nhiệm, tính ra thì em bây giờ đã là người của anh rồi.” Trần Trần hiếm khi nghiêm túc nói với An Dật: “Nếu em đồng ý quen với anh, anh sẽ một lòng đối với em.”

An Dật dùng ánh mắt hoài nghi nhìn y: “Anh và Lý Thiếu Phong đều cùng một bọn, tên kia cơ bản đã hết sức lăng nhăng, tôi rất tin vào câu ‘ngưu tầm ngưu mã tầm mã’.”

Trần Trần rất muốn kêu lên ‘oan uổng quá’: “Đó là cậu ta khi trước mà? Cậu ta bây giờ quả thật chính là một người đàn ông rất hoàn hảo.”

An Dật khinh bỉ y: “Vậy còn anh?”

Trần Trần: “Em đây là đang giải quyết chuyện cũ? Bằng lòng hẹn hò với anh?”

An Dật: “Tôi không đồng ý!”

Hai người hiếm khi nói chuyện lâu như vậy.

Lần này xem như Trần Trần thành thật, thế nhưng An Dật vẫn còn rất khó chịu.

Reeve gọi điện thoại tới, An Dật không thể không đến công ty. Suy cho cùng thì hắn vẫn còn một quãng đường dài phía trước.

An Dật cảm thấy trong lòng kỳ lạ khó hiểu, hắn thấy mình không còn buồn bực, khó chịu nữa.

Đến phòng họp của công ty, biểu tình trên mặt hắn rõ ràng rất vui vẻ.

Cấp dưới của hắn không kìm nổi cảm thán: “ Thời kì mãn kinh của trưởng phòng rốt cuộc đã tạm thời trôi qua! Cuối cùng thì cuộc sống tốt đẹp của bọn họ lại tới!”

Sau khi từ phòng họp trở về phòng làm việc của mình không bao lâu, Hạ Vũ gọi điện thoại nội bộ tới.

Hạ Vũ: “Hey, An Tiểu Miêu cậu khỏe không?”

An Dật vừa nghe tiếng Hạ Vũ liền bực mình: “Khỏe em gái cậu! Tối hôm qua cậu dám bỏ mặc tôi!”

Hạ Vũ lập tức dùng giọng điệu rất uất ức nói: “Tôi bị ép buộc nên mới bất đắc dĩ phải làm vậy chứ bộ, đâu phải cậu không biết tên Trần Trần kia cường ngạnh bao nhiêu đâu. Tối qua nếu tôi không giao cậu cho anh ta, chỉ sợ tôi đã bị anh ta đánh cho tàn phế từ lâu rồi!”

An Dật nhin không được cao giọng: “Tin cậu chết cả nhà!”

Hạ Vũ cười hà hà: “An Tiểu Miêu đột nhiên thông minh ra nha. Nói thiệt, là tôi chủ động nộp cậu đó, tối hôm qua bỏ mặc cậu ở lại xe của Trần Trần là tôi không đúng. Nhưng do tôi thấy Trần Trần vẫn rất quan tâm tới cậu, nên mới tạo cơ hội giúp cậu thôi mà.”

An Dật cảm thấy rất bất đắc dĩ với cái cách nói của Hạ Vũ: “Tạo em gái cậu thì có.”

Hạ Vũ: “Nghe giọng của cậu, tôi dám chắc cái tên Trần Trần kia nhất định đã ăn cậu tới mức sạch sẽ rồi chứ gì.”

An Dật: “. . . . . Ăn ông nội cậu.”

Hạ Vũ: “Tôi nói cậu nha, cuối cùng thì cậu muốn giả ngây tới bao giờ? ! Kể trong cuộc thì mê, tôi đã sớm nhìn ra cậu động tâm với Trần Trần từ lâu!”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ rất quả quyết nói: “Tôi có thể nói rõ cho cậu biết, An Dật, cậu đã rơi vào bẫy tình rồi.”

An Dật: “Người yêu là một tên đàn ông? Trời ạ, người giết con luôn đi.”

Hạ Vũ: “Tôi muốn cho cậu hay, nếu cậu cứ tiếp tục giả ngây như thế, kẻ muốn chết không phải cậu, mà chính là Trần Trần đó.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ: “Can đảm đối mặt với tình cảm của chính mình đi. Thân là bạn bè tốt, anh em tốt, tôi chỉ có thể giúp cậu bấy nhiêu đó thôi. Việc còn lại thì phải nhờ vào chính cậu.”

Sau khi Hạ Vũ giảng đạo một phen, An Dật lúc này mới tĩnh tâm, sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Hắn nói ghét Trần Trần, thật ra chỉ là lời nói ngoài miệng mà thôi.

Bây giờ Trần Trần nói thích hắn, hắn kỳ thực. . . . . Có chút vui vẻ.

Nhưng hắn vì tự ái nên vẫn chưa thừa nhận tình cảm của mình được.

Vì sâu thẳm trong tâm hắn vẫn còn đang đấu tranh, hắn không thể nào tin nổi việc hắn cứ đơn giản như vậy, bị bẫy cong.

Về chuyện phần tình cảm sau này sẽ đi về đâu, An Dật cảm thấy bản thân mình vô cùng mờ mịt và bất an trước nay chưa từng có.

42. Chương 42

. An Dật rồi rằm.

Lúc mới bắt đầu tới công ty, tâm tình của An Dật vốn dĩ đang rất tốt, nhưng chẳng biết tại sao khi công việc kết thúc vào buổi chiều, hắn lại cảm thấy cả người mình lại trở nên vô cùng uể oải.

Đồng nghiệp ở phòng kế hoạch nhìn thấy tâm tình của An Dật thay đổi còn nhanh hơn thời tiết thì không khỏi lắc đầu cảm thán: “Phòng ý tưởng và sáng tạo nếu đem so với phòng kế hoạch thì tốt hơn ở một điểm, đó là có nhiều người bình thường hơn một chút. . . .”

Hết giờ làm, An Dật mang theo cả người xám xịt và tràn đầy oán niệm lượn ra khỏi công ty..

Đồng nghiệp của hắn ai nấy đều hận không thể cách xa hắn ba mét để miễn cho việc tai bay vạ gió.

Đi khỏi công ty chưa được hai bước, thì An Dật nhìn thấy một chiếc BMWs màu đen rất khả nghi.

Hắn vốn định ngó lơ chiếc xe này, tiếp tục đi về hướng tàu điện ngầm của mình, kết quả chiếc xe này vậy mà lại cứ theo sát phía sau hắn.

Thấy người đi đường xung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt tò mò, An Dật thật sự bình tĩnh không nổi.

Hắn có thể nhìn được rất nhiều chuyện, chỉ độc nhất một chuyện là hắn không tài nào nào chịu nổi khi mọi người cứ nhìn hắn chăm chú, hoặc là dùng ánh mắt tò mò mà nhìn hắn.

Vì vậy hắn dừng bước, đi thẳng tới bên cạnh chiếc BMWs, không hề lịch sự đập đập cửa kính xe.

Cửa kính xe lập tức hạ xuống, điều khiến An Dật kinh ngạc chính là, người trong xe không phải Trần Trần, mà là cậu trai đi cùng Trần Trần đến tham gia tiệc rượu tối hôm qua.

Đồng Tuấn Nghị nhìn An Dật cười đến mức vô cùng sáng lạn: “Chào anh.”

Mặt An Dật chẳng có vẻ gì gọi là hòa nhã: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Đồng Tuấn Nghị vẫn cười cười: “Tôi có mấy lời muốn nói với anh, thế này không tiện, có thể lên xe không?”

An Dật hiển nhiên là không biết Đồng Tuấn Nghị là em họ của Trần Trần, hắn vẫn cho rằng cậu trai này là một trong số những nhân tình của Trần Trần.

“Tôi nghĩ tôi chẳng có chuyện gì để nói với cậu cả.” An Dật bĩu môi : “Còn nữa, đừng có tiếp tục đi theo tôi.”

Đồng Tuấn Nghị: “Tôi muốn nói với anh về chuyện của Trần Trần. Anh có biết? Anh ấy vì anh mà hủy buổi đính hôn.”

An Dật vừa mới quay người qua liền xoay ngược trở lại, sau đó nghi hoặc hỏi: “Đính hôn?”

Đồng Tuấn Nghị nhìn hắn, hơi kinh ngạc: “Sao chứ? Anh không biết anh ấy có vợ chưa cưới? Anh ấy vốn chính là người song tính luyến.”

An Dật thành thật lắc đầu: “Tôi không hiểu rõ về anh ta lắm.”

Đồng Tuấn Nghị: “Vậy nên tôi mới tới đây giải thích cho anh hiểu.”

An Dật: “Là Trần Trần kêu cậu tới?”

Đồng Tuấn Nghị lắc đầu: “Suyt, anh phải giữa bí mật nha. Anh ấy không biết đâu.”

An Dật: “. . . . .”

Không thể nào thoát khỏi lòng hiếu kỳ đang thúc giục, cuối cùng An Dật vẫn lựa chọn leo lên xe Đồng Tuấn Nghị.

“Tôi thấy cậu hình như vẫn còn là học sinh, cậu có bằng lái chưa?” An Dật ngồi ở ghế phó lái có hơi lo lắng hỏi.

Đồng Tuấn Nghị nổi cáu lớn tiếng nói: “Tôi đã 21 tuổi rồi! Tôi nói anh nha, bộ tối hôm đó anh say thật à? Ngay cả tôi cũng nhớ không rõ?”

An Dật: “Tôi chỉ biết cậu là người mà Trần Trần mang đến tiệc rượu.”

Đồng Tuấn Nghị: “Tôi là họ hàng xa của anh.”

An Dật: “. . . . .”

Trần mặc một hồi, Đồng Tuấn Nghị là người phá vỡ bầu không khí có chút nhạt nhẽo này đầu tiên: “Đối với Trần Trần, anh một chút cũng không hiểu, vậy mà anh còn dám đùa bỡn anh ấy? Tôi nên nói anh đơn giản hay là anh ngu ngốc đây?”

An Dật rất bất mãn nói: “Là anh ta trêu chọc tôi trước!”

Đồng Tuấn Nghị thở dài: “Hãy, những chuyện đó không quan trọng. Trần Trần anh ấy có một cuộc hôn nhân chính trị, cô ta là thiên kim tiểu thư, con của một người có chức quyền lớn tại Pháp. Anh ấy vì anh, chạy tới Pháp hủy hôn ước vào hai tháng trước.”

An Dật: “. . . . . Thiệt hay giả. . . . . ?”

Đồng Tuấn Nghị: “Có lẽ anh sẽ không tin chuyện này là thật, nhưng sự thật vẫn là như vậy, cha dượng và mẹ của anh ấy là những người rất có danh tiếng ở Pháp, anh biết mẹ anh ấy là nhà ngoại giao phải không? Bà ấy quen rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn.”

An Dật: “Vậy nên bà ấy vì con trai của mình, tìm một nàng dâu có gia cảnh tốt?”

Đồng Tuấn Nghị gật gật đầu: “Ừ, không ngờ anh thông minh thiệt nha.”

An Dật: “. . . . .”

Lúc biết cha dượng Trần Trần là Tái Khắc Lâm (Sài Kelin) thì hắn cũng hết sức ngạc nhiên, bởi vì trong giới thiết kế, Tái Khắc Lâm chính là một bậc thầy chưa từng có.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, bên nhà của Trần Trần lại có liên quan tới chính trị.

Bây giờ An Dật cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao mà quan hệ của Trần Trần lại rộng như vậy.

“Anh biết không? Anh ấy lúc đó thật sự rất đáng bị đem ra xử bắn, trực tiếp thừa nhận người mình yêu bây giờ là đàn ông còn chưa tính. Đã vậy còn đắc tội không ít người.” Đồng Tuấn Nghị không hề che dấu sự sùng bái của mình: “Nếu có người như vậy yêu tôi, tôi chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

An Dật liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó đưa mắt nhìn về phía trước: “Thật ra cậu chính là thuyết khách mà Trần Trần phái tới phải không? Hả? !”

Đồng Tuấn Nghị ha ha cười: “Không ngờ anh thật sự không ngu ngốc chút nào nha. Quả thực là chính anh ấy gọi tôi tới đón anh về nhà. Thế nhưng những điều tôi vừa nói với anh khi này, anh ấy một chữ cũng không hề biết.”

An Dật: “Tại sao mấy người ai cũng nói tôi nên yêu Trần Trần là thế nào?”

Đồng Tuấn Nghị: “Có những chuyện trời đã định sẵn khó mà cãi, haizz, đừng thấy tôi trẻ tuổi mà lầm, bản thân tôi rất tin vào duyên số.”

An Dật: “. . . . . Vậy tại sao Trần Trần không tự mình đến?”

Đồng Tuấn Nghị: “Anh không biết? Blue Island đang mở rộng thêm công ty, Trần Trần anh ấy bây giờ là nhân vật nòng cốt của Blue Island, đương nhiên là bận rộn nhiều việc rồi.”

An Dật: “Nga.”

Đồng Tuấn Nghị: “Bất quá anh ấy rất lo anh không chịu chú ý đến sức khỏe bản thân, nên bảo tôi đưa anh về nhà. Anh mau mau rước người đàn ông biết quan tâm chăm sóc thể này về nhà đi. Anh ấy không có tật xấu gì, chỉ là hơi nghiêm khắc với chính bản thân và với người khác mà thôi.”

An Dật rất nghiêm túc nhìn Đồng Tuấn Nghị, nói: “Ê! tôi nói cái này, bộ cậu đang chào hàng à?”

Đồng Tuấn Nghị: “. . . . .”

Dọc đường đi, Đồng Tuấn Nghị nói rất nhiều chuyện về Trần Trần, kể cả việc trong nhà y.

Điều này khiến hiểu biết của hắn đối với Trần Trần gia tăng không ít.

Sau khi Đồng Tuấn Nghị ngoan ngoãn đưa An Dật về tới khu nhà ở của hắn xong, liền rời đi.

Trở lại căn nhà không còn Plumeria và Tiểu Hắc ở bên trong chờ hắn về như khi xưa, An Dật lại tiếp tục cô đơn rồi rằm.

Nếu Đồng Tuấn Nghị không nói cho hắn biết, hắn quả thực không biết Trần Trần là người song tính luyến, quá hơn nữa là đã từng có một người vợ chưa cưới.

Tiểu Thiên sứ hiện lên một bên đầu lo lắng nói với hắn: nếu như cậu đến đó, vậy tức là sau này cậu sẽ thật sự trở thành gay. Đây chính là con đường không hề có lối về, và cũng là một con đường tình yêu vô cùng gặp ghèngh trắc trở!

Vì vậy An Dật lại tiếp tục rồi rằm.

Cuối cùng hắn vẫn là nhịn không được gọi điện cho Hạ Vũ, hắn bây giờ rất muốn tâm sự.

Bằng không sẽ chết vì rồi rằm.

Hạ Vũ tiếp máy rất nhanh: “Quấy? Hiếm khi thấy An Tiểu Miêu cậu chủ động gọi điện thoại cho tôi à nha.”

Giọng điệu An Dật có vẻ rất bất lực: “Tự nhiên hôm nay cậu gọi tới nói với tôi một đồng chuyện, khiến tôi suy nghĩ rất nhiều.”

Hạ Vũ: “. . . . . Thật ra cậu không cần thiết phải nghĩ . . . . .”

An Dật: “Vậy bây giờ tôi phải làm gì đây?”

Hạ Vũ: “Cậu ngốc quá! Trực tiếp thừa nhận luôn không phải được rồi sao, nên như thế nào thì liền như thế đó, cứ việc thuận theo tự nhiên đi!”

An Dật: “. . . . .Thừa nhận. . . . .?”

Hạ Vũ: “Đúng, đi tới chỗ Trần Trần rồi nói rõ với anh ta đi. Sau đó mọi việc sẽ tốt đẹp ngay thôi.”

An Dật: “Xuống địa ngục mà tốt đẹp!”

Hạ Vũ: “Nói tóm lại, lần này cậu nhất định phải chủ động một chút, đừng lùi bước nữa. Yêu đàn ông cũng không phải tội lớn tày trời gì. Chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi.”

Những lời của Hạ Vũ không thể nghi ngờ đã chọt trúng tim của An Dật, hắn trước giờ vẫn luôn ước mơ được hạnh phúc.

Đúng vậy, chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi. . . . .

An Dật có chút tự giấu mỉm cười: “Tôi thật là, càng sống càng ngốc. . . . . Đúng vậy. . . . . Chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi. . . . .”

Hạ Vũ: “Cuối cùng cậu cũng biết bản thân mình càng sống càng ngốc nha, tôi trước giờ đâu có dám nói, vì tôi sợ đả kích tới động lực sống của cậu.”

An Dật: “. . . . . Cậu có thể ngừng nói mấy lời ác độc đó với tôi được không?”

Hạ Vũ: “Đây cũng đâu phải ngày đầu tiên cậu quen biết tôi đâu, so đo làm gì? Nếu cậu muốn học cách tin tưởng người khác, thì hãy tin Trần Trần.”

An Dật: “Tôi vẫn luôn hết sức tin tưởng cậu mà.”

Hạ Vũ: “Tin tôi thì được gì, cậu đâu có kết hôn với tôi.”

An Dật: “. . . . .”

Hạ Vũ: “Bất quá tôi không ngại cậu di tình biệt luyến, nhảy vào vòng tay ấm áp của tôi. Ha ha ~”

An Dật: “Nhảy em gái cậu.”

Lại tâm sự với Hạ Vũ một hồi lâu, An Dật cuối cùng cũng có cảm giác bầu trời trong xanh hơn.

Rối rắm nhăn nhó để làm gì, vì hạnh phúc của chính mình, thử tin Trần Trần một lần đi. . . . . An Dật nghĩ thầm trong lòng, thừa nhận thì thừa nhận, lão tử không sợ!

Tiếp theo đó tiểu thiên sứ ở trong lòng hấn phất khăn lụa trong tay, mắt lệ bồn bồn nhìn hấn: báỉ bai~! Tiểu thẳng nam ngây thơ khả ái An Dật, rốt cuộc cậu cũng cong. . . . .

Tiểu ác ma phía bên kia thì càn rỡ cười như điên: An Dật cậu rốt cuộc cũng chịu thừa nhận tình cảm của chính mình!

43. Chương 43

. Thừa nhận

Mấy ngày nay An Dật luôn bị vây trong một mớ áp lực, không phải vì chuyện gì khác, mà là vì hấn rối rắm bởi việc không biết nên thừa nhận tâm tình của mình với y như thế nào.

Hấn nghĩ sẵn trong đầu rất nhiều thứ, thậm chí còn âm thầm luyện tập ở nhà.

Thế nhưng chung quy vẫn cảm thấy quái lạ chỗ nào ấy.

Vì vậy An Dật tự mình đả kích mình, thất bại hoàn toàn.

Cuối cùng qua nhiều lần đau khổ đấu tranh nội tâm, An Dật lần đầu tiên quyết định chủ động liên lạc với Trần Trần.

Tiếp theo đó An Dật hẹn gặp y trong một quán cà phê.

An Dật biết Trần Trần là một người rất ý thức về thời gian, nên hấn mới tới quán cà phê đó trước khi tan tầm.

Quả nhiên, Trần Trần đến khá đúng giờ.

Y gọi một ly cà phê mà mình thích uống nhất, rồi nhìn về phía An Dật: “Thật không nghĩ tới em lại chủ động hẹn anh ra đây, có chuyện gì sao?”

An Dật cũng nhìn Trần Trần, sau đó nghẹn cả buổi trời mới thốt ra được một câu: “Không có gì. . . . .”

Trần Trần: “. . . . . Tuy em chủ động hẹn gặp anh là một bước tiến triển lớn. Nhưng anh sẽ càng vui hơn nữa, khi em trực tiếp hẹn gặp anh ở nhà em.”

An Dật: “. . . . .”

“Anh thấy em hình như đang rất rối rắm thì phải, lại vì chuyện gì mà thành ra thế này?” Trần Trần cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó hỏi.

“Còn không phải là vì chuyện thừa nhận với anh thế nào mà phiền não hay sao!” An Dật nhin không được gào lên.

“Phụt —” Trần Trần thiếu chút nữa phun luôn ngụm cà phê trong miệng : “Em nói cái gì?”

“Không nghe thì thôi!” An Dật hừ lạnh một tiếng.

Trần Trần thì trái lại, y mỉm cười: “Em khó chịu như vậy làm gì? Anh biết em yêu anh từ lâu rồi.”

Mặt An Dật đỏ lựng bất thường: “Là do anh đem tôi bẻ cong, anh đừng có hòng tôi sẽ bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy!”

Trần Trần gật gật đầu: “Ây da, không phải anh đã nói sẽ có trách nhiệm với em sao?”

An Dật nhe răng múa vuốt: “Anh tốt nhất là chịu trách nhiệm cả đời cho tôi, đừng có tưởng An Dật tôi đây dễ ức hiếp!”

Trần Trần gật đầu, cười: “Vậy giờ em có muốn nói gì với anh nữa không?”

An Dật lập tức lắc đầu: “Chuẩn bị sẵn rồi, nhưng giờ lại quên hết trơn.”

Trần Trần: “. . . . .”

An Dật tiếp tục nói: “Tất nhiên, nếu như anh bằng lòng để tôi áp lại, có lẽ tôi sẽ cân nhắc việc gửi cho anh một lời thổ lộ thiệt là cảm động.”

Trần Trần xì một tiếng: “. . . . . Hay nhỉ, chưa gì hết đã đòi phản công?”

An Dật nghi hoặc: “Phản công gì?”

Trần Trần: “Cậu em à, nếu em có thể áp được anh, có lẽ anh sẽ thử một lần.”

An Dật: “. . . . . Quân tử động khẩu bất động thủ! Dựa vào cái gì mỗi lần làm đều là tôi bị áp? !”

Trần Trần: “Bởi vì anh là thuần công.” =))

An Dật thật tâm tức đến mức muốn học máu, thần ạ, cho chút sét đánh chết cái tên đáng ghét này giùm đi!

Hai người hoàn toàn quên đây là nơi công cộng, rất ư là quang minh chính đại mà thảo luận vấn đề ai trên ai dưới.

May là bọn họ nói tiếng Trung, người trong quán cà phê không có ai nghe hiểu.

“Vây đi, chúng ta bây giờ xem như là đã xác định quan hệ yêu đương?” Trần Trần nhìn hẩn, trong mắt lộ ý cười.

An Dật nhìn Trần Trần cười mà thất thần một hồi, sau đó lập tức liếc mắt sang nơi khác: “Nói nhảm.”

Trần Trần rốt cục nhịn không được cười ra tiếng: “Anh nói An Tiểu Miêu em đó, sao lại đột nhiên tỉnh ngộ vậy? Có phải được cao nhân nào đó chỉ điểm không nha? Anh còn tưởng em sẽ cự nự một trận, nên ngay cả việc trường kỳ kháng chiến anh cũng đã chuẩn bị sẵn hết luôn rồi.”

An Dật: “Kháng chiến em gái anh! Anh chưa từng nghe câu “cuộc sống nó giống như một vụ QJ, nếu chống không lại thì ta cứ học cách hưởng thụ nó, có hiểu không?”

Nghe An Dật giảng đạo, Trần Trần cười đến mức đau cả bụng: “Ví dụ này của em sắc sảo thiệt đó! Ha ha ha ha. . . . .”

An Dật bực mình hừ một tiếng, nói: “Cười cái P!”

Trần Trần: “Anh đúng là đã tìm được một hạt dẻ cười thật sự, em có biết em rất thú vị không? Có khả năng giải buồn cho người khác nha.”

An Dật: “Kháo! Mấy lời này tôi nghe kiểu gì cũng không thấy giống một lời khen!”

Trần Trần: “Bình tĩnh nào, anh đang khen em thật mà.”

An Dật: “Không thêm!”

Ban đầu vì Trần Trần cảm thấy An Dật là một người rất thú vị nên mới đi trêu chọc hẩn, nhưng không nghĩ tới hẩn thật đúng là rất thú vị.

Xem ra cuộc sống sau này cũng sẽ không quá mức nhàm chán.

Trần Trần hài lòng nghĩ thầm trong đầu.

Nhớ tới cái ngày tình cờ gặp gỡ trong WC, và cả tiếng xì hơi kia nữa. Trần Trần cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. (tới đoạn này Đậu thiệt muốn đập vô mặt Trần Trần =)))

An Dật nhìn y cười mà càng ngày càng thấp thỏm: “Này, tôi nói anh nha, rốt cuộc thì anh đang cười cái gì? ! Bộ mặt tôi nhìn buồn cười lắm sao!”

Trần Trần cười đến mức hoàn toàn không để ý tới hình tượng gì nữa.

“Anh không phải tên ‘này’, còn nữa, em phải gọi anh là ông xã.” Trần Trần tuyên bố.

“Tại sao không phải anh gọi tôi là ông xã?” An Dật đương nhiên không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

“Có cần anh dùng hành động để giải thích không?” Trần Trần cười xấu xa.

An Dật nhìn cái mặt cười vô cùng gian xảo kia của y liền cảm thấy không bình thường: “Không cần!”

Ra khỏi quán cà phê, Trần Trần chẳng hề quan tâm tới ánh mắt của mọi người, nắm lấy tay An Dật.

Ngay từ đầu An Dật đã ngo ngoáy muốn rút ra, nhưng mà giấy dựa thất bại. Vì vậy cũng chỉ đành cố gắng ngó lơ những ánh mắt hiếu kì của vô số người đi đường giáp ất bính xung quanh.

“Thế này, thế này cảm thấy rất kỳ.” An Dật thành thật nói.

“Quen rồi thì sẽ hết, đây chỉ là thái độ đối với cuộc sống mà thôi. Anh không muốn anh và em phải sống trốn tránh cả đời.” Trần Trần nói, “Cho nên em phải tập làm quen.”

An Dật: “. . . . .”

Thật ra An Dật không hề biết rằng, trong lòng Trần Trần cũng rất là căng thẳng.

Y sợ An Dật không chịu nổi giới đồng chí mà suy sụp, hoặc sẽ trở nên rối rắm, u buồn.

May mà y mạo hiểm đã thành công và một phần cũng do dây thần kinh của An Dật này vô cùng dày. “Mặc dù hần cũng khá nhạy cảm, nhưng đôi khi lại không để tâm tới những chuyện vụn vặt mà khiến bản thân lâm vào bế tắc.”

Cho nên cuối cùng hần vẫn không tài nào thoát khỏi chiếc lưới tình do chính Trần Trần bày ra, từng bước từng bước một chui vào trong.

Trần Trần cũng là thật tâm coi An Dật như bảo bối, vì y thấy rằng An Dật là một người có thể cùng mình chia sẻ nụ cười.

Và cũng bởi y đã gặp qua quá nhiều người có tâm tư đen tối.

Diễn hình như An Dật, hần không dám trao lòng tin của mình cho người khác. Việc cha mẹ hần ly dị rồi bỏ mặc hần đã để lại trong lòng hần một bóng ma rất lớn.

Hồi đó Hạ Vũ phải trải qua hơn 2 năm mới có thể trở thành bạn tốt của hần, cho thấy tính cảnh giác của hần rất lớn.

Thích lừa mình dối người để bảo vệ bản thân.

Nhưng lớp vỏ cứng hần dùng để bảo vệ mình lại bị Trần Trần cường ngạnh mở ra.

Thế là hần cứ như vậy mà rơi vào tay giặc.

“À mà này, tôi là tôi không muốn yêu xa đâu nha! Anh sắp tới sẽ trở lại Nhật, phải không?” An Dật đột nhiên nhớ tới chuyện này, lập tức chất vấn Trần Trần.

Trần Trần gạt đầu: “Anh tất nhiên sẽ trở lại Nhật.”

An Dật vừa nghe liền không vui: “Miệng thì nói yêu tôi, kết quả không phải vẫn muốn đi hay sao!”

Trần Trần: “Vậy thì em theo anh cùng về Nhật đi.”

An Dật: “Vậy tại sao không phải là anh ở lại Mĩ với tôi?”

Trần Trần: “Anh làm việc ở Nhật mà.”

An Dật: “Tôi đây cũng có việc ở Mĩ!”

Trần Trần: “Anh nuôi em.”

An Dật: “Không thèm!”

Trần Trần: “Vậy, nếu không thì mình chơi rút thăm quyết định nha.”

An Dật: “. . . . . Trần Trần! Tôi thật không ngờ anh lại có thể nghĩ ra cái biện pháp ngây thơ ấu trĩ như thế này!”

Trần Trần: “Chiêu này anh học từ em mà.”

An Dật: “. . . . .”

Hai người không nói chuyện nữa, mà im lặng tay trong tay bước đi trên đường phố Las Vegas sầm uất náo nhiệt.

Hoàn toàn quên đi những ánh mắt hiếu kì xung quanh.

Mặc kệ nó, chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi.

Bất quá, An Dật vẫn nhịn không được nói với Trần Trần: “Trước kia sao anh không nói với em anh là người song tính?”

Trần Trần có hơi ngạc nhiên: “Ai nói với em?”

An Dật: “. . . . .”

Trần Trần: “Nhất định là thằng nhóc Đồng Tuấn Nghị, phải không?”

An Dật: “. . . . . Anh trả lời em trước đã.”

Trần Trần: “Trước đây thì đúng là thế, nhưng chỉ có điều từ ngày anh cảm thấy có hứng thú với em tới giờ, anh đã hoàn toàn trầm luân trở thành đồng chí luôn rồi.”

An Dật nghe được câu trả lời, tâm tư cuối cùng cũng cân bằng: “Hừ hừ, đáng đời! Ai kêu anh dám bẻ cong em!”

Trần Trần buồn cười nói: “Nhưng mà anh đây là tự nguyện.”

An Dật: “. . . . .”

Nhìn nửa bên mặt của An Dật dưới ánh đèn, Trần Trần không nhịn được nữa, trực tiếp ôm chầm lấy hân sau đó bắt đầu nồng nhiệt hôn.

Hai người lưu lại cho những người đi trên đường một hình ảnh khắc sâu đầy ấn tượng.

Tựa như khoảnh khắc khi sinh mệnh vừa mới chớm nở, trong phút chốc tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc.

HOÀN CHÍNH VĂN

44. Chương 44

– PN1

Platonic love? (Tình yêu thuần khiết?)

Hợp tác giữa Blue Island và Jonsson đã thương lượng xong một cách nhanh chóng, vì vậy Trần Trần phải quay về Nhật Bản liền.

Tối nay, An Dật hiếm khi chủ động mời Trần Trần đến nhà trọ của mình, dùng bữa tối cùng nhau, coi như là tiệc tiễn Trần Trần đi.

Tiếp theo đó đề tài mà hai người đang nói lại vô tình liên quan tới chuyện, đến cùng thì ai mới là người nên từ bỏ công việc của mình, chuyển nơi công tác sang chỗ của đối phương.

An Dật: “Dù sao thì anh bây giờ cũng đang ở Florida, vậy cứ dứt khoát ở luôn bên này kiếm sống luôn đi. Với thực lực của anh mà còn sợ tìm việc không được sao!”

Trần Trần: “Nói thật thì anh không thích phong thổ nơi này lắm. Hay là em đi theo anh về Nhật đi.”

An Dật: “Mặc kệ! Em sống ở đây rất tốt, dựa vào cái gì muốn em từ bỏ?”

Trần Trần: “Nói trắng ra thì em yêu công việc hơn là yêu anh.”

An Dật: “Nếu anh nghĩ vậy thì em cũng đành chịu!”

Trần Trần: “Em không thể vì anh mà hi sinh một chút sao?”

An Dật: “Vậy sao không phải là anh hi sinh cho em?”

Trần Trần không muốn cãi nhau với An Dật, nên không tiếp tục nói về chuyện này nữa.

An Dật thấy Trần Trần có vẻ không vui, vì vậy hảo tâm mở miệng: “Vậy mình chơi oản tù tì để quyết định đi. . . . .”

Trần Trần: “. . . . . Anh biết em chỉ có thể nghĩ ra mỗi cách này thôi mà, không phải oản tù tì thì chính là bốc thăm.”

An Dật: “. . . . . Vậy anh muốn thế nào? Platonic love?”

Trần Trần: “. . . . .”

Hai người đều mang tâm sự, ai cũng không muốn vì đối phương mà quyết định hi sinh.

Sáng hôm sau, bởi vì An Dật muốn tặng ca nên không đến sân bay tạm biệt Trần Trần.

Hắn đột nhiên cảm thấy hết sức chán nản, khó khăn vất vả lắm hắn mới có được hạnh phúc, nhưng chung quy cảm giác vẫn không được trọn vẹn.

“Kháo, kết quả cũng không phải là Platonic love hay sao!” An Dật bực bội đập bàn phím, vẻ mặt oán hận.

Sau khi Trần Trần trở về, hai người chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại.

An Dật chưa bao giờ nghĩ tới việc bản thân mình sẽ nhớ Trần Trần đến như thế.

Những ngày có y ở bên, hắn luôn cho rằng đó điều là đương nhiên, nhưng đến khi quan hệ giữa hai người được chính thức xác định, An Dật mới phát hiện dự vọng chiếm hữu của mình thật ra vô cùng đáng sợ.

Giáng sinh sắp đến, nước Mỹ nơi nơi đều là không khí vui mừng náo nhiệt.

An Dật nhìn những người có đôi có cặp đi khắp đường phố, lại cảm thấy cô đơn.

Hạ Vũ kia thì hình như bị người của hắn túm đi nghỉ phép ở đâu đó mất rồi.

Cái tên trọng sắc khinh bạn!

Giáng sinh đêm nay, An Dật không đi dự tiệc ở công ty, mà trở về nhà trọ thật sớm.

Hồi chiều hắn hiếm khi dằn lòng không được, không thêm để ý tới tiền điện thoại đắt đỏ khi gọi xuyên quốc gia, gọi cho Trần Trần, thế nhưng kết quả lại là di động y đang tắt máy.

Tâm tình của An Dật lại trở nên hết sức tệ hại.

Di động vang lên tiếng chuông báo tin nhắn không ngừng, toàn bộ đều là những lời chúc mừng đêm Giáng sinh của đồng nghiệp gửi đến cho hắn.

Chỉ độc không có tin nhắn của người kia.

An Dật buồn chán nên lên mạng nói chuyện phiếm.

Kết quả là phòng chat ngày thường luôn tấp nập người lại chẳng có ai, có lẽ đều tụ tập đi chơi giáng sinh với người nhà hoặc là với vợ con cả rồi.

An Dật lại cảm thấy mình cô đơn như một vị lữ khách tha hương nơi đất khách quê người, không ai thương không ai hỏi.

Tắt máy, An Dật ngán người nằm trên giường.

Mơ mơ màng màng ngủ một lúc, bất ngờ nghe tiếng chuông cửa kêu.

Tâm trạng An Dật đang khó chịu nên muốn ngó lơ tiếng chuông này, nhưng có vẻ người bấm chuông rất hiểu rõ tính tình của An Dật.

Tiếng chuông rất kiên nhẫn vang lên không ngừng.

An Dật chịu hết nổi, bực mình đứng dậy đi mở cửa.

Bởi không đeo kính, nên An Dật không thấy rõ lắm là ai tới, vừa mở cửa ra liền xổ luôn một tràng tiếng Anh, điên cuồng mắng: “Con mẹ nó có biết làm phiền người khác là tội lớn không hả? ! Coi chừng tôi gọi cảnh sát đến bây giờ! Đêm giáng sinh còn dám tới quấy phá, muốn ăn đòn phải — “

Mắng còn chưa hết câu, hắn đã bị người ôm vào trong lòng.

Sau đó nghe giọng của Trần Trần: “Kháo, ngay cả chồng mình cũng không nhận ra.”

An Dật bị Trần Trần ôm vào lòng trợn mắt lên, không thể tin nổi sự thật là Trần Trần sẽ xuất hiện ở đây.

“Anh, sao anh lại ở đây?” An Dật có chút không dám tin.

Trên tóc Trần Trần toàn là bông tuyết: “Đi máy bay tới chứ sao, khó khăn lắm mới xin nghỉ được một ngày để đi chơi Noel với em.”

An Dật vội vàng kéo y vào trong nhà: “Vậy sao anh không báo trước với em một tiếng?”

Trần Trần cười cười: “Tại anh muốn làm em bất ngờ, sao nào, có phải rất cảm động không?”

An Dật: “Cảm động em gái anh!”

Trần Trần ôm chặt lấy An Dật nồng nhiệt hôn một hồi: “Anh không muốn làm Plato đâu, chịu không nổi.”

An Dật nhìn y: “Vậy anh muốn thế nào?”

Trần Trần nói: “Anh sẽ từ chức.”

An Dật: “. . . . .”

Trần Trần cười cười: “Dù sao thì ở Mỹ cũng sẽ có công ty cần tới anh.”

An Dật rất cảm động, không ngờ Trần Trần lại là người nhượng bộ đầu tiên: “Anh chắc chứ? Anh bây giờ chính là đại công thần của Blue Island đó nha.”

Trần Trần: “Chắc chắn, vì bà xã là nhất mà.”

An Dật: “. . . . .”

Sau đó hai người đột nhiên nhìn nhau rồi bật cười, đồng thanh nói: “Mẹ nó Plato, dám bịp lão tử!”

Hai người ở cùng nhau mới chính là thực tế, tương tư thật sự quá đau khổ!

Để giải tỏa nỗi khổ tương tư, hai người liền hẹn nhau đi ra ngoài tản bộ, giống như những cặp tình nhân khác, tay trong tay đi dạo trên đường cái.

“Tụi mình cũng rảnh thiệt đó, khi không đi dạo dưới trời tuyết.” An Dật dở khóc dở cười.

“Thế này rất lãng mạn mà! Nhất định nó sẽ truyền cảm hứng cho thiết kế quảng cáo mới của em.” Trần Trần cười nói.

“. . . . . Không ngờ anh lại là người theo chủ nghĩa lãng mạn nha.” An Dật nhìn y nói.

“Nếu bị em nhìn thấu dễ dàng như vậy, thì anh sống thế nào đây.” Trần Trần trái lại không hề phủ nhận.

“Anh chính là một con đại hôi lang siêu cấp phúc hắc!” An Dật nhe răng trợn mắt.

“Vậy thì em chính là quàng khăn đỏ!” Trần Trần bắt chước vẻ mặt đỏ của hắn.

“. . . . . Được rồi, anh thắng.” An Dật trợn mắt.

45. Chương 45

– PN2

Cuộc sống hai người.

Sau khi nghe tin Trần Trần từ chức rời khỏi Blue Island, sếp lớn ở Jonsson lập tức lôi kéo y.

Vì vậy An Dật vô cùng bị thương lại tiếp tục trở thành cấp dưới của Trần Trần.

Bởi vì Trần Trần đã trở thành giám đốc điều hành của Jonsson.

An Dật bỗng nhiên thấy ghen tị với Trần Trần toàn năng, không ngờ y đi tới đâu cũng đều sống tốt cả.

Đương nhiên, quan hệ giữa hai người cũng đã trở thành ở chung với nhau.

Đạo gần đây An Dật khá là đau khổ, ngày nào cũng phải tăng ca tới khuya.

Phòng kế hoạch vừa rồi nhận được không ít case, thân là trưởng phòng kế hoạch hẳn dĩ nhiên không thể làm biếng, nhất định phải là người đi đầu trong việc tăng ca.

Trần Trần thì ngày nào cũng ở lại công ty tăng ca cùng hẳn, mối quan hệ của hai người cũng từ đó dần trở nên công khai.

Hình ảnh người đàn ông ôn nhu tốt đẹp của Trần Trần ở Jonsson trong thoáng chốc đã được dựng lên, nhận được hảo cảm của không ít nữ đồng nghiệp và một số nam đồng nghiệp.

Hôm nay An Dật vẫn như cũ, vẫn không tài nào thoát nổi cơn ác mộng tăng ca.

Hắn ngồi trước bàn làm việc của mình, về mặt oán hận nhìn Trần Trần ngồi đối diện đang nhõn nhoe xem tạp chí thời trang.

Trong lòng An Dật vừa hâm mộ vừa ghen tị oán hận, hầy, khi nào thì mình mới có thể leo lên vị trí quản lý được đây?

Trần Trần này vừa vào công ty đã trực tiếp trở thành cấp trên của mình, rất không công bằng nha!

Đáng tiếc hẳn không phải là quản lý phòng nhân sự của Jonsson, vì vậy sếp lớn sẽ không nghe được mấy lời oán trách kia của hẳn.

Phát hiện ánh mắt An Dật đang nhìn mình, Trần Trần ngẩng đầu lên nhìn hẳn, nói: “Sao thế? Làm xong rồi?”

An Dật trưng ra bộ mặt khổ qua: “Xong rồi, em bây giờ chẳng còn ý tưởng gì nữa cả. Cảm hứng cạn kiệt rồi.”

Trần Trần mỉm cười: “Xem ra đạo hạnh của em vẫn chưa đủ, muốn ngồi lên vị trí quản lý thì em cần phải cố gắng nhiều hơn nữa. Làm người quản lý, lúc nào cũng phải chịu áp lực giống thế này.”

Không ngờ tâm sự của mình lại bị y nhìn thấu, An Dật vô cùng ngượng: “Ai nói tôi muốn leo lên chức quản lý?”

Trần Trần: “Mấy câu nói mớ của em đã tố cáo dã tâm này từ lâu rồi.”

An Dật kinh hãi: “Em mới không có nói mớ!”

Trần Trần: “Em đang ngủ thì làm sao mà biết mình có nói mớ hay không.”

An Dật: “Anh nhất định là đang nói lung tung, cố tình làm em lung lạc!”

Trần Trần xấu xa cười: “Không tin? Ngay cả mật khẩu thẻ ngân hàng của em anh cũng biết.”

Về mặt An Dật biến đổi: “Anh làm sao mà biết được?”

Trần Trần: “Buổi tối hôm nào đó em ngủ rồi nói mớ, anh liền hỏi mật khẩu thẻ ngân hàng của em, kết quả là em lại thật sự nói cho anh biết.”

An Dật: “. . . . .”

Thấy vẻ mặt An Dật méo mó tới nơi, Trần Trần rốt cuộc nhin hết nổi, xì một tiếng bật cười: “Oa ha ha ha. . . . . Em tin thật à! Cậu bạn nhỏ, em đơn giản quá rồi đó? !”

An Dật lập tức nổi cáu: “Trần Trần! Anh dám chơi tôi? !”

Trần Trần không nghĩ tới chọc ghẹo An Dật lại vui thế này, hại y cười đến mức muốn tắt thở: “Được rồi, đừng giận mà. Cùng lắm thì anh đưa mật khẩu thẻ ngân hàng của anh cho em.”

An Dật: “Không thêm!”

Bị Trần Trần chơi một vố, tinh thần An Dật cũng tỉnh táo trở lại.

Sau khi cùng Trần Trần bla bla náo loạn một hồi, ngay sau đó hắn lại bắt đầu nhìn màn hình máy tính của mình mà cào đầu đau khổ suy nghĩ.

Trần Trần thấy hắn rối rắm như vậy, cuối cùng nhịn không được định hướng tư duy giúp hắn: “Thiết kế của em thật sự rất khá, rất có tính sáng tạo. Nhưng màu vẫn còn hơi cứng, em có thể dùng những font màu đậm hơn để màu sắc càng thêm hài hòa, sinh động.”

An Dật than thở: “Mẹ nó, ngay cả việc này cũng bắt trưởng phòng đích thân làm, có phải do em hiền lành quá không?”

Trần Trần không chút khách khí, thẳng thắn gật gật đầu: “Cuối cùng em cũng biết.”

An Dật: “. . . . .”

Trần Trần: “Đều là do em không đặt ra nội quy ngay từ đầu, nên mới khiến em thảm hại như bây giờ. Học theo anh đi. Anh từ đầu đã nói thẳng với bọn họ về tác phong làm việc của mình, có một số chuyện anh không muốn làm thì nhất định anh sẽ không làm, đó là vấn đề nguyên tắc.”

An Dật: “Sao anh không chịu nói sớm? !”

Trần Trần: “Em có hỏi anh đâu? Với lại anh cũng không ngờ em mới tới Jonsson mà đã được làm trưởng phòng nha.”

An Dật: “Em vẫn cảm thấy anh như đang châm chọc em.”

Trần Trần: “Đó là ảo giác của em.”

An Dật: “Nhắc mới nhớ, ngày mai đến phiên anh nấu cơm nha?”

Trần Trần: “Có sao?”

An Dật nhe răng: “Anh đừng có giả ngu! Em không muốn ăn thức ăn nhanh!”

Trần Trần nhún nhún vai: “Vậy thì mình tới nhà hàng ăn.”

An Dật: “. . . . . Mẹ nó không biết nấu thì nói đại đi!”

Trần Trần trái lại chẳng quan tâm: “Tốt thôi, anh thừa nhận là anh không biết, vậy thì sau này em vẫn sẽ là người nấu cơm cho anh ăn.”

An Dật gào lên: “Dựa vào cái gì chứ? !”

Trần Trần: “Dựa vào anh là ông xã em.”

An Dật: “Trần Trần, tôi phát hiện anh chẳng những bụng dạ đen tối, mà da mặt còn rất dày!”

Trần Trần: “Cám ơn lời khen của cưng.”

An Dật: “. . . . .”

Cuộc sống ở chung của hai người có nhiều thay đổi.

Trần Trần bắt đầu dần dần bộc lộ bộ mặt thật của mình trước An Dật, điều này khiến An Dật nhận ra rằng, thì ra Trần Trần cũng không phải siêu nhân.

Tỷ như, y cũng sẽ nằm ì trên giường, cái thói quen không tới giờ thì tuyệt đối không dậy nổi giống y chang An Dật.

Y kỳ thực không thể ăn cay, dù chỉ ăn vào chút xíu chất cay thôi thì da cũng sẽ dị ứng.

Sau đó có đôi lúc An Dật cố ý nấu đồ ăn thiệt cay, thế là Trần Trần cũng chỉ có thể thèm thuồng dỗi mắt nhìn theo.

Trong những chuyện thường ngày, An Dật vẫn hết sức tạc mao như cũ, thế nhưng Trần Trần vẫn trị được hẳn.

Có đôi khi hai người xích mích, thì sẽ đấu võ mồm đến nỗi anh không chết thì chính là tôi chết mới thôi.

Kỳ thật cuộc sống chính là như thế, bình bình đạm đạm, nhưng lại tràn đầy niềm vui.

Bận bịu đến nửa đêm, hai người mới ngồi xe bus trở lại căn nhà trọ nhỏ kia.

Tiếp theo đó là, hai người bọn họ đứng trước nhà, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Anh tưởng em mang theo chìa khóa.” Trần Trần nói.

“Em tưởng anh cầm chìa khóa rồi.” An Dật nói.

“ . . . . . ” Hai người không nói nên lời.

Nhiệt độ bây giờ đã là con số âm, lạnh muốn chết.

Nhìn An Dật không ngừng run rẩy, Trần Trần cởi áo khoác ngoài của mình choàng lên người hẳn: “Sợ chưa, bản thân mình sợ lạnh mà chẳng chịu mang nhiều đồ thêm một chút. Em đúng là điển hình của loại người cần phong độ không cần nhiệt độ.”

An Dật hiếm khi không vươn móng ra đáp trả: “Tối khách sạn đi, em lạnh quá à, lại buồn ngủ nữa!”

“Vậy đi thôi. Em có muốn tới bar uống chút rượu để làm ấm người trước không?” Trần Trần nắm tay An Dật.

An Dật hừ một tiếng: “Em sẽ không bao giờ uống rượu trước mặt anh nữa!”

Trần Trần cười, nói: “Em sợ cái gì? Dù sao thì cái vẻ điên điên khi em say anh cũng đã gặp qua vài lần rồi, chẳng việc gì phải ngượng ngùng cả.”

An Dật: “Ngượng em gái anh! Không uống là không uống!”

Trần Trần: “Tiếc thiệt đó, anh vốn định khao em hôm nay.”

An Dật: “ . . . . . ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nay-toi-la-nam-thang>